DANYA KUKAFKA

CRIME

EXECUȚIA

FICTION CONNECTION

Provocator, inteligent, captivant, mișcător!
PAULA HAWKINS

Premiul Edgar pentru cel mai bun roman
Bestseller NEW YORK TIMES

Traducere de Luminița Gavrilă

TREI

FICTION connection

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Danya Kukafka

Execuția

Traducere din limba engleză de
Luminița Gavrilă

TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Magdalena Mărculescu

Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:

Anda Brîndușă

Design copertă: Faber Studio

Ilustrație copertă: ©nycshooter/Getty Images,

©Pexels/pixabay.com

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mihaela Gavriloiu

Corectură:

Oana Apostolescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele

de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: NOTES ON AN EXECUTION

Autor: Danya Kukafka

Copyright © 2022 by Danya Kukafka

All rights reserved.

Quote on page ix © 2021 Jenny Holzer, member Artists Rights Society (ARS), New York

Copyright © Editura Trei, 2024

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2374-2

ISBN (EPUB): 978-606-40-2427-5

PENTRU DANA MURPHY

SUNT TREAZĂ ÎN LOCUL
UNDE FEMEILE MOR

Jenny Holzer (1993)

12 ORE

Ești o amprentă.

Când deschizi ochii în ultima zi a vieții tale, îți vezi propriul deget. În lumina gălbuie a închisorii, liniile de pe pulpa degetului mare seamănă cu albia secată a unui râu, cu niște spirale de nisip modelate de mișcarea apei care până mai ieri era și azi a dispărut.

Unghia este prea lungă. Îți aduce aminte de un mit din copilărie: după ce mori, unghiile continuă să crească până se încovoaie peste falange.

*

— Deținut, numele și numărul matricol.

— Ansel Packer, 999631, răspunzi tu.

Te răsucești în pat. Tavanul îți oferă imaginea obișnuită: un model cu pete de umezeală. Dacă înclini capul în unghiul potrivit, pata din colț capătă forma unui elefant. *Astăzi e ziua cea mare*, îți spui în gând către porțiunea de vopsea umflată care formează trompa elefantului. Ziua cea mare. Elefantul zâmbește ca și cum ar ști un secret periculos. Ai petrecut nenumărate ore pentru a reproduce exact această expresie, pentru a reda un surâs identic cu cel al elefantului de pe tavan. Astăzi îți vine natural. Tu și elefantul vă zâmbiți până când realitatea acestei dimineți se instalează între voi ca o

complicitate exaltată, până când amândoi arătați ca niște țicniți.

Cobori picioarele pe podea, îți ridici corpul de pe saltea. Îți pui încălțările regulamentare, niște papuci negri prea mari pentru tine. Deschizi robinetul metalic și lași apa să curgă peste periuța de dinți, storci deasupra un strat de pastă de dinți cu aspect granulos, apoi îți uzi părul în fața oglinjoarei a cărei suprafață lucioasă nu este din sticlă, ci un dreptunghi din aluminiu neregulat și zgâriat, care nu se sparge în cioburi. Imaginea ta reflectată este încețoșată și deformată. Îți rozi unghiile deasupra chiuvetei, una câte una, rupând cu grijă partea albă, până când rămân scurte, cu o margine zimțată uniform.

Numărătoarea inversă este deseori cel mai greu de suportat, ți-a spus preotul închisorii când a venit să te vadă seara trecută. De obicei, îți place preotul, un bărbat cu început de chelie, cu umerii încovoiați ca sub greutatea unui sentiment apăsător, poate rușine. Venit de curând la Unitatea Polunsky, are o față blândă, maleabilă, atât de deschisă încât ai impresia că poți intra în ea. A vorbit despre iertare, despre eliberarea de o greutate, despre acceptarea lucrurilor pe care nu le putem schimba. Și la final, întrebarea.

— Martorul tău. Femeia aceea, va veni? a întrebat el prin ușița de vizitare.

Tu ți-ai imaginat scrisoarea pusă pe etajeră în celula ta înghesuită. Plicul crem, ca o invitație. În privirea preotului se citește un

fel de milă fără perdea. Întotdeauna ai fost de părere că mila este cel mai insultător sentiment. Mila este o forță distructivă, ascunsă sub o mască a compasiunii. Te despoaie de tot. Te face să te simți mic.

— O să vină, ai răspuns tu.

Apoi:

— Ți-a rămas ceva între dinți.

L-ai văzut ducându-și repede mâna la gură.

În realitate, nu prea te-ai gândit la această seară. Este prea abstractă, prea ușor de eludat. Inutil să asculți zvonurile care circulă în Clădirea 12 — un tip grațiat cu doar 10 minute înainte de injecție, când era deja legat cu curelele de targă, s-a întors și a povestit că l-au torturat ore în șir, băgându-i tije de bambus sub unghii, de parcă era un erou dintr-un film de acțiune. Un alt deținut susținea că i-au dat gogoși. Tu preferi să nu te întrebi cum va fi. E normal să-ți fie frică, a spus preotul. Dar tu nu simți frică, ci un fel de mirare care îți dă senzația de greață. În ultimul timp, visezi că zbori pe un cer senin, deasupra unor cercuri imense în câmpuri de cereale. Urechile ți se înfundă din cauza altitudinii.

*

Ceasul de mână moștenit în sectorul C este setat cu cinci minute înainte. Îți place să fii pregătit. Îți arată că mai ai 11 ore și 23 de minute.

Te-au asigurat că nu o să te doară. Că nu o să simți nimic. Odată, o psihiatră îmbrăcată

într-un costum impecabil, cu niște ochelari scumpi, s-a așezat în fața ta la vorbitor. Ți-a spus lucruri pe care tu le bănuiai de mult și pe care nu le poți uita, lucruri pe care ai fi preferat să nu le fi auzit niciodată rostite cu voce tare. După calculele tale, chipul ei ar fi trebuit să-ți transmită mai mult — în general, știi să evaluezi destul de corect nivelul de tristețe sau de compasiune. Dar fața ei era absolut inexpresivă, în mod intenționat, iar tu ai urât-o pentru asta.

— Ce simți? te-a întrebat.

Întrebarea era inutilă. Emoțiile valorau atât de puțin. Așa că ai ridicat din umeri și i-ai spus adevărul:

— Nu știu. Nimic.

*

La ora 6:07, obiectele sunt aranjate în jurul tău.

Ți-ai pregătit culorile de aseară, așa cum ți-a arătat Froggy în Sectorul C. Cu ajutorul unui cotor de carte groasă, ai zdrobit un set de creioane colorate, apoi ai amestecat pulberea astfel obținută cu un borcan de vaselină cumpărat de la magazinul închisorii. Ai înmuiat în apă trei bețe de lemn de la înghețatele primite în schimbul a 12 pachete cu noodles japonezi, apoi ai amestecat capetele până ce lemnul s-a destrămat, desfăcându-se ca firele unei pensule.

Acum te instalezi pe podea, lângă ușa celulei. Ai grijă ca marginile cartonului care servește drept pânză să se suprapună pe

banda de lumină care vine de pe hol. Nici nu iei în seamă tava cu micul-dejun de pe jos, de care nici nu te-ai atins de la ora 3 dimineața, când ți-au adus-o: sosul acum încleiat, fructele din conservă deja acoperite de furnici. Suntem în luna aprilie, dar ai crede că e iulie. Caloriferele funcționează adesea și vara, așa că bucata de unt s-a topit, transformându-se într-o mică baltă de grăsime.

Ai dreptul la un singur aparat electronic — tu ai ales un radio. Rotești butonul și se aude un cârâit de sunete statice. De obicei, deținuții din celulele învecinate îți strigă cererile lor: R&B sau rock clasic. Dar ei știu ce se va întâmpla astăzi. Nu protestează când selectezi postul tău preferat: muzică clasică. Simfonia erupe brusc, șocant, inundând fiecare colțișor al spațiului de beton. Simfonie în Fa major. Te adaptezi la existența sunetului, te relaxezi.

— Ce pictezi? te-a întrebat odată Shawna, când ți-a strecurat tava cu micul-dejun prin fanta din ușă.

A înclinat capul ca să-ți vadă mai bine pânza.

— Un lac. Un loc de demult care îmi plăcea, ai răspuns tu.

Pe vremea aceea, încă nu era Shawna. Pentru tine era mereu agentul Billings, cu părul strâns într-un coc jos la ceafă, cu pantalonii de uniformă strânși pe șoldurile proeminente. A devenit Shawna abia șase

săptămâni mai târziu, când și-a lipit palma pe fereastra ta. Ai recunoscut privirea din ochii ei pentru că ai văzut-o la alte fete în alte vieți. O tresărire. Îți amintea de Jenny — era ceva în dorința pe care o exprima, ceva vulnerabil și incontrolabil.

— Spune-mi cum te cheamă, agent, i-ai cerut tu și ea s-a înroșit ca focul.

— Shawna.

I-ai repetat numele pe un ton reverențios, ca pe o rugăciune. Ți-ai imaginat bătăile inimii ei emoționate care făceau să-i palpite vena albastră de pe gâtul alb și subțire, și ai simțit cum crești, ai devenit o nouă versiune de-a ta care se întindea deja peste trăsăturile feței tale. Shawna a zâmbit, arătându-și strungărețea. Sfioasă, flămândă.

După ce a plecat ea, Jackson, din celula de alături, ți-a transmis asentimentul lui prin huiduieli și fluierături, încercând să te provoace. Tu ai tras niște fire din cearșaful care se deșira, ai legat cu ele un mini Snickers și i l-ai aruncat lui Jackson pe sub ușă ca să-i închizi gura.

Ai încercat să pictezi altceva, pentru Shawna. Ai găsit o fotografie cu un trandafir, băgată într-o carte de filosofie pe care ai cerut-o de la bibliotecă. Ai amestecat culorile perfect, dar petalele nu ieșeau așa cum trebuie. Trandafirul era o pată diformă de un roșu aprins, cu toate unghiurile anapoda, și ai aruncat pânza înainte ca Shawna să apuce s-o vadă. Când a descuiat ușa celulei tale data

următoare, ca să te escorteze prin culoarul lung și cenușiu până la dușuri, parcă ar fi știut: ți-a verificat cătușele și te-a apăsat cu degetul pe încheietura mâinii în interior, să te încerce. Gardianul care stătea în cealaltă parte respira zgomotos pe nas, neștiind ce fior te-a cuprins. Trecuse atâta timp de când nu mai simțiseși și altceva în afară de brațele care te trăgeau brutal dintr-o cușcă în alta, de marginile reci ale furculiței de plastic, de plăcerea anostă procurată cu propria mână în întuneric. Fiorul produs de atingerea Shawnei pe pielea ta a fost ca o descărcare electrică.

De atunci, ai perfecționat acest schimb.

Bilețele ascunse sub tava cu mâncare. Momente furate între celula ta și curtea de recreere. Săptămâna trecută, ea ți-a strecurat o comoară prin fanta din ușa celulei: o mică agrafă de păr neagră, din cele cu care își prindea cocul strâns.

Acum, înmoi un bețișor de la înghețată în vopseaua albastră și aștepți să-i auzi pașii. Pânza este poziționată cu grijă lângă ușă, cu colțurile aliniate. În dimineața asta, Shawna îți va da un răspuns. Da sau nu. După conversația voastră de ieri, ar putea fi oricare. Te pricepi să ignori îndoiala și, în loc de asta, să te concentrezi pe așteptare, pe care ți-o imaginezi ca pe o creatură vie, cuibărită în poala ta. Urmează o nouă simfonie, care începe încet, apoi muzica devine mai puternică și mai gravă — te abandonezi dezlănțuirii violoncelului, gândindu-te cum

tind să se accelereze lucrurile, acumulându-se mereu către un crescendo spectaculos.

*

Studiezi formularul în timp ce pictezi. Inventarul efectelor personale ale deținutului.

Indiferent de răspunsul Shawnei, va trebui să-ți strângi lucrurile. Trei sacoșe roșii așteaptă la piciorul patului. Îți vor transfera bunurile la Unitatea Walls, unde vei petrece alte câteva ore cu posesiunile tale lumești înainte să-ți fie luate. Le umpli fără grabă cu toate obiectele pe care le-ai adunat în ultimii șapte ani petrecuți la Polunsky: pungile de chipsuri cu ceapă, sosul iute, tuburile de pastă de dinți de rezervă. Toate inutile acum. I le vei lăsa lui Froggy din sectorul C, singurul deținut care te-a bătut vreodată la șah.

Teoria ta o vei lăsa aici. Toate cele cinci caiete. Ce se va întâmpla cu Teoria depinde de răspunsul Shawnei.

Mai rămâne problema scrisorii. Și a fotografiei.

Ai jurat să n-o mai citești. Oricum, o știi aproape pe de rost, cuvânt cu cuvânt. Dar Shawna întârzie. Așa că, după ce verifici dacă ai mâinile uscate și curate, te ridici în picioare, întinzi mâinile spre raftul de sus al etajerei și scoți plicul.

Scrisoarea lui Blue Harrison este scurtă și concisă. O singură foaie ruptă dintr-un caiet. Ți-a imprimat adresa cu litere înclinate: *Ansel*

Packer, P.U., Clădirea 12, sectorul A, Culoarul Morții. Un oftat lung. Așezi încet plicul pe pernă, după care dai laoparte un teanc de cărți pentru a scoate fotografia, ascunsă și lipită cu scoci între etajeră și perete.

Asta este partea ta preferată din celulă, atât pentru că nu ți-o verifică niciodată, cât și pentru că are graffiti. Ocupi această celulă din sectorul A de când ai primit data oficială și, cândva înaintea ta, un alt deținut a gravat laborios peretele de beton: *Toți Suntem Niște Turbați.* Zâmbești de fiecare dată când vezi inscripția. E atât de bizară, atât de absurdă, atât de diferită de celelalte graffiti din închisoare (majoritatea citate din Biblie sau desene cu organe genitale). Exprimă un fel de adevăr liniștit pe care l-ai putea cataloga drept comic, dat fiind contextul.

Dezlipești bucata de scoci de la colțul fotografiei, cu atenție, să n-o rupi. Apoi te așezi pe pat, cu fotografia și scrisoarea pe genunchi. *Da,* te gândești. *Toți suntem niște turbați.*

*

Până la scrisoarea de la Blue Harrison care a sosit acum câteva săptămâni, fotografia era singurul obiect pe care îl păstrai pentru tine. Înainte de anunțarea sentinței, când credea încă în varianta mărturisirii sub constrângere, avocata ta ți-a făcut o favoare. A dat câteva telefoane și până la urmă a reușit să obțină fotografia de la biroul șerifului din Tupper Lake.

În fotografie, Blue House pare mică. Dărăpănată. Obloanele de pe partea stângă nu au intrat în cadru, dar tu îți amintești tufele de hortensii din fața lor. Ar fi simplu să te uiți la fotografie și să vezi doar o casă albastru-aprins, cu vopseaua coșcovită. Semnele care arată că este vorba de un restaurant sunt discrete. Un steag care flutură pe verandă: DESCHIS. Aleea cu pietriș care a fost lărgită pentru a crea un fel de parcare pentru clienți. Din exterior, perdelele par albe, dar tu știi că înăuntru ele sunt cu pătrățele roșii. Îți amintești mirosul. Cartofi prăjiți, dezinfectant Lysol, plăcintă de mere. Zgomotul ușilor batante de la bucătărie. Aburul, sticla spartă. În ziua când a fost făcută fotografia, cerul se pregătea de ploaie. Privind-o, aproape că simți mirosul pătrunzător de sulf.

Partea ta preferată din fotografie este fereastra de la etaj. Perdeaua este ușor trasă și, dacă te uiți mai atent, vezi umbra unui braț, de la umăr la cot. Este brațul gol al unei adolescente. Îți place să-ți imaginezi ce făcea ea în momentul când a fost făcută fotografia: probabil că stătea lângă ușa camerei și vorbea cu cineva sau se uita în oglindă.

A semnat scrisoarea simplu: Blue. Numele ei adevărat este Beatrice, dar pe vremea aceea nici tu și nici ceilalți cunoscuți ai ei nu-i spuneați așa. Ea a fost întotdeauna Blue. Blue, cu părul împletit într-o cosiță aruncată pe un umăr, cu hanoracul pe care scria

Tupper Lake Track & Field, cu mânecile trase nervos peste încheieturi. Când te gândești la Blue Harrison și timpul petrecut cu ea la Blue House, îți amintești că niciodată nu trecea prin dreptul unui geam fără să arunce o privire neliniștită spre reflexia ei.

Nu știi să definești ceea ce simți în fața acestei fotografii. Nu poate fi iubire pentru că ai fost testat în privința asta: tu nu râzi la momentele cuvenite, nici nu tresari la cele neadecvate. Există statistici. Lucruri legate de recunoașterea emoțională, empatie, durere. Nu înțelegi iubirea despre care se vorbește în cărți, ție îți plac filmele mai ales pentru că poți să le studiezi, să admiri arta prin care o față se poate transforma într-o altă față. Oricum, indiferent de ce spun ei că ești capabil — nu poate fi iubire, asta ar fi imposibil din punct de vedere neurologic — când te uiți la fotografia cu Blue House, parcă ai fi acolo. În locul unde țipetele încetează. Unde tăcerea este minunată, ca un oftat de ușurare.

*

Un ecou, în sfârșit, din capătul culoarului lung. Hârșâitul familiar al pașilor Shawnei.

Te așezi din nou pe podea și reiei o mișcare laborioasă cu pensula: punctezi iarba cu floricele roșii. Încerci să te concentrezi pe vârful pensulei, pe mirosul de ceară al creioanelor colorate zdrobite.

— Deținut, numele și numărul matricol.

Vocea Shawnei sună mereu de parcă e pe punctul de a se gâtui. Astăzi, un gardian va veni la fiecare 15 minute pentru a verifica dacă mai respiri. Nu îndrăznești să ridici privirea de la pictura ta, deși știi că Shawna va avea obișnuita ei față nudă, aceeași expresie de dorință nedisimulată, amestecată acum cu emoție, poate tristețe, în funcție de răspunsul ei.

Sunt lucruri la tine care îi plac Shawnei, dar niciunul dintre ele nu are de-a face cu persoana ta. Poziția ta o fascinează, puterea ta închisă într-o cușcă a cărei cheie o deține, la propriu. Shawna este genul de femeie care nu încalcă regulile. Se întoarce respectuoasă cu spatele cât timp colegii ei bărbați efectuează perchezițiile corporale înainte de fiecare duș și fiecare oră de plimbare. Petreci 22 de ore pe zi în această celulă de doi pe trei metri, unde este fizic imposibil să vezi o altă ființă umană, iar ea știe acest lucru. Este genul de femeie care citește romane de dragoste cu bărbați musculoși pe copertă. Îi simți mirosul de detergent de rufe, de sendviș cu salată de ou pe care și-l aduce de acasă pentru prânz. Shawna te iubește pentru că nu vă puteți apropia mai mult, pentru faptul că ușa de metal dintre voi garantează pasiunea și siguranța totodată. În acest sens, ea nu seamănă deloc cu Jenny. Jenny nu te lăsa niciodată în pace, încerca mereu să vadă în interior. „Spune-mi ce simți", insista ea. „Zi-mi totul despre tine." Dar Shawna se

delectează cu distanța, acest spațiu necunoscut și amețitor care stă mereu între doi oameni. Și acum ea stă chiar la marginea acestui gol. Trebuie să-ți mobilizezi toată voința ca să nu ridici privirea și să confirmi ceea ce știi deja: Shawna îți aparține.

— Ansel Packer, 999631, repeți tu calm.

Uniforma Shawnei foșnește când se apleacă să-și lege șireturile. Camera video din colțul celulei nu acoperă zona din fața ușii, iar tabloul tău este poziționat perfect. Când apare, e ca o mică fulgurare albă, abia vizibilă, aproape inexistentă, un colț de hârtie: bilețelul pe care Shawna îl strecoară pe sub ușă și care alunecă ușor sub marginea pânzei.

*

Shawna crede în nevinovăția ta.

— Tu n-ai putea niciodată să faci asta. Niciodată, a șoptit ea odată, oprită în fața celulei tale în timpul unei lungi ture de noapte, cu fața brăzdată de umbre ascuțite.

*

Ea știe, desigur, cum ți se spune în Clădirea 12.

Ucigașul de fete.

Articolul din ziar abunda în detalii. A apărut după primul tău recurs și porecla ta s-a răspândit iute ca focul în Clădirea 12. Jurnalistul le pusese pe toate în aceeași categorie, ca și cum așa ai intenționat tu, ca și când ar fi fost o legătură între ele. Fetele.

Articolul a folosit acea expresie pe care tu o urăști: criminal în serie. Asta e altceva, o etichetă aplicată unei categorii de oameni altfel decât tine.

Tu n-ai putea niciodată. Shawna este convinsă, chiar dacă n-ai susținut niciodată asta în apărarea ta. Preferi s-o lași să se repete în buclă, să cedeze în fața indignării: este infinit mai simplu așa decât să înfrunți întrebările. „Te simți vinovat?" „Regreți?" Nu știi niciodată foarte clar ce înseamnă asta. Îți pare rău, sigur. Sau, mai bine spus, îți pare rău că te afli aici. Nu știi cum ar putea regretele să ajute pe cineva, dar asta te-au întrebat ani la rând, pe toată durata procesului tău și cu ocazia numeroaselor apeluri fără rezultat. „Ești capabil?", întreabă ei. „Ești capabil, fizic vorbind, să simți empatie?"

Ascunzi biletul Shawnei în betelia pantalonilor și ridici privirea spre elefantul de pe tavan. Elefantul are un zâmbet de psihopat, aievea într-un moment, doar o părere în următorul. În fond, această întrebare este absurdă, aproape aberantă — nu e ca și când ar fi o linie pe care depășești, o alarmă pe care o declanșezi, un lucru pe care îl cântărești. Problema, ai concluzionat, nu este aceea de a ști dacă ești capabil de empatie, ci mai degrabă dacă poți fi om.

Și totuși... Ridici degetul mare de la mână și îl privești cu atenție în lumină. Este acolo, în această amprentă digitală, indiscutabil și

insistent: bătaia slabă, abia perceptibilă, a pulsului tău.

*

Există povestea ta așa cum o știi tu și povestea ta așa cum o știu ceilalți. În timp ce scoți biletul Shawnei de sub elasticul din talia pantalonilor, te întrebi cum de această poveste a ajuns atât de distorsionată — cum este posibil ca astăzi să conteze numai cele mai mari momente de slăbiciune din viața ta, care s-au expandat până le-au șters pe toate celelalte.

Îți încovoi spatele astfel încât camera video amplasată în colțul celulei să nu vadă biletul. Acolo, cu scrisul tremurat al Shawnei, sunt două cuvinte:

S-a făcut.

Speranța te inundă — un alb orbitor care pătrunde prin fiecare fibră a ființei tale în timp ce lumea se deschide și sângerează. Mai ai la dispoziție 11 ore și 16 minute sau, poate, dacă Shawna își ține promisiunea, o viață întreagă.

*

Trebuie să fi fost o vreme când nu erai așa, ți-a spus odată un jurnalist.

Dacă a existat acea vreme, ai vrea să ți-o amintești.

LAVENDER

1973

Dacă a existat un înainte, el a început cu Lavender.

Ea avea 17 ani. Știa ce înseamnă să aduci pe lume o nouă viață. Cât este de greu. Știa că dragostea te poate înfășura strâns, ca într-un scutec, dar și că te poate zdrobi. Dar până să i se întâmple, ea nici nu înțelegea ce înseamnă să părăsești o ființă care a crescut în pântecul tău.

*

— Spune-mi o poveste, icni Lavender între două contracții.

Era trântită pe o pătură în hambar, cu spatele rezemat de o căpiță de fân. Johnny stătea aplecat lângă ea, cu o lanternă în mână, răsuflarea lui formând volute de aburi albi în aerul înghețat, de sfârșit de iarnă.

— Copilul, spuse Lavender. Vorbește-mi despre copil.

Îi era din ce în ce mai clar că bebelușul putea s-o omoare. La fiecare contracție se vedea cât de cumplit de nepregătiți erau: în ciuda aerelor de bravadă afișate de Johnny și a pasajelor pe care le cita din cărțile de medicină pe care i le lăsase bunicul său, niciunul dintre ei nu știa mare lucru despre naștere. În cărți nu se vorbea despre asta.

Despre sângele care curgea apocaliptic. Despre durerea incandescentă care o ardea și o inunda de transpirație.

— Când s-o face mare, o să fie președinte, spuse Johnny. O să fie rege.

Lavender gemu. Simțea capul copilului, mare cât un grepfrut, pe jumătate ieșit, rupând-o.

— Nici măcar nu știi dacă e băiat, spuse ea gâfâind. Și-apoi, nici nu mai există regi.

Împinse o dată și încă o dată până când pereții hambarului deveniră purpurii. I se părea că avea corpul plin de cioburi de sticlă tăioase, că organele interne i se răsuceau. Când a venit următoarea contracție, Lavender i s-a abandonat, în timp ce din gâtul ei a ieșit un urlet gutural.

— O să fie un copil bun, reluă Johnny. Curajos, deștept și puternic. Îi văd capul, Lav, trebuie să împingi în continuare.

O gaură neagră. Toată ființa ei convergea în această rană deschisă din ea. Apoi a venit țipătul, un plâns subțirel și jeluit. Johnny era acoperit până la coate într-o substanță lipicioasă și Lavender îl văzu luând foarfecele de grădină pe care îl sterilizase cu alcool, apoi tăind cordonul ombilical. Câteva clipe mai târziu, Lavender îl ținea în brațe. Copilul ei. Lucind de placentă, cu capul acoperit de o spumă, bebelușul era o învălmășeală de membre agitate furios. La lumina lanternei, ochii lui păreau aproape negri. Nu arăta ca

un bebeluș, își zicea Lavender. Ci ca un mic extraterestru violaceu.

Cu răsuflarea tăiată, Johnny se lăsă să cadă lângă ea în fân.

— Uite, spuse el cu o voce înăbușită. Uite ce-am creat noi, zâna mea.

Emoția a inundat-o chiar atunci: o dragoste atât de puternică încât i se părea mai degrabă ca un acces de panică. Senzația a fost urmată imediat de un val amețitor de vinovăție. Pentru că Lavender a înțeles, încă din clipa când a văzut copilul, că ea nu voia o astfel de dragoste. Era prea intensă. Nesățioasă. Dar crescuse în ea în toate aceste luni, iar acum avea degețele, mâini și picioare. Respira cu lăcomie oxigen.

Johnny a șters copilul cu un prosop și l-a așezat ferm la sânul lui Lavender. În timp ce se uita la omulețul cu pielea zbârcită și scuamoasă, Lavender se bucura că în hambar era semiîntuneric și că avea fața acoperită de transpirație. Johnny nu suporta să o vadă plângând. Lavender a pus palma pe capul copilului, regretând deja primele ei gânduri trădătoare. Le-a înăbușit sub promisiuni murmurate cu buzele lipite de pielea lunecoasă a copilului. *Te voi iubi așa cum oceanul iubește nisipul.*

I-au dat numele Ansel, după bunicul lui Johnny.

*

Johnny îi promisese, printre altele:

Liniște. Cer nesfârșit. O casă întreagă la dispoziția lor, o grădină de care ea să se ocupe. Fără școală, fără profesori dezamăgiți. Fără niciun fel de reguli. O viață la adăpost de priviri străine. Erau singuri la fermă, absolut singuri, cel mai apropiat vecin locuind la 15 kilometri distanță. Uneori, când Johnny pleca la vânătoare, Lavender se așeza pe veranda din spate și țipa cât putea de tare, țipa până răgușea, doar pentru a vedea dacă vine cineva. Nu a venit nimeni niciodată.

Cu doar un an în urmă, Lavender fusese o adolescentă de 16 ani ca oricare alta. Era în 1972, iar ea își petrecea zilele dormitând în timpul orelor de matematică, apoi de istorie, apoi de engleză, sau chicotind cu prietena ei Julie în timp ce fumau țigări șterpelite, lângă ușa sălii de sport. L-a cunoscut pe Johnny Packer la o tavernă, unde se duseseră pe furiș într-o vineri. El era mai mare decât ele, frumos. *Parcă e John Wayne în tinerețe*, spusese Julie, râzând pe înfundate, prima oară când Johnny își făcuse apariția după școală, la volanul camionetei sale. Lui Lavender îi plăcea la nebunie părul lui rebel, colecția de cămăși din flanel, cizmele grele de lucru. Johnny avea mereu mâinile murdare de la munca la fermă, dar Lavender adora mirosul lui care aducea a vaselină și a soare.

Ultima oară când Lavender o văzuse pe mama ei, aceasta stătea la o masă de joc pliantă, cu o țigară în colțul gurii. Încercase

să-și pieptene părul într-un coc voluminos în creștetul capului, dar îi ieșise turtit și strâmb, arăta ca un balon dezumflat.

N-ai decât, spusese maică-sa. *Lasă-te de școală și mută-te la ferma aia prăpădită.*

Un zâmbet satisfăcut, răutăcios.

Așteaptă și-o să vezi, iubito. Bărbații sunt niște lupi și unii lupi au răbdare.

În drum spre ușă, Lavender îi șterpelise medalionul vechi lăsat pe comodă. Nu era decât un cerc de metal ruginit, cu o plăcuță goală în interior, dar care, de când își amintea ea, trona în mijlocul cutiei stricate de bijuterii — singura dovadă că mama ei era capabilă să prețuiască ceva.

Într-adevăr, viața la fermă nu s-a dovedit a fi cum se așteptase Lavender. Se mutase acolo la șase luni după ce îl cunoscuse pe Johnny. Până atunci, el locuise singur cu bunicu-său. Maică-sa se prăpădise, taică-său își luase lumea-n cap, iar el nu vorbea niciodată despre niciunul dintre ei. Bătrânul Ansel era veteran de război, cu o voce îmbătrânită, plângăcioasă, şi îl pusese pe Johnny încă de când era copil să facă diverse treburi prin gospodărie pentru a-și merita farfuria cu mâncare. Bătrânul Ansel tușea mereu și a murit la câteva săptămâni după venirea lui Lavender. L-au îngropat în curte, sub molid. Ei nu-i plăcea să treacă pe-acolo, unde pământul încă era ridicat ca o cocoașă. Învățase să mulgă capra, să sucească gâtul puilor, după care să-i jumulească de pene și

să-i golească de mațe. Se ocupa de grădină, care era de zece ori mai mare decât peticul de pământ pe care îl cultivase în spatele rulotei mamei ei și care amenința mereu să o copleșească. Renunțase la dușurile zilnice, era prea complicat cu robinetul aflat în exterior, și părul ei se transformase într-o claie în permanență încâlcită.

Johnny se ducea la vânătoare. Purifica apa. Făcea reparații prin casă. În unele seri, după o zi lungă pe-afară, o striga să intre în casă și ea îl găsea stând lângă ușă, cu prohabul desfăcut, cu organul în erecție și un rânjet pe față. În acele seri, el o lipea de perete. Cu obrazul lipit de scândurile de stejar pline de așchii, cu mârâielile pline de poftă ale lui Johnny răsunându-i pe gât, ea savura esența momentului. Dorința cu care el împingea în ea. Mâinile pline de bătături care îi exaltau simțurile. *Zâna mea, zâna mea.* Lavender nici nu știa dacă o delecta duritatea lui Johnny sau faptul că ea putea s-o îmblânzească.

*

Cum nu aveau scutece, Lavender l-a înfășurat pe Ansel într-o pânză curată, ale cărei colțuri le-a înnodat la picioare. L-a înfășat într-o pătură luată din hambar, apoi s-a ridicat și s-a dus vlăguită după Johnny.

S-a târât desculță până în casă. Se simțea amețită. Avusese dureri atât de mari încât nici nu-și mai amintea cum ajunsese în hambar, doar că o cărase Johnny, și acum nu mai avea pantofii în picioare. Frigul de sfârșit

de iarnă era mușcător și Lavender îl strângea la piept pe micul Ansel care gângurea. *Probabil că se apropie miezul nopții*, se gândea ea.

Ferma fusese construită în vârful dealului. Chiar și pe întuneric părea strâmbă, înclinată periculos spre stânga. Casa era un șantier permanent. Bunicul lui Johnny le-o lăsase cu țevile găurite, cu acoperișul spart, cu ferestre lipsă. În general, lui Lavender nu-i păsa. Aceste neajunsuri erau compensate de momentele pe care le petrecea singură pe verandă, privind întinderea vastă a câmpurilor. Iarba unduitoare căpăta reflexe argintii dimineața și portocalii seara. Dincolo de pășune, se zăreau crestele zimțate ale munților Adirondack. Ferma era chiar la ieșirea din Essex, în statul New York, la o oră de mers cu mașina de la granița cu Canada. În zilele senine, îi plăcea să privească spre orizontul însorit și să-și imagineze o linie invizibilă în depărtare, de unde începea o cu totul altă țară. Acest gând exotic o încânta. Lavender nu ieșise niciodată din statul New York.

— Vrei să faci focul? întrebă ea când ajunseră înăuntru.

În casă era extrem de frig. În soba pe lemne nu rămăsese decât cenușa rece din seara precedentă, măturată de curenții de aer.

— E târziu, spuse Johnny. Nu ești obosită?

De teamă să nu pornească o ceartă, ea nu a insistat. După ce a urcat cu greu scara, și-a

șters cu un burete sângele de pe picioare și s-a schimbat. Acum nu-i mai venea niciuna dintre hainele ei vechi: pantalonii raiați evazați pe care îi cumpărase cu Julie dintr-un magazin second-hand erau la fundul unei cutii, unde pusese și cele mai frumoase cămăși care îi deveniseră prea strâmte pentru burta ei mare. Când în sfârșit s-a strecurat în pat, îmbrăcată într-un tricou mai vechi de-al lui Johnny, el dormea deja, iar Ansel, înfășat, se agita pe perna ei. Pielea de pe gât o strângea din cauza transpirației uscate și ea moțăia așezată în fund, cu copilul în brațe, neliniștită și pe jumătate visând.

Dimineață, cârpa folosită ca scutec era udă și Lavender simțea diareea caldă curgându-i pe burta dezumflată. Trezit de miros, Johnny a tresărit violent, iar Ansel a început să plângă, scoțând un țipăt ascuțit.

Johnny s-a ridicat și a căutat un tricou mai vechi pe care i l-a aruncat lui Lavender. Tricoul a căzut pe pat, departe de ea.

— Dac-ai vrea să-l ții tu puțin..., spuse Lavender.

Privirea pe care i-a aruncat-o Johnny în clipa aceea... Frustrarea nu-și avea locul pe fața lui: era ceva urât, care cu siguranță venea de la ea, din felul cum se uita la el. *Îmi pare rău*, a vrut Lavender să spună, deși nu știa pentru ce. În timp ce asculta pașii lui Johnny care făceau să scârțâie treptele scării, Lavender și-a lipit buzele de fruntea pruncului care țipa. În fond, așa fusese

dintotdeauna, nu? Toate femeile care veniseră înaintea ei, din grote, corturi, căruțe cu coviltir. Se mira că nu se gândise niciodată la acest adevăr universal, vechi de când lumea: maternitatea era, în esența ei, o treabă solitară.

*

Printre lucrurile care lui Johnny îi plăcuseră cândva la ea era alunița de pe ceafa ei, pe care i-o săruta înainte de culcare. Degetele ei subțiri, atât de mici încât ar fi jurat că simțea fiecare oscior din ele. Dinții ei din față care se suprapuneau ușor — *dinți strâmbi*, îi spunea el, tachinând-o.

Acum, Johnny nu-i mai vedea dinții, ci zgârieturile de pe față făcute de unghiuțele lui Ansel.

— Pentru Dumnezeu, spuse el în timp ce copilul țipa. Nu poți să-l faci să tacă?

Așezat la masa ciobită, Johnny ghida arătătorul dolofan al lui Ansel prin grăsimea închegată din farfurie, desenând forme de animale. *Câine,* explica el, cu vocea răgușită și drăgăstoasă. *Pui.* Fața bucălată a lui Ansel reflecta neînțelegere. Când copilul a început inevitabil să plângă, Johnny i l-a dat înapoi lui Lavender, după care s-a ridicat și s-a dus să-și fumeze țigara de foi de seară. Rămasă din nou singură, și în timp ce degetele lui Ansel îi pătau tricoul cu dungi de grăsime, Lavender a încercat să rețină scena. Felul cum Johnny își privise fiul în acele câteva minute scurte, dar perfecte, de parcă ar fi vrut

să-i transmită copilului tot ceea ce era el. De parcă ADN-ul nu era de ajuns. În timp ce îl alinta pe Ansel așezat pe genunchii lui, Johnny devenise din nou bărbatul pe care Lavender îl cunoscuse la cârciumă cu mult timp în urmă. Parcă o auzea și acum pe Julie șoptindu-i amețită, cu respirația impregnată de miros acru de bere: *Pun pariu că e blând pe dinăuntru. Îți vine să-l mănânci.*

*

Când Ansel a început să stea singur în fundulet, Lavender nici nu-și mai amintea conturul feței lui Julie — doar genele și zâmbetul ei șmecher, malițios. Blugii cu marginile uzate și colierul la baza gâtului, mirosul de tutun și balsamul de buze făcut în casă. Vocea ei fredonând un cântec al formației The Supremes. *Deci, cum rămâne cu California?* întrebase ea, dezamăgită, când Lavender își anunțase intenția de a se stabili la fermă. *Și demonstrațiile? Nu va mai fi la fel fără tine.* Lavender își aducea aminte de silueta lui Julie dincolo de geamul autobuzului la plecare, cu o pancardă făcută acasă, pe care o ținea între picioare: *Opriți războiul din Vietnam!* Julie îi făcuse cu mâna în timp ce autocarul Greyhound se îndepărta în uruit de motor și Lavender nu se gândise nicio clipă — nici măcar nu-și pusese problema — dacă o alegere putea avea consecințe devastatoare.

*

Dragă Julie.

Lavender scria scrisorile în cap, pentru că nu avea adresa ei și nici cum să ajungă la poștă. Ea nu știa să conducă mașina, iar Johnny pleca cu camioneta doar o dată pe lună, singur, pentru a face cumpărături. Erau atâtea de făcut la fermă, spunea el, de ce i-ar trebui ei să meargă în oraș? Era mereu îmbufnat când, la întoarcere, descărca cutiile de conserve, bombănind cu o voce care amintea de bunicul său: *Scump să vă țin pe amândoi.*

*

Dragă Julie,

Povestește-mi despre California.

Mă gândesc adesea la tine. Mi te imaginez pe o plajă, bronzându-te la soare. Aici totul este bine. Ansel are acum cinci luni. Are o privire tare ciudată, parcă ar vedea prin tine. În orice caz, sper că vremea este frumoasă acolo. Într-o zi, când Ansel va fi mai mare, vom veni să te căutăm. Este un copil cuminte, o să-ți placă. Vom sta toți trei pe nisip.

Dragă Julie, astăzi Ansel a împlinit opt luni. Este atât de grăsuliu, piciorușele lui seamănă cu niște gogoșele. Acum are doi dințișori distanțați în partea de jos, parcă i-au răsărit două bucăți mici de os.

Mă tot gândesc la vara asta, când am fost toți trei la plimbare până la marginea terenului nostru, unde crește zmeura

sălbatică. Johnny îi băga zmeura în gură lui Ansel și Ansel avea mâinile roșii de la suc. Ai fi zis că era o imagine de pe o carte poștală, cu o familie fericită. Văzându-i cum se joacă, aveam senzația că eram în afara corpului meu. De parcă eram o pasăre cocoțată sus pe o creangă. Sau un iepure de-al lui Johnny, atârnat de picioare.

Dragă Julie. Știu, știu. A trecut ceva timp. A venit din nou primăvara. Ansel a învățat să meargă și umblă peste tot. S-a tăiat la brat într-o bucată de fier vechi din curte și, bineînțeles, rana s-a infectat. A făcut febră, dar Johnny a spus: fără spital. Tu știi că eu nu cred în Dumnezeu sau chestii de genul ăsta, dar m-am rugat atunci cum nu m-am rugat niciodată. Curând va veni vara aici, timpul zboară atât de repede. Nici nu-mi amintesc ultimele săptămâni. Parcă am dormit în tot acest timp.

Dragă Julie,

Până la urmă ai învățat să conduci mașina? Știu, am promis că vom lua lecții împreună. Ar fi trebuit să o facem când am avut ocazia. Eu n-am plecat de la fermă de când s-a născut Ansel și el are aproape doi ani, îți vine să crezi?

Ieri, Johnny l-a luat pe Ansel la vânătoare în pădure. I-am spus că Ansel este prea mic. Când s-au întors, Ansel avea pete roșiatice pe brațe.

Dacă le-ai fi văzut forma, Julie. Semănau cu niște urme de degete.

*

Așa a început. Cu lucruri mărunte, ușor de ignorat. Un mârâit din gâtul lui Johnny, o ușă trântită furios. O strângere ca într-o menghină de încheietură, o lovitură peste ureche. O palmă peste obrazul ei, în glumă.

*

Când Lavender a deschis ochii, Ansel avea trei ani. Până atunci, zilele și nopțile lor se succedaseră într-o procesiune lungă și repetitivă, timpul fiind absorbit în neantul solitar al fermei.

În miezul verii, într-o după-amiază înăbușitoare, Ansel s-a aventurat în pădure. Lavender era în genunchi în grădină. Când s-a ridicat dintre daliile ofilite și a văzut curtea goală, soarele era sus pe cer. Habar n-avea de cât timp plecase Ansel.

Nu era un copil frumos, nici măcar drăgălaș. Avea o frunte imensă și ochii prea bulbucați. În ultimul timp, îi tot juca feste lui Lavender. Îi ascundea spatula în timp ce ea gătea, îi umplea paharul cu apă din toaletă... Dar de data asta era altceva. Nu plecase niciodată singur mai departe de marginea câmpului.

A cuprins-o panica. A stat la marginea pădurii strigându-l pe Ansel până când a răgușit.

Johnny era la etaj, trăgea un pui de somn. A mormăit când Lavender l-a întors spre ea.

— Ce e?

— E Ansel, explică ea cu răsuflarea întretăiată. A fugit în pădure. Trebuie să-l cauți, Johnny.

— Liniștește-te, răspunse el cu respirația mirosind a acru.

— Are doar trei ani! Și e singur în pădure, insistă Lavender cu o voce panicată, stridentă, care până și în urechile ei suna neplăcut.

— De ce nu te duci tu?

Penisul lui în erecție împungea prin șlițul chiloților. Un avertisment.

— Tu cunoști pădurea mai bine decât mine. Și te miști mai repede.

— Ce-mi dai pentru asta? o întrebă.

Glumește, își zise ea. Cu un zâmbet larg întins pe față, Johnny își băgă mâna sub marginea elastică a chiloților.

— Nu-i amuzant, Johnny. Nu-i amuzant deloc.

— Ți se pare cumva că glumesc?

Continuând să zâmbească, începu să se mângâie ritmic. Lavender nu-și putu reține lacrimile care i se adunaseră în gât, grele și dureroase. Când începu să plângă, mâna lui Johnny se opri și zâmbetul lui se transformă într-o grimasă.

— Bine, spuse ea. Dar îmi promiți că după aceea o să-l cauți?

Se urcă peste el. Lacrimile îi umpleau gura cu un gust sărat în timp ce se străduia să-și scoată pantalonii de in. Când l-a lăsat pe Johnny înăuntrul ei, și-l imagina pe copil speriat, căzând într-un pârâu. Își imagina apa umplându-i plămânii mici. Un vultur rotindu-se deasupra. O râpă adâncă. Începu să se miște mecanic înainte și înapoi, cu toate simțurile amorțite. Când membrul lui Johnny a devenit din nou flasc înăuntrul ei, rânjetul de pe fața lui îl transformase complet.

Cred că niciodată nu poți cunoaște un om pe de-a-ntregul, spunea Julie adesea. Când Johnny a împins-o deoparte, cu penisul flasc, răsuflând furios, Lavender i-a văzut disprețul ce i se citea pe față — această față care, asemenea lunii, își dezvăluia latura ascunsă, înțesată de cratere.

*

După-amiaza lăsă loc înserării în timp ce Lavender, în pragul isteriei, încă se plimba agitată prin curte. Johnny ieșise val-vârtej din casă — să-și caute fiul, spera ea — și ea se așezase pe prima treaptă a verandei, cu genunchii strânși la piept, legănându-se îngrijorată înainte și înapoi. Când în sfârșit a auzit un foșnet venind dinspre pădure, deja se lăsase noaptea și îngrijorarea ei crescuse, transformându-se într-o groază profundă, apăsătoare.

— Mama?

Era Ansel, ghemuit în întunericul de la marginea pădurii. Era murdar pe picioare și în jurul gurii. Lavender s-a repezit spre el și, când s-a apropiat mai bine, a văzut că era murdar de ceva roșu și mirosea a rugină. Sânge. L-a pipăit înnebunită, verificând toate oscioarele lui de copil, să vadă dacă avea vreo fractură.

Și-a dat seama că sângele venea din mâna lui. Ansel strângea în pumn o veveriță fără cap care, în semiîntuneric, semăna cu un animal de pluș mutilat, cu o păpușă decapitată. Nu părea să-l deranjeze, ca o jucărie de care uitase deja.

Lavender a simțit cum îi urcă un țipăt în gâtlej, dar era prea obosită să-l lase să-i scape. L-a luat pe Ansel în brațe, proptindu-l pe șold, și s-a îndreptat spre casă să-l spele la robinetul de afară. La lumina becului electric în jurul căruia roiau insecte, i-a curățat picioarele cu buretele pătat, sărutându-i fiecare deget pentru a-și cere iertare că îl spăla în apa rece ca gheața.

— Haide, șopti ea, ștergându-l cu un prosop. Să-ți dau ceva de mâncare.

Când a aprins lumina în bucătărie, a simțit că se scurge toată ușurarea din ea.

În casă domnea liniștea. Johnny nu se întorsese. Dar în timp ce ea se plimbase îngrijorată pe-afară, el se dusese să ia din magazie vechile lacăte prăfuite ale bunicului său și pusese unul pe ușa cămării, unde țineau conservele, unul pe ușa frigiderului,

ba chiar făcuse o gaură în dulapul de deasupra chiuvetei, unde erau pastele și untul de arahide, pentru a pune încă un lacăt.

Lavender parcă îi și auzea vorbele, un ecou care se repeta la nesfârșit în capul ei. *Tu și copilul ăsta trebuie să învățați să vă câștigați bucata de pâine.* De parcă după-amiezile lungi în care ea se spetea muncind în grădină, încercând să cultive roșii, nu contau. Nici diminețile în care avea grijă de Ansel și-l învăța cuvinte din dicționarul legat în piele. Nici serile în care curăța murdăria de pe vechile cizme de vânătoare ale lui Johnny. Johnny spusese clar: treaba lui era să le asigure mijloacele de existență. Lavender nu prea știa ce se întâmplase cu treaba ei, dar, după toate aparențele, nu și-o făcea cum trebuie.

Bine, se gândi ea, cercetând cu privirea rezervele de mâncare puse sub lacăt. Totul era amestecat în capul ei. *Bine. Vor mânca mâine dimineață.*

În noaptea aceea, nu a îndrăznit să doarmă în patul ei. Nu putea să dea ochii cu el — nu știa la ce să se aștepte. A întins o pătură veche din hambar pe podeaua tare din cealaltă cameră și s-a ghemuit acolo cu Ansel. *Foame,* bolborosea Ansel în timpul nopții, când pașii lui Johnny s-au auzit în sfârșit dinspre scară. Când Ansel a început să tremure de foame lângă ea, Lavender s-a dezbrăcat de halatul de baie pe care îl purta

de când făcuse duș și l-a acoperit cu el. Întinsă goală pe podea, cu fața spre fereastră, Lavender a văzut lucind între sâni medalionul mamei ei — singurul său obiect personal. A desfăcut ușor lănțișorul și i l-a pus lui Ansel la gât.

— Acum este al tău, îi spuse. Te va proteja mereu.

Vocea îi tremura, dar cuvintele au părut să aibă efectul unui cântec de leagăn asupra băiatului, care a adormit.

Lavender a așteptat până când în casă s-a făcut liniște deplină, apoi a coborât în vârful picioarelor și a luat o jachetă de-a lui Johnny din dulapul din hol. Până atunci, nu avusese niciun motiv serios să-și facă griji. Johnny nu mai făcuse niciodată așa ceva — doar o strânsese de încheieturile mâinilor puțin prea tare sau o împinsese din calea lui în timp ce urca scările. Dar faptul că încuiase proviziile de hrană era o promisiune și totodată o amenințare, determinată de incapacitatea ei de a-și îndeplini cea mai fundamentală sarcină dintre toate, aceea de a fi mamă.

Camioneta se profila în întuneric la marginea câmpului. Lavender a înaintat desculță prin iarba înaltă și umedă. Noaptea era atât de neagră... Nu se vedea nici luna. Lavender se simțea slăbită, sleită de puteri. Nu mai mâncase nimic de la micul-dejun. Cheia a intrat ușor în încuietoarea portierei, care se deschise scârțâind.

Lavender s-a așezat la volan.

Era o tentație irezistibilă: această posibilitate. Posibilitatea de a băga cheile în contact. De a merge toată noaptea până ajungea la ocean. Dar, la vederea schimbătorului de viteze, realitatea a copleșit-o, și mai devastatoare acum, când ajunsese până aici. Nu știa să conducă. Nu știa nici dacă mașina avea benzină și, oricum, nu știa să-i facă plinul. Nici măcar nu era îmbrăcată și nici nu-și putea lua hainele din camera în care dormea Johnny. Situația era disperată, era prea mult. Nu va reuși niciodată.

Și-a sprijinit fruntea de volan și și-a lăsat lacrimile să curgă în voie. A plâns pentru Ansel, pentru veveriță, pentru că îi chiorăia stomacul de foame. A plâns pentru toate lucrurile pe care și le dorise și pe care nici măcar nu și le mai putea imagina. Parcă își ținuse prea mult propria dorință în palmă, iar acum nu era altceva decât un obiect fără sens, care ocupa locul degeaba.

*

A doua zi dimineață, s-a trezit în miros de costiță prăjită.

Lavender era singură pe podeaua camerei lui Ansel, cu pătura adunată la picioare, în timp ce lumina soarelui se revărsa prin fereastră în raze ascuțite și păstoase. S-a îmbrăcat cu halatul de baie lăsat pe podea și a coborât.

Johnny stătea în fața plitei, ca de obicei. O siluetă familiară, masivă. Lavender cunoștea

atât de bine acest trup, încât parcă devenise parte din el. Acum, când își amintea că se gândise să plece cu mașina pe autostradă, se simțea ca o idioată. Johnny i-a întins o farfurie. O moviliță aburindă de omletă și două felii subțiri de costiță crocantă, costiță pe care o păstrau la congelator pentru ocazii speciale. Dintr-o privire rapidă și-a dat seama că dulapurile fuseseră încuiate din nou cu cheia, restul alimentelor adunate și puse la păstrare.

Ansel stătea la masă, bând fericit un pahar de lapte.

— Te rog, spuse Johnny, cu blândețe de data asta. Mănâncă, scumpa mea.

Lavender nici nu-și mai amintea ce îi promisese Johnny, dar a recunoscut blândețea vocii lui din acele momente. L-a lăsat să-și treacă degetele prin părul ei. Să-i sărute curba șoldului, să-i șoptească *Îmi pare rău. Îmi pare rău*, până când cuvintele au sunat ca o limbă străină.

În timp ce Johnny trăgea un pui de somn, s-a așezat în balansoar cu Ansel. Lanțul medalionului lăsase urme ușor verzui pe gâtul copilului și frica ei s-a transformat într-un scurt moment de panică, văzând cât de bine semănau cu niște vânătăi. Apoi au scos toate cărțile de pe rafturi — manuale tehnice și diverse hărți: Filipine, Japonia, Vietnam... Când au găsit harta cu munții Adirondack, Lavender l-a jucat pe Ansel în poală și a întins hârtia la picioarele lor.

— Noi suntem aici, i-a șoptit.

Conduse mâna lui Ansel de-a lungul autostrăzii. De la fermă la oraș, apoi de la oraș la marginea hărții.

*

Avea ceva violent, albul chiloților ei. I-a întârziat patru săptămâni, apoi șase. Lavender se ruga să găsească o pată de sânge. În fiecare dimineață, corpul ei o trăda, transformându-se încet, fără permisiunea ei. Vomita în vasul murdar al toaletei, iar teroarea creștea odată cu burta ei, lăsând-o împietrită.

*

Dragă Julie,

Îți amintești cât de mult ne plăceau fetele din secta lui Charles Manson? Cum urmăream procesul la televizor de parcă ar fi fost o telenovelă? Uneori mă gândesc la ele, la ce le-a împins spre acel final sângeros. Mă întreb dacă Susan Atkins s-a simțit vreodată așa. Dacă a auzit o voce mică, în adâncul minții ei, șoptindu-i: „Hai, fă-o".

Crește, Julie. Nu pot face nimic s-o opresc.

*

Lavender a găsit un sac de iută în hambar. În el a băgat o mică conservă de porumb pe care o furase într-o zi când Johnny era întors cu spatele — o umflătură sub bluza ei —, îndrăzneala gestului făcând să-i bată inima în piept ca un ciocan. A mai îndesat în el și un

palton vechi care, deși nu-i mai venea lui Ansel, avea să-i țină cald dacă era nevoie. În final, a adăugat și cuțitul de bucătărie ruginit care căzuse după chiuvetă. A ascuns sacul în fundul dulapului din camera lui Ansel, unde Johnny nu va căuta niciodată.

În seara aceea, în timp ce Johnny sforăia ca de obicei, Lavender și-a pus mâna pe burta umflată, care i se părea străină. Se gândea la sacul din dulap, plin de promisiuni. Când îi spusese lui Johnny de copil, pregătindu-se de o explozie de furie, el doar zâmbise. *Mica noastră familie.* Ea simțise cum gustul de fiere îi urca periculos în gât.

Lavender creștea. Când a început să se îngrașe, și-a stabilit cartierul general în balansoarul de lângă ușa din spate — se instala acolo la prima oră a dimineții și nu se mișca decât ca să se ducă la toaletă. Creierul ei era ciuruit, nu-i mai aparținea. Noul copil îi consuma gândurile imediat ce-i veneau în minte și ea nu era decât o cochilie, un vas zombie.

Ansel rămânea ghemuit la picioarele ei toată ziua. Zdrobea insectele între degete și i le prezenta ca ofrande. Spărgea ghinde în dinții lui de copil și îi dădea ei jumătățile. Când Johnny era plecat, uneori zile la rând, Ansel îi aducea lui Lavender conservele de supă pe care Johnny le lăsa pe blatul din bucătărie. Rațiile lor. Le mâncau fără să le încălzească, lingând pe rând lingura rece. Când se întorcea, Johnny era mereu

irascibil — Lavender se gândea la sacul din dulap, la palton și la cuțit. Se făcuse prea mare pentru a mai urca scara la etaj.

*

Dragă Julie,

Mă gândesc la alegerile pe care le facem. La resentimentele și regretele pe care ni le aduc, chiar în timp ce consecințele lor se produc sub ochii noștri.

*

Contracțiile au început devreme. O durere fulgerătoare, în lumina rece a zorilor. Lavender s-a rugat: *Nu în hambar. Să rămânem aici.*

Johnny a întins o pătură lângă balansoar. El și Ansel stăteau în picioare lângă Lavender în timp ce ea țipa, sângera și împingea. Era diferit de data asta: ca și când ea nu era în interiorul corpului său, ca și când durerea o sfârșise și ea era acolo ca simplu spectator. Când se afla în plin travaliu, Ansel s-a aruncat peste ea și i-a pus îngrijorat palma lipicioasă pe frunte, iar ea s-a simțit brusc inundată de o explozie de emoție primară care a readus-o pentru scurt timp în ea însăși, de un val de dragoste atât de puternică și de disperată încât nu era sigură că îi va supraviețui.

După aceea, calm.

Ar fi vrut să se deschidă pământul sub ea, să se scufunde într-o altă existență. Era convinsă că sufletul îi ieșise din trup odată cu

capul copilului, cu mâinile lui, cu picioarele lui. Când Johnny i-a dat copilul lui Ansel și apoi a încercat să o ridice de pe podea, lui Lavender i-a trecut prin minte că reîncarnarea era o ultimă soluție: existau și alte vieți chiar în această lume. California. Repeta cuvântul în minte, savurându-l ca pe o bomboană care i se topea pe limbă.

Nu reușea să se uite la niciunul dintre copiii ei, palizi și mucoși. Nici la Ansel, cu chipul lui ciudat, de monstru. Nici la nou-născut, un pachet de piele caldă pe care nu suporta să-l atingă, ca și cum s-ar fi temut că va lua o boală. Ce boală, nu știa, dar una care ar bloca-o ca într-o capcană aici, la fermă.

Lavender s-a prăbușit din nou la podea. Și-ar fi dorit să fie doar un fir de praf pe tavan.

*

Săptămânile treceau și nou-născutul nu avea un nume. A trecut o lună, au trecut două. *Bebe Packer*, murmura Ansel în timp ce se juca cu bebelușul instalat pe podea, lângă șemineu. Fredona cu voce nemelodioasă un cântecel inventat de el: *Bebe Packer mănâncă, Bebe Packer doarme, fratele tău te iubește, Bebe Packer, fratele tău te iubește.*

*

Din când în când, Johnny îi arăta oarecare tandrețe, fără tragere de inimă, într-o încercare palidă de a o readuce la viață. Îi masa picioarele, se ghemuia la capătul saltelei. Îi curăța rănile cu un burete, îi trecea

o perie prin părul încâlcit. Ea rămânea cuibărită în pat, în timp ce el îi aducea pruncul să-l alăpteze În restul timpului, bebe Packer se agita sub ochiul vigilent al lui Ansel, un copil de patru ani.

În cele câteva minute pe zi în care ținea pruncul la piept, Lavender se întreba cum de ajunsese el acolo, dacă era posibil ca această făptură drăgălașă, care sugea lapte, să fie copilul ei. Cu Ansel, simțise același lucru, doar că atunci dragostea ei fusese atât de nouă, de aprigă. Acum se temea că își epuizase rezervele.

— Ia-l, spunea ea cu o voce monotonă când copilul termina de supt. Nu-l vreau aici.

Frustrarea lui Johnny era din ce în ce mai palpabilă. Lavender o simțea fierbând în el ca lava topită. Teroarea o făcea și mai slăbită. O amorțea. Avea dreptul la o singură conservă de porumb sau fasole pe zi, iar crampele dureroase din burta ei goală erau ca un zgomot de fond. *O să primești mai mult când o să contribui și tu din nou cu ceva*, îi promitea Johnny pe un ton acru, de dezgust și iritare, repetând cuvintele care deveniseră o obsesie pentru el. *Trebuie să înveți să-ți câștigi bucata de pâine.*

Așa se face că, în ziua când el s-a oprit la marginea patului, clocotind de indignare, Lavender era atât de slăbită și de absentă încât nici nu mai avea energia să se îngrijoreze. A ridicat ochii spre silueta lui masivă, care spumega de furie, și a încercat să

și-l amintească pe Johnny, cel care culegea zmeură. Nu era vorba că fusese înlocuit de acest necunoscut înfricoșător, ci mai degrabă că se metamorfozase, devenise propria lui umbră.

— Ridică-te, a spus Johnny.

— Nu pot.

— Lavender, ridică-te dracului odată, a repetat el pe un ton iritat și acru. Dă-te imediat jos din pat.

— Nu pot, a spus ea din nou.

Lavender a avut senzația că parcă ceruse de bunăvoie ceea ce a urmat. Că intriga fusese deja scrisă pentru ea, iar ei nu-i mai rămânea decât s-o trăiască. Și-a dat seama că anticipa acest moment de luni întregi. Mâncarea pusă sub cheie, micile vânătăi — avertismente pe care le înregistrase, dar pe care nu le băgase în seamă.

Înainte ca Johnny să se năpustească asupra ei, se aștepta să vadă o versiune de coșmar a lui, o persoană pe care n-o mai văzuse. Dar nu. În milisecundele dinaintea loviturii, Lavender a avut în fața ochilor același bărbat aspru pe care îl știa dintotdeauna și și-a spus, cu o claritate aproape plină de compasiune: *Ai fi putut deveni oricum voiai tu, Johnny. Mai puțin așa.*

*

Un pumn de păr smuls de pe cap. Un țipăt, o rugăminte, în timp ce Lavender își simți oasele dureroase trântite de podea. Rana dintre picioarele ei se redeschise, arzând-o ca

un fier roșu. Cizma cu vârf metalic a lui Johnny se ridică precum copita unui cal care se cambrează și ateriză direct în stomacul ei. Șocul, un văl roșu strălucitor.

Când auzi zgomotul dinspre ușă, Lavender văzu dublu: silueta tremurată a lui Ansel. Ținea bebelușul așa cum îl învățase ea, sprijinindu-i capul cu un braț. Văzut așa, ca prin ceață, părea prea mic — fără pantaloni, cu picioare ca de pui — pentru a ține în brațe un sugar. Ansel și bebelușul plângeau amândoi, panicați, dar când Lavender întinse mâna spre ei, tot corpul îi fu străbătut de dureri ascuțite, semne al unor răni pe care încă nu le identificase. În gură i se adunase un amestec de sânge și praf.

— Ansel... gemu Lavender, fără să poată scoate niciun sunet. Pleacă.

Timpul părea să încetinească.

— Nu, încercă ea să țipe. Johnny, te rog...

Gestul a fost prea rapid. Prea instinctiv. Cu o mână enormă, Johnny trase înapoi capul lui Ansel și îl izbi cu zgomot de cadrul din lemn al ușii.

Apoi, liniște.

O liniște asurzitoare în urechile ei, punctată doar de respirația grea a lui Johnny. Până și bebelușul, surprins, încetase să mai plângă. În cameră, totul încremenise. Năucită, Lavender a văzut de pe podea că Johnny și-a dat brusc seama ce făcuse. Când ieși cu spatele din cameră, corpul lui de uriaș tremura de consternare. Îl auziră coborând ca

un iureș scările, apoi trântind ușa din spate. Ansel, încă năuc, clipi încet.

Lavender se târî pe podea, cu mișcări lente, însoțite de scârțâitul scândurilor. Când ajunse la copii, îi luă în brațe și începu să plângă.

Johnny nu s-a întors în seara aceea. Lavender s-a ghemuit în pat cu copiii, vigilentă, cu ochii în patru. L-a alăptat pe cel mic până când el a adormit, iar când Ansel, lihnit de foame, a cerut și el, ea a scuturat din cap în chip de scuză. Nu avea destul lapte. Ansel a privit-o pe sub genele umede, cu niște ochi înfundați în orbite, ai fi zis că era o mică fantomă speriată.

*

La prima geană de lumină, Lavender s-a dat cu greu jos din pat. Vânătăile de pe picioarele și burta ei deveniseră deja mov. Cei doi băieți încă dormeau pe salteaua veche, respirând regulat. Ansel avea un cucui care se umflase, ajungând de mărimea unei mingi de golf.

Întredeschise fereastra și scoase capul afară, în aerul proaspăt al dimineții. Adierea vântului era ca o respirație blândă pe obrajii ei, aerul umed de rouă părea o nouă promisiune. Departe, câmpurile se colorau în galben sub soarele dimineții. Departe, departe. Departe era un loc pe care Lavender aproape că nu și-l mai amintea. Departe de această cameră, de această casă, erau mame care le pregăteau copiilor fripturi la ceaun.

Erau băieții care se uitau la desene animate la televizor sâmbătă dimineața, inocenți și fără nicio grijă. Popcorn cu unt la cinema, cereale la cutie, pastă de dinți adevărată. Erau televizoare, ziare și radiouri, școli, baruri și cafenele. Înainte să se mute la fermă, un om ajunsese pe Lună — cine știe dacă de-atunci nu se construise un întreg oraș acolo.

Johnny s-a întors abia pe la prânz. Cu frunze în păr. Dormise în pădure. Privirea de pe chipul lui îl făcea să pară mult mai mic, parcă era un cu totul alt om, prăbușit sub povara rușinii. Tot corpul lui gârbovit era o rugăminte, cerșind disperat iertare.

Lavender nici nu concepea să-i ofere iertare. Dar avea să facă totuși ceva: pentru răsăritul soarelui și cerul senin, pentru acel ispititor departe de fermă. Pentru lumea exterioară, pe care începea să se teamă cum copiii ei s-ar putea să n-o vadă niciodată.

— Te rog, spuse ea, dezvelindu-și dinții pentru ca el să vadă caninul pe care i-l spărsese. Du-mă la o plimbare cu mașina.

*

Lavender și-a pus haine adevărate pentru prima oară după luni. Și-a pieptănat părul, s-a spălat cu apă pe obrajii umflați și și-a legat în jurul taliei puloverul la care tricotase toată iarna.

— Mergem la hambar? întrebă Ansel în timp ce Lavender își punea în picioare cei mai frumoși pantofi ai ei, niște mocasini pe care nu-i mai purtase din liceu.

Johnny aștepta deja în mașină. Spre marea ei surpriză, îi luase puțin ca să-l convingă: o privire ațintită la semnele de pe coapsele ei, plus asigurarea că băieții se vor descurca singuri o oră sau două. Lavender nu avea un plan. Dar, dacă voia să meargă înainte, trebuia mai întâi să plece, nu vedea altă posibilitate.

— Tati și cu mine ieșim la o plimbare, spuse. Ne întoarcem repede.

Ansel, care stătea așezat pe jos, întinse mâinile spre ea și îl ridică. Acum era prea mare ca să-l mai țină cu un singur braț, dar greutatea lui îi era familiară, de parcă o purtase cu ea mult timp. Cucuiul se făcuse cât un pumn și Lavender rezistă tentației de a-l mângâia. Îi sărută părul din jur, apoi se aplecă spre bebeluș. Înfășurat într-o haină de-a lui Johnny, bebe Packer se vânzolea gângurind lângă șemineu. Se jucaseră cu niște linguri vechi și metalul oxidat îi pătase palmele. Lavender își lipi nasul de scalpul micuțului, inspirându-i mirosul dulce-înțepător, ca de mosc.

— Ansel, spuse, cuprinzându-i obrajii în palme. Tu o să ai grijă de frățiorul tău, bine? Pot să am încredere în tine?

Ansel încuviință.

— Dacă plânge, unde îl ducem?

— În balansoar.

— Foarte bine, spuse cu vocea gâtuită. Ești un băiat isteț.

Era timpul. Lui Lavender nu i se părea că deciziile sale erau niște decizii, ci mai degrabă niște fulgi de cenușă așezați pe umerii ei. Nu ea alesese momentul. Auzea motorul camionetei torcând la marginea câmpului, simțea prezența lui Johnny, constantă și amenințătoare.

Nici nu a îndrăznit să arunce o ultimă privire înapoi. În adâncul sufletului ei plin de tăgadă, știa că ultima oară când și-a văzut copiii deja trecuse — nu avea puterea să le vadă ochii întrebători, gura ca un boboc de trandafir, unghiuțele pe care ea le crease practic din nimic. Așa că nu s-a uitat. Întoarsă cu spatele, Lavender a pășit în lumina zilei.

— Să fiți cuminți, a mai spus și a închis ușa.

*

Lavender nu mai plecase de la fermă de peste cinci ani. La început, izolarea a fost ca o binecuvântare, sălbăticia ca un antidot la nefericirea tratată cu medicamente din rulota mamei ei. Nu știa să spună când anume acest loc îi devenise închisoare.

Acum, lumea se desfășura prin parbrizul mașinii, familiară și totodată necunoscută: stații de benzină forfotind de oameni, fast-fooduri de unde venea un miros înnebunitor de friptură de vită. Cu un braț scos pe geamul deschis, cu vântul vâjâindu-i în urechi, Lavender aproape că uitase de dezastrul vieții ei. A trebuit să numere pe degete ca să calculeze că avea 21 de ani. Probabil că

prietenele ei din liceu aveau acum o slujbă, un soț, copii. Și-a dat seama că nici măcar nu știa cine era președinte, ratase complet alegerile din 1976. În timp ce Johnny accelera, depășind viteza legală, Lavender se gândea că îi era foame. Dar în același timp era liberă. Era departe de copiii ei. Era un sentiment îmbătător. Simțea că-i vâjâie capul, că era amețită.

— Spre sud, a spus când Johnny a întrebat-o încotro voia să meargă.

El conducea tăcut, iradiind rușine. Volanul părea atât de neînsemnat, o miniatură în mâinile lui. Mergeau cu cel puțin 130 de kilometri pe oră. Ea ar fi putut s-o facă, să tragă de volan pentru a intra în mașinile care veneau din sens invers sau în șanțul de pe marginea drumului. Era ideea pe care o avusese vag în minte încă de la început. Dar aerul proaspăt mirosea atât de bine, radioul se auzea în surdină și, spre surprinderea ei, Lavender și-a dat seama că nu voia să moară.

Au oprit să alimenteze cu benzină la ieșirea din Albany, la două ore de la fermă, în mijlocul statului New York. În timp ce Johnny intra cu camioneta în stație, Lavender zâmbi la gândul că el se afla la sute de kilometri depărtare de băieții ei.

— Ce-i așa amuzant? întrebă el, încă plin de regret.

— Nimic, îi răspunse. Trebuie să merg la toaletă.

Când el deblocă portiera, ea îi studie părul care îi cădea pe ceafă. Nodurile vertebrelor, lățimea umerilor, adâncitura delicată dintre ureche și craniu. Diferența era atât de mică, se gândi ea. Cât un petic de piele vulnerabilă. Și-ar fi dorit ca toată ființa lui să fi fost acel petic. Totul ar fi putut să fie atât de ușor dacă el ar fi fost bun.

În timp ce Johnny umplea rezervorul de benzină, Lavender culese câteva monede de pe bordul mașinii, apoi se îndreptă spre magazin, cu inima bătându-i nebunește. Când clopoțelul de la ușă a sunat, anunțându-i intrarea, și-a dat seama că nu mai fusese niciunde singură de când avea 16 ani.

Casiera, o femeie mai în vârstă, îi aruncă o privire suspicioasă. Rânduri de snackuri în ambalaje viu colorate umpleau rafturile. Chiar în fundul magazinului, între dozatorul de băuturi răcoritoare și lada frigorifică cu înghețate, era un telefon public.

Asta era. Lavender își simțea sângele pulsându-i în tâmple.

Șansa ei.

Și-ar fi dorit să aibă mai mult timp. Ar fi vrut să stea să se gândească mai bine, să-și dea seama la ce urma să renunțe. Dar prin geamul murdar îl vedea pe Johnny care scutura pistolul pompei de benzină, iar ea parcă simțea și acum umflătura cât un ou de gâscă din spatele capului lui Ansel, o pulsație

fantomă sub degetele ei. Timpul nu îi aparținea. Nimic nu-i aparținea.

— Aici poliția, ce urgență aveți?

Forțându-se să privească eticheta unei pungi mari de chipsuri, Lavender spuse adresa fermei.

— Doamnă, va trebui să vorbiți puțin mai clar.

— Un copil de patru ani și un sugar. Trebuie să ajungeți acolo înainte să se întoarcă Johnny. Le-a făcut rău, veți vedea. Suntem la două ore de drum. Vă rog, înainte să se întoarcă.

Plângea acum și lacrimile îi curgeau pe receptorul de plastic. Repetă adresa de două ori, ca să fie sigură.

— Trimit o mașină acum, doamnă. Rămâneți pe fir. Dumneavoastră sunteți mama? Trebuie să știm...

Dincolo de vitrină, Johnny întindea gâtul să vadă în interiorul magazinului. Panicată, Lavender puse receptorul în furcă.

Angajata din spatele tejghelei nu o scăpa din ochi. Era o femeie de vreo 60 de ani, cu părul grizonant și creț, cu un tricou polo pătat și unghiile roase din carne. Se uita când la Johnny, când la Lavender lângă telefonul acum inutil. Apoi ridică un deget și arătă dincolo de toalete, spre ușa deschisă a unei cămări cu provizii.

Dând din cap cu recunoștință, Lavender fugi într-acolo.

Nu era lumină în cămară. Produsele de curățenie erau stivuite pe rafturile etajerelor înalte care se vedeau în banda de lumină galbenă ce pătrundea pe sub ușă. Se lipi cu spatele de scheletul metalic, cu respirația întretăiată, șocată de ceea ce tocmai făcuse. De cealaltă parte a ușii, femeia sprijini ceva de încuietoare, baricadând-o înăuntru. Teama era galopantă, presantă. Teama care sălășluise în ea atâta vreme se distilase într-o forță cu totul nouă. Circula prin ea, acidulată, proaspătă și electrizantă.

Își lipi ceafa de ușă, ciulind urechile. Dar ușa era prea groasă, nu se auzea nimic. Își lăsă mâinile să se liniștească din tremurat și încercă să-și amintească vocea de la telefon.

Dispecera îi păruse atât de calmă, atât de stăpână pe ea. Lavender își imagina o mulțime de oameni în costume descinzând la fermă, vorbind pe un ton profesional, matur. Îi vor găsi pe copii, îi vor înveli pe amândoi în pături mari și groase, le vor da de mâncare altceva decât fasole din conserve. Își imagina o femeie în uniformă de polițist, cu părul strâns în coc, luându-l pe bebeluș în brațele ei, mult mai puternică și mai capabilă decât fusese Lavender vreodată.

Așteptând în întuneric, cu inima bătând cu putere, respira mirosul de înălbitor, de praf și de oțet. Într-o cutie pe un raft de jos, a găsit zeci de prăjituri cu ciocolată ambalate individual, genul de prăjiturele procesate, în formă de pătrat, pe care nu le mai văzuse din

copilărie. În ciuda situației în care se afla, lui Lavender îi chiorăia stomacul. A început să plângă în timp ce desfăcea o prăjiturică, apoi alta, băgându-le întregi în gură: bolul de aluat se simțea minunat în gâtul ei în timp ce le înghițea una după alta. Înconjurată de ambalaje de plastic care foșneau, cu degetele lipicioase, se întreba dacă nu cumva făcuse cea mai mare greșeală a vieții ei. Poate. Totuși, dincolo de îndoială, era altceva, o fărâmă de certitudine de care putea să se agațe. Auzise mereu spunându-se că nu există nimic mai puternic decât dragostea unei mame. Pentru prima oară de când devenise mamă, Lavender credea acest lucru.

*

Femeia de la stația de benzină a venit s-o elibereze și o lumină orbitoare a inundat cămara. O chema Minnie, i-a spus când a ajutat-o să se ridice. Cu ochii mijiți, Lavender se uita la rafturile colorate, pline cu dulciuri, gumă de mestecat, țigări.

— I-am spus că ai chemat poliția, spuse Minnie, întinzându-i o cană cu cafea.

N-a comentat nimic despre ambalajele de prăjituri sau despre urmele de ciocolată de pe fața ei. Acum se făcuse noapte și insectele roiau în jurul becurilor din stația de benzină pustie.

— Nici măcar nu l-am lăsat să intre. S-a învârtit mult timp printre pompele de benzină, urlând și gesticulând. A dat și cu

piciorul în mașină de furios ce era. Dar a plecat până la urmă.

— În ce direcție a luat-o? întrebă Lavender.

O durea îngrozitor capul, dar prima gură de cafea, amară pe limba ei, a fost binevenită.

Minnie a arătat spre sud. Departe de casă.

Mai târziu, Lavender avea să caute numărul de telefon al seviciilor sociale. Avea să sune iar și iar și iar, pentru a cere informații, până când recepționerei i se va face milă de ea și va confirma: băieții erau într-un centru de plasament. Tatăl lor nu venise să-i caute.

*

În noaptea aceea, Lavender a dormit în poziție șezând în magazie, strângând în mână o bară de fier pentru sulurile de prosoape de bucătărie, pe post de armă.

Când a întins mâna să-și ia puloverul, a simțit o mică umflătură rece în buzunarul de la piept. Era lănțișorul cu medalion pe care i-l dăduse lui Ansel, adunat într-o grămăjoară tristă. I-l desfăcuse de la gât ultima dată când îi făcuse baie și îl băgase în buzunar fără să se gândească. *Te va proteja mereu*, îi spusese ea. I s-a părut îngrozitor de crud că îi făcuse o astfel de promisiune pentru ca apoi să i-o ia înapoi din greșeală. Adevărul i s-a părut sufocant în întunericul din magazie. Nimic nu te putea proteja — niciun talisman, nici dragostea, oricât de mare ar fi ea.

*

Dimineață, Minnie i-a dat lui Lavender un sendviș cu ou încă aburind, o bancnotă de 20 de dolari și a dus-o cu mașina în stația de autobuz.

— Du-te, scumpa mea, îi spuse când Lavender coborî din mașină. Du-te cât de departe poți.

Așezată pe bancă, se întreba unde era Ansel în acel moment. Spera că cineva îi dăduse haine adevărate, pentru că toată viața lui umblase în niște izmene bărbătești, strâmtate în talie. Și-l imagina într-o pijama curată, în fața unei farfurii pline cu fripturi suculente. Uitase să spună la poliție de sacul pe care ea îl pregătise, cu conserva de porumb, cuțitul și paltonul. Dar acum nu-i părea rău. Cât de patetice, obiectele mărunte în care își pusese atâta speranță.

Dragă Julie, se gândea în timp ce urca în primul din multele autobuze. Frica din sufletul ei se colora acum de o nouă senzație. Un fel de pulsație în glandele de sub maxilar. Nu era un sentiment de libertate — era prea devastată pentru asta —, dar ceva pe-aproape.

Dragă Julie,

Așteaptă-mă că vin.

*

Când Lavender a sosit în sfârșit la ocean, mirosea exact așa cum se așteptase.

Îi luase săptămâni ca să ajungă la San Diego. Făcuse autostopul, furase portofele, cerșise la colț de stradă pentru a-și plăti biletele de autobuz. Când a găsit un cuțit de

vânătoare aruncat într-un canal la ieșirea din Minneapolis, și-a amintit cum eviscera Johnny o căprioară, spintecându-i abdomenul. A călătorit patru zile pe scaunul din dreapta al unui camion care livra bere, fără să ia mâna de pe mânerul cuțitului ascuns la centura blugilor.

Acum, își scoase pantofii și se bucură de căldura pontonului sub picioarele ei pline de bășici. Mirosea a hotdogi, a alge și a gaz de eșapament. Plaja era plină de familii care se odihneau la soare, se jucau și săreau în valuri. Lăsă în urmă punga de plastic cu lucrurile pe care și le cumpărase (pastă de dinți, pieptăn, țigări) și păși pe nisipul fierbinte.

Apa era rece, minunată. Lavender se stropi pe față, lăsând să i se scurgă în gură picăturile reci și sărate. Se dezbrăcă de haine chiar acolo, pe plaja plină de oameni, și rămase doar în sutien și chiloți în apa până la glezne.

Sentimentul de vinovăție nu o părăsea niciodată. Uneori era sufocant, ca o pernă pusă peste fața ei noaptea, alteori se simțea ca o împunsătură de cuțit în inimă. O bântuia același coșmar de săptămâni: Ansel scormonea în curte, sub molid, unde îl îngropaseră pe bunicul lui Johnny, numai că nu pe el îl găsea acolo, ci pe ea. *Uite, mami,* zicea el, ridicând mâna ei țeapănă și cenușie din țărână. *Uite ce-am găsit.*

Când era trează, vinovăția mocnea în ea, fierbea la foc mic, dându-i o senzație permanentă de disconfort. Sânii ei, încă plini

de lapte, îi aminteau constant de ce lăsase în urmă. Dar nu putea să nege nici sentimentul de imensă ușurare, asemenea unei guri de aer curat. Bucuria solitudinii, a ceasurilor lungi petrecute în propria ei companie. Frica ce se retrăgea puțin câte puțin din venele ei.

Nu știa unde să se ducă după aceea. Nu conta. Închise ochii, orbită de soare, în timp ce apa îi cuprinse genunchii, coapsele, șoldurile, pieptul, apoi inspiră adânc. Înainte să se abandoneze valului rece, Lavender se gândi la copiii ei.

Crease două ființe vii, care vor deveni niște persoane. Lavender spera că misterul viitorului le va rezerva exact asta: nisip zgrunțuros, brațe cu pielea de găină, valuri care se sparg pe umerii lor pistruiați. Și-a adus aminte de fereastra camerei de la fermă, de chemarea unei adieri de vânt. Acum o aveau. Măcar atât, le dăruise posibilitatea. Băieții ei puteau să o atingă cu mâna: o lume de posibilități.

Într-o zi, spera ea, copiii ei se vor bălăci în apele oceanului. Și atunci, o vor simți pe mama lor. Gustul mamei lor.

Dragostea lui Lavender, într-o înghițitură de apă sărată.

10 ORE

Ai văzut râuri, ai văzut lacuri, dar oceanul nu l-ai văzut decât o singură dată.

Pe coasta din Massachusetts, cu ani în urmă. Mergeați cu mașina să-i vizitați pe bunicii lui Jenny și ea a insistat să mergeți câțiva kilometri în plus. Aveai pe atunci douăzeci și cinci de ani și încă nu erați căsătoriți.

Nu-mi vine să cred că n-ai văzut niciodată marea, spunea Jenny, agitându-se nerăbdătoare pe scaun. Ai oprit într-un mic golf la prima priveliște a oceanului și, după mai multe insistențe, ea te-a convins să intri în apă până la genunchi. Vântul îi flutura pletele. Râdea în hohote, cu gura larg deschisă, dezvăluind fundul gâtului de un roșu obscen. I se vedeau șirurile de molari.

Acum, dacă te concentrezi suficient, aproape că poți înlocui peretele de beton al celulei tale cu imensa întindere albastră, vuitoare. Țipătul pescărușilor, uruitul motorului de mașină, nisipul mișcându-se sub tălpi. În ciuda a tot, ești recunoscător pentru această amintire — imaginea oceanului rostogolind valuri în depărtare.

Este posibil, privindu-l, să crezi că nu are sfârșit.

*

Biletul de la Shawna este în partea din față a pantofului tău, un mic cocoloș în vârful degetului mare. O mică presiune care te face să șchiopătezi când mergi. O bombă care va face să explodeze totul într-o magnifică deschidere.

*

Tocmai îți clătești pensulele în chiuvetă când apar doi gardieni. Arată spre mâinile tale, pe care le întinzi prin fanta din ușă. Ca să fii încătușat, trebuie să te întorci cu spatele, să te apleci în față și să te lași în genunchi, cu brațele răsucite la spate. Ești percheziționat până la piele de fiecare dată.

— Ai un vizitator, te anunță.

Vorbitorul este un lung șir de cabine din beton alb. Îți freci încheieturile mâinilor în timp ce te așezi. De cealaltă parte a geamului, avocata ta arată ca de obicei.

Tina Nakamura stă cu mâinile strâns împreunate deasupra unui dosar de carton. În mod normal, deținuții nu au voie să se vadă azi cu avocatul lor în persoană, dar directorul te-a plăcut întotdeauna. Aprobare specială. Rujul mov al Tinei este aplicat cu mână de expert, subliniind conturul gurii ei subțiri, iar genele au fost frumos alungite cu rimel. Este genul de machiaj menit să-i facă pe bărbați să creadă că nu este deloc machiată. Dar pe tine nu te păcălește. Ai zice că Tina e cam de vârsta ta — peste 40 de ani — și și-a strâns părul ca de obicei, ridicat într-o coadă simplă și mătăsoasă. Astăzi

poartă un costum cu pantaloni bleumarin impecabil, ajustat pe corp. Când va pleca, vei arunca o privire spre pantofii ei. Întotdeauna o trădează. O suspectezi că are probleme cu genunchii sau poate monturi, pentru că, în loc de pantofi eleganți, cu toc înalt, așa cum te-ai aștepta, poartă niște încălțări cu talpă ortopedică, cum vezi la chelneriţele mai în vârstă.

— Echipa mea a depus un nou recurs azi-dimineață. Nu ne rămâne decât să așteptăm un telefon. Ar trebui să aflăm până după-amiază dacă este luat în considerare de instanță, spune Tina.

Tina nu s-a temut niciodată să te privească în ochi. Are o privire severă, neclintită. De obicei, forța pe care o degajă te înfurie inexplicabil, dar azi Tina este mică. Insignifiantă. Apeși cu degetul de la picior cocoloșul de hârtie cu mesajul Shawnei: un memento al secretului arzător dintre voi.

— Directorul mi-a spus că ai invitat un martor, zice Tina.

— Ce martor? întrebi, deși știi foarte bine.

— La execuție.

— Execuție, repeți tu.

Îți place tresărirea ei. Acel freamăt ușor al nării când pronunță cuvântul.

Nu vei uita niciodată expresia de pe chipul ei când a văzut ceea ce ai făcut. A venit să te vadă la închisoarea din Houston, înainte de proces și de verdict. Unul dintre asistenți i-a dat dosarul — fotografiile de la locul crimei.

S-a făcut palidă la față ca un mort și privirea i s-a înmuiat într-o expresie de compasiune șocată. De atunci, te-ai obișnuit cu această manifestare. Ai văzut-o la judecător. Ai văzut-o la juraţi. Ai văzut-o la publicul din sala de judecată, când procurorul de caz proiecta acele imagini pe ecran, mărind de zeci de ori detaliile.

Nu-ți place să te uiți la aceste fotografii. Ele nu reflectă lucrurile așa cum ți le amintești tu.

— Vei fi acolo, Tina? o întrebi.

Folosești cel mai plăcut ton, cel care îi atinge pe oameni la coarda sensibilă. Dar Tina se mulțumește să te privească cu expresia pe care o cunoști foarte bine. Uneori, stai în fața oglinzii metalice din celula albă întunecoasă și exersezi această figură: cu fruntea încreţită, cu ochii umezi, plini de tristețe. Imaginea oripilării, a stuporii. Este cea mai nesuferită formă de milă, o milă care se disprețuiește singură.

— Da, voi fi, răspunde Tina și nu te poți abține să nu zâmbești.

În doar câteva ore, tu vei fugi. Picioarele tale vor alerga mâncând pământul; plămânii tăi vor respira convulsiv oxigen. Revii la expresia pe care ar trebui s-o aibă fața ta într-o astfel de împrejurare (cea de acceptare solemnă), dar gândul la secretul tău îți umflă pieptul de o bucurie extatică, înecându-te. Când îți înghiți hohotul de râs, simți că te arde ca fumul ținut prea mult în gâtlej.

*

Se va întâmpla în duba de transport, la prânz.

— Și dacă mă văd? a întrebat Shawna, oprindu-se în fața celulei tale într-o seară târziu. Trei zile la rând i-ai expus planul tău în bilețele strecurate sub tava cu mâncare. Shawna strângea unul în pumn în timp ce-și rodea unghiile, cu un mormăit neliniștit și neinteligibil.

Ai fixat-o cu cea mai reușită imitație a unei expresii de om rănit.

— Shawna, iubita mea. Nu ai încredere în mine?

*

S-a mai întâmplat. A fost o luare de ostatici în anii 1970: doi deținuți au evadat din Unitatea Walls, punând pistoalele la tâmpla bibliotecarilor închisorii. Acum câțiva ani, la Polunsky, trei bărbați au fugit din curtea de recreere. Au fost doborâți cu focuri de armă și aduși înapoi. Circulă un zvon, cum că cineva a reușit să evadeze colorându-și uniforma albă de deținut cu ajutorul unui marker verde și dându-se drept doctor. Date fiind împrejurările, tu ai evada printr-un tunel de ventilație ca Ted Bundy. Dar nu ai așa ceva — o ai doar pe Shawna și 40 de minute într-o dubă între Polunsky și Unitatea Walls.

Întors în celulă, te uiți la grămada ta de caiete, la sacoșele roșii înșirate provocator pe pat.

Cinci blocnotesuri mari — șapte ani de închisoare în care ai reflectat și ți-ai așternut gândurile pe hârtia galbenă liniată. Stivuite pe pat, seamănă cu un teanc de pagini scrise de mână, nimic nu trădează faptul că este vorba de capodopera ta. Mereu ți-ai imaginat că vei trimite prin poștă exemplare cu autograf, că vei primi scrisori de la admiratori și că vei citi recenzii în ziare. Pe copertă vor pune fotografia aceea de la tribunal, cu privirea ta puternic reliefată în alb și negru.

Vei lăsa Teoria ta aici, sub pat. Shawna știe unde s-o găsească. Și când ei te vor căuta — când va izbucni panica și vor trimite echipe de căutare, iar proiectoarele elicopterului vor mătura terenurile din jur —, ea îi va conduce la ascunzătoare.

— E ca un manifest, nu? a întrebat Shawna când i-ai descris-o în linii mari.

Ai făcut o grimasă, exasperat. Shawna și-a dat seama că spusese o prostie. De rușine, obrajii i s-au colorat într-o nuanță de purpuriu. Manifestele sunt pentru nebuni, i-ai explicat tu cu răbdare. Manifestele sunt incoerente, scrise la repezeală înaintea comiterii unor acte absurde de teroare. Teoria ta este mai degrabă o explorare a adevărului uman cel mai profund. Nimeni nu este rău sută la sută. Nimeni nu este bun sută la sută. Trăim ca egali în nuanțele murdare de gri dintre cele două.

*

Iată ce îți amintești despre mama ta.

Este înaltă, toată numai păr. Stă aplecată în grădină, lenevește într-un balansoar, se scufundă într-o cadă ruginită, cu picioare. Uneori cada e plină cu apă și rochia ei plutește ca o meduză. Alteori are părul uscat și îți întinde o șuviță din el — un dar, de un portocaliu strălucitor. Nu-ți amintești nimic despre tatăl tău. Niciun sunet, niciun miros. Tatăl tău este o prezență vagă, o siluetă îndepărtată. Este o durere inexplicabilă în spatele capului tău. Nu știi de ce au plecat părinții tăi, nici unde s-au dus sau de ce mama ta există atât de singură în amintirile tale. Îți amintești doar de un lănțișor ruginit la gâtul tău și cum te simțeai purtându-l, ca și cum nimic nu te putea atinge.

Mama ta reprezintă acea parte a Teoriei pe care tu încă n-ai reușit să o elucidezi. Toți suntem răi, toți suntem buni și nimeni nu ar trebui condamnat să fie una sau alta. Dar, dacă binele poate fi întinat de răul care vine apoi, atunci cum îl cataloghezi? Cum îl măsori? Cât valorează cu adevărat?

În majoritatea amintirilor tale, mama ta nu apare. Și, înainte să dispară definitiv, întotdeauna ea pleacă.

*

Amintirea îl face să apară.

Încerci să te concentrezi pe lucrurile fizice. Pe familiaritatea locului: zgomot de uși metalice, mirosul de carne la conservă. Praf, urină. Păr unsuros. Te lași să aluneci pe podea și îți lipești spatele de ciment.

El vine oricum.

În adâncul subconștientului tău, bebe Packer începe să plângă. Dacă ar fi să compui o coloană sonoră pentru viața ta, acest zgomot ar fi cel mai sonor laitmotiv: plânsul disperat al unui sugar. Tăcerea propriei neputințe. Atenuarea acelor țipete, care se transformă treptat-treptat într-un scâncet jalnic, înăbușit.

*

Există un singur loc unde nu ajunge acest plâns. Ai sosit acolo într-o dimineață de sâmbătă, în urmă cu șapte ani.

O zi însorită de vară. În 2012. Te trezișești înainte de răsăritul soarelui și, prea neliniștit să mai zăbovești în patul gol, te-ai ridicat. Jenny plecase de câteva luni și încă-i simțeai absența ca pe o rană vie. Ai plecat cu mașina, conducând încet, fixând în memorie. Era sfârșit de iunie și o dimineață minunat de senină, cu parfum de molid și un aer umed după ploaia lungă de peste noapte. Tupper Lake, din statul New York, avea o biserică prăpădită, o mică bibliotecă de formă rectangulară și o stație de benzină. O mână de case risipite în preajma unui lac acoperit de ceață. Nori se rostogoleau ca aburul pe suprafața apei, ridicându-se domol spre cer în vârtejuri albe. Memoria ta transpune un filtru fatidic peste această călătorie, peste această dimineață, peste umiditatea densă. Deși ai petrecut doar câteva scurte săptămâni în Tupper Lake, ți-a luat o viață întreagă să

ajungi acolo. Ani la rând care au intenționat și au conspirat să te conducă până aici.

La stația de benzină, o adolescentă cu coșuri pe față râcâia bucățele de brânză topită lipite pe o vitrină cu pizza.

— Da? a spus, fără să ridice privirea.

— Caut un restaurant.

— Nu-i decât unul, a răspuns, luând o fărâmă de brânză arsă de pe spatulă și băgând-o în gură.

Tu voiai s-o auzi spunând: Blue House.

*

Când încep urletele bebelușului — și tu îți acoperi în zadar urechile —, îți faci o promisiune.

Nu se va termina aici.

Prima oară când ai rănit pe cineva, aveai 11 ani și nu știai diferența dintre durere și dorință. Trăiai într-o casă mare și dărăpănată cu alți nouă copii. Totul a început cu un semn din ochi, aproape întâmplător, o tentativă de a-ți încerca șarmul personal. Când fata care stătea la masă vizavi de tine s-a aprins la față sub focul atenției tale, ai avut sentimentul propriei puteri, amețitor ca un drog. N-ai avut de unde să știi că acea mărunță decizie te va catapulta în viitor, direct pe această podea de ciment. Că faptele tale se vor înlănțui în așa fel încât te vor conduce inevitabil până în prezent.

Când vei fi liber, vei traversa deșertul din Texas. Te vei urca în trenuri rapide, te vei

spăla pe față cu apa rece din lacuri. Și, în sfârșit, vei ajunge la Blue House.

N-o vei mai face. Ești sigur de asta. Nu vei mai face rău niciunei ființe umane.

SAFFY

1984

Saffron Singh știa să-ți spună câte lucruri îi plăceau și acestea erau în număr de patru.

Unu: zgomotele din casa lui Miss Gemma noaptea târziu. Din camera în care stătea cu alte fete la etajul al doilea, Saffy auzea totul. Strănuturi, mormăieli, gemete. Noaptea, misterele casei se dezvăluiau. Ghemuită sub pătura ei aspră, de culoare roz, Saffy savura această sublimă solitudine, înconjurată de trosnetele și suspinele casei.

Doi: rama de fotografie pe care o luase de pe măsuța de toaletă a mamei ei, înainte ca asistenții sociali să o aducă la Miss Gemma. Mama ei pusese sub sticla ramei o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet, pe care mâzgălise două cuvinte abia descifrabile: *Felix culpa*. Saffy nu știa ce însemnau aceste cuvinte, dar le scrisese mama ei, așa că ea le iubea. Dormea cu rama sub pernă.

Trei: sticluța ei de ojă Teenie Bikini. Era de culoare mov-pastel, cu o textură cremoasă, reconfortantă. Saffy o folosea cu zgârcenie, permițându-și un singur strat o dată. Nu că-i plăcea sticluța, ci felul cum o făcea să se simtă: ca o persoană adultă și elegantă, o fată cu mâinile îngrijite și unghii lucioase.

Patru: băiatul de la etajul de dedesubt. El dormea exact în camera de sub a ei. Întinsă în pat, Saffy își imagina că aerul din plămânii ei îi ieșea pe nas și o lua de-a lungul holului, cobora scara și ajungea în gura lui deschisă.

Și seara aceea era diferită. Specială. În seara aceea, Ansel Packer, care stătea în fața ei la masă, îi făcuse cu ochiul.

*

— Mincinoaso, spusese Kristen mai devreme, când Saffy urcase veselă în cameră.

Lungită pe podea, Kristen repeta mișcările pe care le învățase de pe caseta video *Exercițiile lui Jane Fonda*.

— Ansel ar putea avea orice fată din casa asta. Ești sigură că nu îi făcea cu ochiul lui Bailey?

Bailey era cea mai frumoasă fată din casă, poate cea mai frumoasă fată pe care o văzuse Saffy în viața ei. Avea 14 ani — Ansel avea 11, Saffy 12 — și părul de culoarea caramelului topit. Kristen și Lila exersau adesea să-și miște șoldurile ca Bailey, să dea ochii peste cap ca Bailey, să-și roadă unghiile ca Bailey. Odată, Kristen furase sutienul lui Bailey, un 75 C, și toate trei îl încercaseră pe rând la baie, chinuindu-se cu închizătoarea de la spate, apoi trăgându-și bluzele deasupra să vadă cum le stă. Dar în seara aceea, la masă, Bailey stătuse cu două scaune mai departe de Ansel. Ca să se uite la ea, Ansel ar fi trebuit să întoarcă capul într-o cu totul altă direcție.

Prin urmare, Saffy înclina spre cealaltă ipoteză: anume că ei îi făcuse Ansel cu ochiul, intenționat.

La gândul acesta, o senzație de căldură i se răspândi prin stomac, apoi îi coborî în picioare. Ca un lichid fierbinte, îmbătător. Saffy a rememorat scena iar și iar, până când totul s-a amestecat în mintea ei și nu și-a mai amintit nici cu ce era îmbrăcat Ansel, nici expresia lui când îi făcuse cu ochiul, nici măcar chipul lui. Dar faptul rămânea: el îi produsese această senzație. Stătea țintuită pe saltea, electrizată, pradă dorului. Nici nu îndrăznea să se miște, de teamă că această senzație o va părăsi, la fel ca toate celelalte.

*

Curtea din spatele casei lui Miss Gemma era un imens teren în pantă, de o jumătate de hectar, care cobora până la un pârâu. După micul-dejun, Saffy și-a întins pătura ei aspră și roz pe iarba înrourată. O moștenise de la o fată pe nume Carol, care se născuse cu un singur braț. Bucata de teren a lui Miss Gemma, aflată în apropiere de masivul muntos Adirondack, era de un verde proaspăt și luxuriant vara. Saffy își întinsese picioarele deșirate în față și stătea cu caietul desfăcut în poală. A îndepărtat o afidă de pe colanții ei preferați, cu buline, apoi s-a uitat cu ochii mijiți la pagina din fața ei.

Saffy rezolva un mister.

Totul începuse cu șoarecele fără cap. Un trup mic și roz, întins pe podeaua bucătăriei.

Lila fusese cea care îl găsise și țipase până când toată lumea venise într-o fugă. Saffy și Kristen o ajutaseră să îl îngroape în curte. Se îmbrăcaseră în negru și recitaseră poezii triste în timp ce Lila plângea suspinând.

Apoi a fost veverița. Aruncată sub o tufă, lângă alee. Saffy o surprinsese pe Miss Gemma luând-o cu o lopată ca s-o ducă la gunoi, cu fața schimonosită de dezgust. *Coioții*, spusese ea în timp ce arunca rămășițele în tomberon. A doua veveriță, lăsată în același loc. Miss Gemma l-a pus pe un băiat mai mare s-o ia de acolo și s-o arunce, în timp ce ea, în halat de baie, privea de pe peluză. *Nu ți-am spus să stai în casă?* s-a răstit ea la Saffy care, curioasă, scosese capul pe ușa din spate.

Saffy știa ce-i acela un mister. Citise cărțile cu Nancy Drew, una după alta. De atunci, petrecea toate zilele pe-afară, explorând toate colțurile proprietății în căutare de indicii. Nu știa prea bine ce anume căuta, dar își dorea cu ardoare să fie ea cea care rezolva infracțiunea. Până acum, își notase datele omorurilor. Descrisese cum arătau cadavrele. (Oribil!) Și-ar fi dorit să aibă alături un George sau o Bess, pe cineva care s-o ajute la formularea ipotezelor, dar Kristen și Lila preferau să bârfească despre tunsoarea lui Susan Dey, stând amândouă pe burtă, cu trunchiul și capul atârnând în jos, pe patul de sus al lui Kristen.

Spera că poate Ansel o va ajuta.

De la începutul verii, Ansel hoinărea de-a lungul pârâului noroios care mărginea proprietatea lui Miss Gemma. Lui Saffy îi plăcea să-l privească de pe pătură când el traversa perimetrul câmpului, scriind într-un caiet mare și galben pe care îl ținea sub braț. Văzuse ce cărți împrumutase el de la bibliotecă, secția pentru adulți: enciclopedii și manuale de biologie. Auzise că Ansel era atât de inteligent încât sărise peste clasa întâi. Spera că, observându-l, va reuși să memoreze fiecare mișcare de-a lui: panta umerilor în timp ce-și croia drum prin păpuriș, cu pixul pus după ureche. Saffy se întreba dacă ar putea să vadă urmele tragediei pe corpul lui, întipărite în curba tristă a cefei.

Auzise și ea povestea.

Toți o auziseră.

Lila i-o spusese în șoaptă într-o seară, la scurt timp după ce Saffy sosise la casa lui Miss Gemma. Lila era atât de surescitată de aflarea acestei drame senzaționale, încât țopăia întruna. Un băiat mai mare furase toate dosarele din biroul lui Miss Gemma și detaliile se răspândiseră în toată casa, transformându-se pe măsură ce circulau. Ansel fusese abandonat de părinții lui pe când avea patru ani, zicea Lila. Locuiau la o fermă, sau poate un ranch. Când l-a găsit poliția, Ansel era aproape mort de foame. Dar partea cea mai rea — și Lila făcuse ochii mari în timpul repovestirii, ca și când aceasta era

partea cea mai rea, dar poate și cea mai interesantă — era că mai fusese și un bebeluș, de numai două luni. Când i-a găsit poliția, Ansel încerca de-o zi întreagă să-l hrănească. Dar era prea târziu.

Bebelușul murise.

Lui Saffy nu-i ieșea deloc din minte imaginea: un bebeluș adevărat, nu mai mare decât o păpușă. De atunci auzise o jumătate de duzină de versiuni diferite: bebelușul fusese trimis într-un alt centru de plasament, Ansel omorâse bebelușul în mod deliberat, nu existase niciun bebeluș. Dar ei îi rămăsese în minte prima imagine, gravată ca adevăr. O ființă micuță, cu căpșorul atârnând. Saffy nu văzuse niciodată un om mort, nici măcar pe mama ei, și în niciun caz nu un sugar.

Îl privea pe Ansel strecurându-se printre mărăcini, cu un aer studios și concentrat, și se gândea ce trist era că un singur lucru rău putea să te transforme într-o poveste, într-un subiect despre care să vorbească lumea pe la colțuri. Tragedia era absolut nedreaptă și lovea fără discernământ. Saffy înțelegea foarte bine lucrul ăsta.

*

În seara aceea, Saffy s-a uitat la el pe tot parcursul mesei. La intervale de 30 de secunde, ca să n-o acuze nimeni că se uita insistent. Dacă el i-a făcut din nou cu ochiul, ea n-a observat, concentrată fiind la piureul de cartofi, în timp ce număra în gând până la douăzeci și nouă.

La ora 20, când toată lumea se adunase la televizor să se uite la serialul *Legături de familie*, Saffy a coborât tiptil în subsol. Avea inima grea de dezamăgire, iar subsolul, cu pereți din beton, pânze de păianjen și pătrate de mochetă împrăștiate ici-colo, i se părea locul potrivit cu starea ei de spirit. Miss Gemma ținea acolo un pick-up prăfuit și o cutie de carton cu discuri de vinil. Lui Saffy îi plăcea să se uite prin ele, să studieze fotografiile de pe coperte. Joni Mitchell avea o privire atât de ademenitoare... Saffy încercase să reproducă acea expresie în oglindă, dar niciodată nu semăna.

— Salut.

Era Ansel.

Stătea la baza scărilor, jumătate ascuns în umbră, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor din catifea raiată și cu umerii aduși în față, într-o postură de om timid.

— Pot să mă uit și eu? o întrebă.

O clipă mai târziu, Ansel era lângă ea, uitându-se prin cutie. Saffy îi studia degetele în timp ce răsfoia discurile: ABBA, Elton John, Simon & Garfunkel. Avea mâinile prea mari pentru corpul lui, prea mari pentru un băiat de 11 ani, ai fi zis că era un cățeluș încă disproporționat de mic în comparație cu labele.

— Pe ăsta l-ai ascultat? întrebă el, scoțând din teanc un album.

Nina Simone. Saffy lăsă să-i scape un sunet ascuțit, ridicol, și scuturâ din cap în semn că

nu.

— Hai să ne așezăm, spuse Ansel, arătând spre un teanc de covorașe de pe jos.

Când îi zâmbi, Saffy simți că o trece un frison. Odată, el îi adresase exact același zâmbet lui Miss Gemma, care se înroșise și își strânsese mai bine halatul pe ea. Fetele au tot râs pe seama lui Miss Gemma timp de câteva zile după aceea.

Când a început muzica, Saffy a avut un sentiment straniu. Cântecul îi pătrundea în piept, trezind ceva ce ea uitase, și era convinsă că mai trăise acest moment într-o altă viață. Ansel se lungise lângă ea, pe spate, cu umărul aproape de al ei. Când a început să vadă stele, Saffy și-a dat seama că își ținea respirația. Muzica creștea, cântăreața șoptea cu o voce răgușită *I put a spell on you* și Saffy își dorea să poată opri timpul în loc și să facă o fotografie a acestui moment, numai pentru a-și dovedi ei însăși mai târziu că a existat.

Apoi s-a terminat. A urmat un scurt moment de liniște înainte să înceapă următoarea melodie. Ansel nu s-a mișcat, așa că nici Saffy. Au rămas așa până la finalul discului — până când pe Saffy a început s-o doară spatele din cauza podelei tari și reci, până când a sunat clopoțelul de culcare și tropăielile celorlalți copii s-au auzit deasupra lor. Dar nimic din toate astea nu a atins-o, pentru că ea avea acest moment. Era magic. Poate că era chiar dragoste. Dragostea era un lucru care putea să te miște și să te schimbe,

Saffy știa asta. Era o forță misterioasă care făcea din tine un alt fel de om, mai bun, mai cald, un om complet. Era un miros delicios, familiar, care nu știai de unde vine. Care o făcea să-i fie foame.

*

Înainte să moară, mama lui Saffy vorbea deseori despre dragoste.

Serile care lui Saffy îi plăceau cel mai mult erau cele pe care le petrecea așezată cu picioarele încrucișate în dulapul mamei, uitându-se prin fustele ei hippie înflorate pe care le adusese din Reno și asortându-le cu bijuterii masive. *Vei vedea, scumpa mea Saffy,* zicea mama. *Dragostea adevărată e fierbinte ca focul.*

Așa l-ai iubit și tu pe tata? a vrut să știe Saffy. *Fierbinte ca focul?*

Hai să-ți arăt ceva, îi spusese mama, luând o cutie de pantofi de pe ultimul raft de sus.

Saffy se întreba deseori despre tatăl ei. Le părăsise înainte să se nască ea, nelăsându-i decât numele de familie — Singh, nume de care ceilalți copii din curtea școlii râdeau, rostindu-l cu un accent învățat de la șoferii de taxi pe care îi vedeau la televizor. La băcănie, oamenii o priveau lung, de parcă nu le venea să creadă că Saffy era fiica mamei ei blonde. Tatăl ei era dintr-un oraș care se chema Jaipur și acum el trăia acolo, lucru pe care ea îl spunea cu mândrie oricui era dispus să asculte, până când și-a dat seama că asta

însemna că el n-o iubise suficient de mult ca să rămână.

În cutia prăfuită era o fotografie. Singura dovadă a existenței reale, tangibile, a tatălui ei pe care Saffy o văzuse vreodată. Stătea într-o bibliotecă, la o masă plină de cărți. Zâmbea, cu părul acoperit de un turban bleumarin, semn al apartenenței la religia lui, după cum îi explicase mama. În privirea acestui om, Saffy s-a văzut cu surprindere pe ea însăși pentru prima oară, parcă se privea într-o oglindă.

De ce a plecat? întrebase Saffy prudentă, ca și când mama ei ar fi fost o pasăre pe o creangă, pe care risca s-o sperie.

Familia lui avea nevoie de el acasă.

Și noi?

Ascultă, spusese mama ei oftând, și Saffy și-a dat seama că mersese prea departe. *Îți amintești de ce ți-am dat numele Saffron?*

Este o floare. Șofran.

Cea mai rară și mai prețioasă dintre flori, a spus mama. *Genul de floare care poate declanșa un război.*

Când a pus fotografia înapoi în cutie, ochii ei verzi priveau fix undeva departe, într-un loc pe care Saffy își dorea cu disperare să-l vadă. Să-l atingă.

Vei înțelege când o vei simți, i-a spus mama ei atunci. *Dragostea adevărată te va consuma de vie.*

*

Ansel a întins mâinile s-o ajute pe Saffy să se ridice de pe podea. Avea palmele umede, cu degetele pătate de cerneală după ce scrisese toată ziua în carnețelul galben. În timp ce urca scara în spatele ei, Saffy era conștientă de mișcările lui. Apropierea lui era tulburătoare, aproape înspăimântătoare. Și-o dorea așa cum își dorea să vadă un film de groază, să tremure cu gândul la ce se putea întâmpla. Își dorea tresărirea, fiorul. Mușcătura neașteptată.

Puțin mai târziu, instalată pe patul de jos al Lilei, Saffy povestea cu sufletul la gură întâmplarea, care părea și mai palpitantă privită retrospectiv. Apoi s-au uitat nerăbdătoare printr-un exemplar furat al revistei *Teen*, înghesuite una în alta, cu o lanternă fixată pe salteaua de sus, pentru ca Miss Gemma să nu înceapă să țipe că era ora de culcare. De fapt, ele știau revista pe de rost, dar tot răsfoiau paginile uzate, trecând de interviul cu John Stamos, preferatul lor. Cel mai important articol din revistă le folosea în sfârșit la ceva: *Ai reușit să găsești băiatul perfect? Iată câteva trucuri pentru a-l păstra.*

— Ar trebui să alegi punctul trei, spuse Lila cu o voce șuierată din cauza aparatului dentar.

Își pusese aparatul dentar înainte să vină la Miss Gemma și, între timp, dinții se mai deplasaseră, lăsând spații libere în jurul plasticului. Degetele Lilei, pe care le băga

constant în gură, erau mereu ude. Pe degetul mijlociu purta un imens inel vintage, pe care Saffy nu îndrăznise s-o întrebe de unde îl avea. Fiindu-i mult prea larg, Lila îl fixase cu scotch, ca să nu-i cadă de pe deget. Inelul avea o verigă de aur roșietic, împodobită cu o imensă piatră mov. Saffy bănuia că era un ametist, deși odată o auzise pe Lila spunând că era un safir mov. Piatra, pe care buzele ei o mângâiau obsesiv, lucea mereu de salivă. Acum, o băgase în gură, și un firicel de salivă se întindea de pe degetul ei. Saffy se strâmbă.

— Numărul trei, spuse și Kristen. Arată-i cât de mult ții la el.

Așa au decis. Lila a lăsat să-i cadă capul pe pernă, deja somnoroasă, în timp ce Saffy se simțea mai trează ca niciodată.

A doua zi dimineață, Saffy a căutat niște hârtie glasată în cutia cu obiecte pentru lucru manual de la subsol și s-a instalat pe jos în camera ei. Profesoara de desen dintr-a șasea îi spusese că are *înclinație spre artele vizuale*. Saffy a simțit că îi crește inima în piept de mândrie, aducându-și aminte.

Câteva ore mai târziu, rezultatul obținut a fost jumătate poezie, jumătate benzi desenate. Ea și Ansel erau două figuri minuscule, alcătuite din linii, și între ei pick-upul desenat cu detalii realiste. *Put a spell on you*, îl intitulase ea. În următoarea scenă, amândoi se țineau de mână lângă râu, Saffy ținând în cealaltă mână o lupă, în timp ce o mulțime entuziasmată îi aplauda de la

distanță. *Mister rezolvat*, o intitulase ea. Un coiot era prins într-o plasă suspendată într-un copac și un grup de veverițe fericite alergau în cercuri la picioarele ei. Saffy desenă o inimă între capul ei mic ca o gămălie și capul lui Ansel, dar apoi se răzgândi, o șterse și o înlocui cu o notă muzicală neagră și groasă.

După ce termină, Saffy împături hârtia cu grijă și scrise pe ea numele lui Ansel, cu cel mai frumos scris caligrafic de care era în stare. Obrajii i se îmbujorară, imaginându-și cum se va șifona în buzunarul pantalonilor lui din velur.

*

Soarele după-amiezii o încălzea pe Saffy la ceafă în timp ce cobora dealul. Se schimbase în rochia ei preferată, moștenită de la Bailey, croită din bumbac galben, cu mâneci bufante, care în unele momente avea mirosul deodorantului fostei proprietare. Când ajunse la buruienile înalte de pe malul pârâului, Saffy își netezi vârful cozii împletite cu grijă.

Ansel stătea ghemuit pe mal și scria în carnețelul galben pe care îl avea mereu cu el. Saffy observă că se pieptănase de dimineață; părul lui ondulat era încă umed. Ea se apropie de el din spate, ținând în mâna transpirată foaia de hârtie glasată care începuse să se înmoaie.

Totul s-a întâmplat într-o singură clipă de confuzie și oroare.

Saffy l-a bătut pe Ansel pe umăr.

Ansel s-a întors, surprins. A încercat să facă paravan din corpul lui, dar era prea târziu. Saffy le-a văzut, la doar câțiva centimetri de sandalele ei preferate, cu sclipici.

Erau întinse în iarbă, la picioarele ei. Una, două, trei. Cu lăbuțele ridicate deasupra capului, ca și cum s-ar fi predat, poziție mult prea aranjată pentru a fi întâmplătoare. Erau două veverițe cu ochii deschiși, cu limba atârnând, iar între ele, o vulpe — mai mare, moartă de mai mult timp. Probabil că vreo pasăre îi ciugulise ochii, lăsând două găuri în locul lor, iar măruntaiele îi erau împrăștiate prin iarbă. Nu mai rămăsese din ea decât o mână de oase acoperite cu smocuri de păr portocaliu închis, rearanjate de mâini omenești într-o încercare grotescă de a reproduce forma inițială.

— Nu..., mormăi Ansel.

Cel mai oribil lucru, și-a dat seama Saffy, nu erau animalele. Nici dinții lor rânjiți, nici ochii lor sticloși, nici felul cum fuseseră așezate, la interval de zece centimetri una față de alta, ca niște păpuși într-un pat.

Nu, cel mai oribil lucru era fața lui Ansel, care se contorsionase într-o expresie cum Saffy nu mai văzuse până atunci, un amestec șocant de surprindere și furie. Ansel ținea carnețelul la piept, cu un gest protector, cu buzele strânse. Nu semăna deloc cu băiatul pe care îl știa ea.

Corpul lui Saffy a decis în locul ei: a fugit. Înainte ca Ansel să apuce să zică ceva, ea deja urca panicată panta dealului, înapoi spre casă, pierzând pe drum hârtia glasată. O gâză — o muscă mare și neagră — i-a intrat din zbor direct în gura deschisă și ea a început să plângă, icnind în timp ce încerca să scuipe insecta, ale cărei aripi cerate se lipiseră cu încăpățânare de limba ei. Saffy a simțit atunci un lucru despre viață care o oripila: faptul că lua lucruri rele și ți le băga pe gât cu forța. Nu conta cine erai sau ce dorințe aveai. Răul persista în sângele tău, devenea o parte din tine pentru totdeauna, atrăgând ca un magnet toată oroarea din lume.

*

Aceasta nu fusese prima experiență a lui Saffy Singh cu morbidul.

În săptămânile de după moartea mamei ei, Saffy își imagina tot felul de morți alternative. Și-o imagina pe mama ei decapitată, pe marginea drumului. Cu picioarele ieșind de sub caroseria în flăcări a Volvo-ului lor, cu pieptul străpuns de stâlpul unui indicator de stop. Deși avea doar nouă ani la momentul accidentului, Saffy știa că polițiștii o mințiseră pentru a o proteja. Un traumatism cranian, îi spuseseră. Rapid și fără dureri. Nu, nu a curs mult sânge, îi răspunseseră ei când întrebase Saffy. Își imaginase trupul mamei ei făcut grămadă în

mijlocul drumului, ca un șervețel mototolit, aruncat pe jos.

*

Saffy a trântit ușa din spate, în timp ce picioarele îi tremurau incontrolabil.

Kristen și Lila erau lungite pe jos în cameră, cu sticluța de ojă Teenie Bikini. Cele două au sărit în picioare când a intrat Saffy — în mod normal, ea s-ar fi înfuriat —, dar au amuțit când au văzut-o cu părul zbârlit, cu o figură șocată. Au făcut-o să se așeze pe podea, la picioarele paturilor suprapuse.

— Ce s-a întâmplat? o întrebau ele, înghesuindu-se lângă ea, în timp ce mirosul de acetonă al lacului de unghii o amețea.

Era ceva grav? Unde era Ansel? Saffy ura felul cum păreau să savureze emoția dramei, de data asta, a ei. Nu vedea cum ar putea să le explice. La urma urmei, ea rezolvase misterul.

Când s-a auzit un ciocănit la ușă, toate trei au înghețat.

Kristen s-a ridicat și s-a dus curajoasă în vârful picioarelor să vadă cine e.

— E Ansel, mișcă ea din buze, uitându-se prin crăpătura ușii.

Văzând figura îngrozită a lui Saffy, care scutura violent din cap, Kristen s-a strecurat afară pe hol. Saffy și Lila așteptau, încercând să descifreze șoaptele abia audibile.

— Ce vrei? întrebă Kristen.

Când a ieșit din cameră, restul nu s-a auzit.

La întoarcere, Kristen părea stupefiată. Uluită.

— Ce e? Ce-a zis? întrebă Lila cu sufletul la gură.

Kristen a întins mâna și le-a arătat ce ținea în palmă: două fursecuri din ovăz cu stafide, vechi și sfărâmicioase. Din cele pe care Miss Gemma le cumpăra la promoție de la băcănie, pentru zilele de naștere. Începuseră să se albească de vechi ce erau — părea că Ansel le păstrase pentru ocazii speciale. Bucățele de fursec se lipeau de mâna umedă a lui Kristen. Un dar ciudat, deplasat.

O tăcere stânjenitoare.

— Hm, spuse Kristen, în șoaptă de data asta. Nu știu ce înseamnă, dar Ansel a zis să nu spui.

Saffy s-a întors spre coșul de gunoi de lângă pat, plin cu șervețele Kleenex folosite, și a vomitat în el. Lila a început să râdă ezitant. La fel și Kristen, care a chicotit neliniștită. Auzind râsul prostesc al Lilei, Saffy, cu coșul de gunoi în poală, s-a simțit ușurată și a început și ea să râdă. Fursecurile râncede, pe jumătate sfărâmate, erau cel mai bizar lucru pe care îl văzuseră vreodată.

*

În seara aceea, Saffy era de serviciu la bucătărie. Paste cu ton. S-a ținut de nas când mirosul de pește la conservă s-a ridicat din chiuvetă.

— Te simți bine, Saff? o întrebă Bailey, punându-i o mână rece pe frunte.

Arăta superb, cu genele date cu rimel și părul care îi cădea ca o perdea de mătase. Kristen și Lila stăteau pe niște scaune lângă aragaz, ciondănindu-se pe un bol de noodles.

— Arăți cam palidă. Ar trebui să te întinzi puțin. Terminăm noi treaba.

Mișcată de bunătatea ei, lui Saffy aproape că i-a venit să plângă.

S-a întors în cameră, bucurându-se de singurătate. Era atât de plăcută și de rară. Saffy a început să urce scara spre patul ei de deasupra, gata să se întindă în el și să dea totul uitării. Mirosul n-a oprit-o. Discret la început, doar un iz dulce de putregai. Pe la jumătatea scării, s-a oprit. A strâmbat din nas. A dat pătura laoparte.

Vulpea.

Fusese mutată, așa dezmembrată cum era, în așternuturile ei cu flori. O grămadă de oase și țesuturi descompuse, nu mai avea nici măcar forma unui animal. Mușchii roiau în jurul maxilarului rânjit. Arăta atât de ciudat, trântită cu sângele coagulat pe pătura roz a lui Carol, încât Saffy a simțit că i se întunecă vederea. Și totuși, știa că era mai bine să nu țipe.

În loc de asta, și-a ținut respirația. Și-a stăpânit dezgustul și și-a înghițit lacrimile care stăteau să-i curgă. *Ascultă*, își zise Saffy în gând, pe tonul cel mai autoritar al mamei ei. *Ai trecut prin altele și mai rele.* Și așa era. Atunci a răsuflat încet și lung, după care a tras de colțurile cearșafului, făcând vulpea

ghem în el. Probabil că Ansel o lăsase acolo în timp ce ea gătea împreună cu fetele, pentru că fluidele din hoit abia pătaseră salteaua.

Ținând legătura la distanță de corp, Saffy a coborât tiptil scara și a ieșit afară să o ducă la tomberon.

Noi avem singure grijă de noi, îi repeta deseori mama, cu acea expresie care era preferata lui Saffy. Cu maxilarul încordat. Cu privirea oțelită. *Eu și tu, draga mea Saffy, suntem niște luptătoare.*

La masă, Saffy a spus rugăciunea de mulțumire ca de obicei. Când Miss Gemma i-a cerut să-i dea Fanta, ea s-a executat.

De cealaltă parte a mesei mari de mahon, Ansel se servea din tavă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Saffy era conștientă de prezența lui la periferia câmpului vizual, de cea mai mică mișcare a lui. Când Ansel s-a ridicat să strângă farfuriile, Saffy a tresărit atât de tare încât a răsturnat paharul cu apă al Lilei. Se uita la lichidul vărsat pe masă și se gândea că dragostea nu era deloc așa cum i-o descrisese mama ei.

*

În seara aceea, Saffy nu s-a atins de mâncare. A doua zi, n-a mâncat nimic la micul-dejun și nici la masa de prânz. În decurs de o săptămână, a pierdut aproape cinci kilograme din cele 40, cât avea la început. Kristen și Lila îi aduceau căni cu suc de fructe la canapea, unde ea se instalase,

refuzând să se întoarcă în dormitorul lor. Chiar mirosea ciudat în cameră, remarcase Kristen, dar Saffy nu putea să-i spună de ce.

Miss Gemma era îngrijorată. A venit și s-a așezat lângă ea, trimițându-i în față un damf de aer prăfuit din pernele canapelei, odată cu efluviile chimice tari ale parfumului ei.

— Saffron, scumpa mea, trebuie să ne spui ce se întâmplă cu tine.

Miss Gemma arăta ridicol, cu pleoapele fardate cu albastru și cu papucii de casă pe care și-i târșâia pe covor. Saffy nu scotea o vorbă. Nu putea. Timp de încă două zile, Miss Gemma a venit s-o vadă la canapea, dar tot n-a reușit s-o convingă să ia măcar o lingură de supă, pe care i-o întindea cu mâna tremurândă.

Până la urmă, au venit două asistente sociale. Au discutat în șoaptă cu Miss Gemma în bucătărie, apoi au venit și s-au așezat în fața lui Saffy, cu mâinile împreunate în poală, cu fețele sobre. Este mai greu pentru copiii metiși, au spus ele pe un ton serios. Ea știa că era diferită, din mai multe puncte de vedere. Urma să fie transferată într-o altă casă de plasament. O schimbare de peisaj este de multe ori benefică, au spus ele. Saffy a izbucnit în lacrimi, dar nici ea nu știa să spună dacă de tristețe sau de ușurare.

Cât timp Saffy și-a făcut bagajele, Kristen și Lila au stat pe lângă ea. Ca dar de despărțire, Kristen i-a dat glossul de buze pe care îl șterpeliseră din noptiera lui Bailey.

Maybelline Kissing Gloss. Bunul lor comun cel mai de preț.

— Ești sigură? a întrebat Saffy, care, emoționată de gest, s-a pus din nou pe plâns.

Lacrimile îi curgeau acum întruna, nu se mai opreau, iar ea se simțea atât de slăbită și atât de prost pentru întreaga situație: că nu putea să mănânce, că nu era suficient de puternică pentru a se descurca așa cum ar fi vrut mama ei, pentru felul cum o privea Lila, cu milă și curiozitate, în timp ce-și sugea inelul mov între buzele crăpate.

— Este al tău acum, a spus Kristen, punându-i în palmă tubul de gloss.

*

Saffy își punea ultimele lucruri în valiză când Ansel a venit să-și ia rămas-bun.

Kristen și Lila coborâseră la parter să caute gogoșile pe care le aduseseră asistentele sociale. Saffy era singură. Mai întâi i-a simțit mirosul, un amestec de detergent de rufe și iz ușor acru de transpirație, același precum cel degajat de tricoul lui în seara aceea la subsol. Mirosul care atunci o îmbătase, acum o făcea să simtă un fior de teamă pe șira spinării. O teamă care i se părea totuși incitantă.

— Pot să intru? întrebă el.

Avea un aer enervant de normal. În ultimele zile, Saffy avusese grijă să privească în altă parte de fiecare dată când el intra într-o încăpere. Se comporta ca și când nimic nu se întâmplase. Era la fel de frumos ca de obicei, deși părea cumva că regretă cele

întâmplate, lucru care reușea s-o irite pe Saffy.

— Ce vrei? îl întrebă ea.

— Saff...

Nu-i mai spusese așa niciodată. În ochii lui ardea o lumină nouă, un fel de tristețe forțată.

— Îmi pare foarte rău, adăugă el.

— Vulpea... De ce-ai făcut asta?

— Am spus că-mi pare rău.

— Dar de ce? insistă ea.

— Am auzit când râdeai. Tu și fetele. Nu-mi place când cineva râde de mine.

— Nu râdeam de tine, spuse Saffy.

Dar cuvintele sunau penibil, fals.

— N-ar fi trebuit să fac asta. Uneori fac lucruri pe care nu mi le pot explica.

— Nu le poți explica?

El ridică din umeri.

— Înțelegi ce vreau să spun. Știi și tu cum e să fii singur pe lume. Uneori îți vine să faci rău.

— Eu nu sunt singură, replică Saffy pe un ton prea intens.

A urmat un moment de liniște, ca și când el nu o credea.

— Îmi pare rău, bine?

Vocea lui Ansel era blândă, plină de tot ceea ce ea sperase de la el la început.

— Prea târziu, spuse Saffy, cu mai puțină convingere de data asta. Eu plec.

În acel moment, îl ura pe Ansel pentru felul cum își mușca buza. Dorința care o

înrobise la început se trezise din nou și își întindea membrele amorțite. Era străină, insuportabilă dorința ei. O forță pe care Saffy nu știa s-o definească, o nouă dimensiune care se apropiase pe furiș, iar ea nu îndrăznea s-o înfrunte.

— Haide, Saff, reluă Ansel, apropiindu-se. Înainte să pleci, te rog, iartă-mă.

Fața lui, la câțiva centimetri de a ei, era luminoasă și deschisă, tragică și frumoasă. Ansel întinse mâna spre ea și apăsă cu degetul arătător pe osul proeminent al claviculei ei. Saffy se gândi la bebelușul mort la ferma aceea, la piciorușele, buzișoarele, ochișorii și degețelele lui. La viața care îi fusese luată.

Încuviință fără tragere de inimă. *Bine. Te iert.*

Ansel mai făcu un pas și o cuprinse în brațe. Nu era deloc așa cum își imaginase ea, senzația dată de corpul lui cald lipit de al ei. Se simțea amorțită și stupefiată, amețită de atingerea lui. Pentru prima oară în viața ei, Saffy s-a disprețuit. S-a disprețuit cu un profund sentiment de luciditate, mai puțin ca o fată și mai degrabă ca o femeie — cu furie, disperare și rușine. Era un soi de ură care pândea în adâncuri, scrâșnind din dinți — partea cea mai urâtă din ea. Ea o primi cu brațele deschise și o strânse la piept.

8 ORE

Urletul te inundă. Te consumă. E ca un tsunami: odată ce începe, ești captiv aici, așteptând în ruine. Copilul țipă, orbit de o durere pe care n-o poți alina, și timpul se oprește în loc, nu mai e decât teroarea întipărită în interiorul craniului tău. Știi, după o viață întreagă în acest loc, că urletul este un sunet pe care nimeni altcineva nu-l aude, că îți este adresat numai ție. Doar ție.

Bebe Packer vrea să-ți spună ceva, dar este prea mic pentru a se exprima în cuvinte.

*

Te ghemuiești în poziția fetală pe ciment. Un geamăt de durere îți urcă din măruntaie.

La început, când abia sosiseși la Polunsky, au chemat doctorul. Ți-a luat pulsul, apoi tensiunea, apoi ți-a ascultat inima. „Ești bine", a spus doctorul și pe urmă n-a mai venit niciodată. Când gardienii își fac rondul, se prefac că nu te văd cum te tăvălești pe jos, cu mâinile la urechi, ca un copil care se încăpățânează să joace mereu același joc. Procedura de supraveghere a condamnaților la moarte prevede efectuarea unei vizite la fiecare 15 minute — acum te îngrozește prezența gardienilor, martori la suferința ta. Știi ce spectacol le oferi. Această slăbiciune nu face decât să-ți amplifice furia.

Și Shawna te-a surprins așa. O singură dată. A apărut chiar în momentul când urletul a pus stăpânire pe tine: cu tava ta cu mâncare în mâini, o siluetă încețoșată, neliniștită, la ușa celulei tale. Imposibil să articulezi un cuvânt printre țipetele asurzitoare ale copilului. Prezența ei acolo era umilitoare.

Când Shawna s-a întors a doua zi, avea o blândețe pe care n-o mai văzuseși până atunci. Acest paradox te-a frapat, stârnindu-ți un fel de amuzament: slăbiciunea ta o înmuiase. Ea era fascinată, captivă în emoția inspirată de vulnerabilitatea ta.

Puteai să te folosești de asta.

Știi s-o învârți pe Shawna pe degete: când i-ai spus că are ochii de culoarea pinilor din Adirondack, s-a luminat la față de plăcere. Așa era și Jenny, tremura toată când îți treceai degetul de-a lungul nasului ei. Când ai încercat asta cu Shawna, a chicotit ca un copil — un râs ascuțit și enervant. Te-ai forțat totuși să afișezi un surâs tandru. În general, înțelegi femeile — de multe ori mai bine decât se înțeleg ele.

Dar, din când în când, te înșeli. Foarte, foarte tare.

*

Ancheta a fost preluată de o femeie. Dintre toate ironiile care ți-au marcat destinul, aceea ți se pare extrem de amară.

Avea părul negru, care cădea ondulat pe spate. Ochi cu pleoapele căzute, piele moale.

Vorbea pe un ton calm, antrenându-te și pe tine în conversație până ce umerii ți se lăsaseră în jos. Erai în sala de interogatorii de numai câteva ore, dar la final părea că această femeie îți înfipsese vârful unui cuțit de spart gheața în creier. Înainte ca ea să te convingă să povestești totul — înainte să-și arate șiretenia, perfidia —, tu nu te mai gândiseși de mult timp la fetele alea. Erau dintr-o altă viață. Dintr-o lume diferită. Nu te bântuiau niciodată.

— Ce a fost în capul tău? te-a întrebat polițista după aceea.

Erai atât de obosit, simțeai cum îți curgeau lacrimile pe obraji, o reacție fiziologică întârziată.

— Sunt curioasă, Ansel. Erai tânăr pe vremea aceea, aveai doar 17 ani. Ce era în capul tău când le-ai omorât pe fetele alea?

Ai fi vrut să-i spui că nu s-a întâmplat așa. Că n-a fost ceva la care ai stat să te gândești, un lucru pe care l-ai urmărit, l-ai premeditat. Ai fi vrut să-i spui despre urletele bebelușului, despre nevoia ta imperioasă de liniște. Te simțeai iar copil, stând acolo neajutorat, încercând să te confesezi: uneori fac lucruri pe care nu le pot explica. Era o nevoie insistentă, acută. Nu conta că fapta era odioasă — ăsta era un detaliu insignifiant, fără nicio legătură.

— De ce acele trei fete? În vara aceea? De ce te-ai oprit, până la Houston?

*

Te târăști până la tava pusă în colțul celulei, pe care micul-dejun s-a răcit, și scoți furculița de sub niște ouă colcăind de furnici. O zdrobești sub pantof, apoi aduni bucățile în palmă, căutând-o pe cea mai ascuțită. Când apeși plasticul pe partea interioară a încheieturii mâinii, nu pătrunde în piele și nu oprește șirul amintirilor.

— Ce era în capul tău?

Chiar nu ai niciun un răspuns. I-ai explica, dacă ai putea. *Ai suferit vreodată atât de tare?* îți vine ție s-o întrebi. *Ai suferit vreodată atât de tare încât să te pierzi cu totul?*

*

Prima fată a fost o necunoscută.

La 17 ani, locuiai singur. Erai singurul copil din ultimul tău centru de plasament, o căsuță din apropiere de Plattsburg, deținută de o femeie de 70 de ani. După absolvirea liceului, ea te-a instalat într-o rulotă la marginea pădurii, pentru 50 de dolari pe lună. Aveai o slujbă de vară la Dairy Queen pe autostradă și o mașină pe care o cumpărași cu un pumn de bancnote mototolite. Brusc, erai emancipat. Singurătatea a fost pentru tine un șoc fizic. Un plonjon într-o apă rece ca gheața.

Aveai 17 ani și lumea avea contururi noi. Colțurile erau prea dure, prea ascuțite, iar tu petreceai ore în șir pe canapeaua prăfuită din rulotă, stând la marinat în suc propriu. Te simțeai ciudat la liceu, unde fetele râdeau și țipau, unde băieții se tachinau unii pe alții și

își arătau mușchii. Dar ți se părea și mai ciudat să stai singur pe caniculă. După ore în șir de stat pe gânduri, când urletele te chinuiau, violente, aproape asurzitoare, erai gata să juri că vedeai pe fereastră silueta mamei tale, stând la marginea pădurii. Cum apărea, cum dispărea.

S-a întâmplat la mijlocul lunii iunie. Te ținuseși toată vara după colega ta de la Dairy Queen, o fată care renunțase la liceu, cu părul vopsit în șuvițe din care îi cădea mătreață pe umeri. O complimentaseși. O tachinaseși așa cum ai văzut că făceau băieții de la școală. Până la urmă, acceptase să vină la rulota ta, se întinsese pe canapea și își desfăcuse sutienul. Urletele te-au prins chiar când tremurai excitat la maxim. Plânsetul interminabil al bebelușului, atât de înnebunitor încât nici nu mai vedeai bine. Penisul ți s-a înmuiat și frustrarea n-a făcut decât să înrăutățească și mai mult lucrurile. Înainte să plece, colega ta a izbucnit în râs. Un zgomot ca o melodie oribilă, care s-a suprapus peste țipetele bebelușului. Ai stat cu lumina aprinsă până dimineață, ecoul agoniei tale răsunându-ți groaznic în urechi.

La serviciu, a doua zi, ea nici măcar nu s-a uitat la tine. Până la ora închiderii, când ai dus gunoiul la tomberon și ai încuiat Dairy Queen, te retrăseseși complet în tine. La întoarcerea spre casă, autostrada părea să pulseze sub ochii tăi — mergeai ca un om beat la volanul broscuței tale, un Volkswagen

rablagit, depășind liniile galbene, în timp ce vântul îți șuiera pe la urechi și urletele se auzeau neîncetat, insuportabile.

Ea s-a materializat în lumina farurilor.

În lumina lunii, prima fată era doar o umbră la capătul unei alei lungi. O unduire de păr. Fata s-a uitat cu ochii mijiți, orbită de lumina farurilor. Figura ei era exact figura unui animal, vulnerabil și rătăcit.

Ai frânat. Ai deschis portiera. Ai coborât pe pietrișul aleii.

*

Acum, ai pierdut noțiunea timpului. Auzi scrâșnetul pixului pe hârtie în timp ce gardianul completează în registrul de supraveghere. Apoi zgomotul înfundat al pașilor săi îndepărtându-se greoi. Te afunzi în mocirlă, în bezna furioasă și sălbatică a ființei tale, în timp ce pereții celulei se lărgesc și se strâng până când tu nu mai ești o persoană, ci doar un mic ghem. Te lipești cu fruntea de ciment, implorându-l pe bebeluș. *Te rog, nu mai plânge.*

Dacă Jenny ar fi aici, ar ști cum să te liniștească. Te-ar înfășa strâns, șoptindu-ți cuvinte de alinare. „O să treacă", ar murmura ea, cu pielea ei ca un fruct pârguit. „Întotdeauna trece."

Jenny vine când te simți cel mai epuizat. Când nu vrei decât să uiți.

Cu părul ei răsfirat pe fața de pernă decolorată.

Cu urmele tălpilor ei ude după duș, pe gresia din baie.

HAZEL

1990

Prima amintire a lui Hazel despre ea însăși era totodată o amintire despre sora ei.

Era genul de amintire care rămăsese să o bântuie, impregnată în măduva oaselor. Revenea când pulsul i se accelera. De fiecare dată când urca pe scenă sau conducea cu viteză prea mare pe autostradă, o transporta departe. În această amintire, Hazel nu era decât o masă de țesut care pulsa, neclară și fluctuantă. În jurul ei, o beznă care bătea ca o tobă.

Exista și o dovadă a acestei perioade: clișeul de ecografie pe care mama ei îl ținea rezemat pe noptieră. În rama de argint, Hazel și sora ei erau două pete mici de molecule, crescând împreună într-un spațiu întunecat și primitiv. Mama ei adora această fotografie, căci încă de atunci se vedea, când ele nu aveau încă nici urechi, nici degețele. Două mânuțe palmate care se întindeau una spre alta, ca două creaturi din adâncul mării aflate într-o conversație tăcută.

În fiecare secundă importantă din viața ei, Hazel percepea sunetul fantomă al bătăilor inimii surorii ei suprapus cu ale ei, ca și când pluteau încă împreună în uterul mamei lor. Era un ritm sincopat familiar. Cel mai

liniștitor sunet. Și indiferent de distanța dintre ele și de diferențele dintre ele, mâna lui Hazel se ridica mereu pentru a o întâlni pe cea a lui Jenny.

*

În dimineața când Jenny s-a întors de la facultate, Hazel stătea sub duș, lăsând jetul de apă fierbinte să-i biciuiască spatele. Scăunelul pe care părinții ei îl instalaseră în colțul căzii era alunecos sub coapsele ei goale și ea își săpunea genunchiul cu grijă, trecând delicat cu buretele peste cicatrice. Locul unde medicii îi cususeră pielea era încă umflat și foarte roșu — se vedea exact unde ligamentul ei fusese reconstruit, înlocuit cu cel al unui străin care murise chiar înainte de operație. Deseori, când își privea genunchiul, Hazel se gândea la acel anonim, care acum era doar oale și ulcele.

Se spălă repede pe păr, apoi închise robinetul și ascultă cu atenție în timp ce apa picura în cădița dușului. La parter, era mare agitație: mama ei troncănea prin bucătărie, ocupată cu marinada din piept de vită pentru masa de Crăciun; tatăl ei desăpezea aleea pentru mașina lui Jenny, răzuind cu lopata. De câteva zile erau într-o frenezie panicată. Mama ei ambalase cadourile cu câteva săptămâni înainte și de atunci stăteau sub brad în timp ce praful se aduna pe hârtia lucioasă. Tatăl lui Hazel lucra de acasă, iar mama ei transformase biroul lui într-o cameră de oaspeți pentru această ocazie,

după ce se întorsese de la magazinul universal într-o după-amiază rece, cu brațele pline de perdele, cearșafuri, o fotografie comună înrămată, o plajă în apus de soare. Panica, atunci când își dăduse seama că uitase fețele de pernă la casa de marcat. *Nu cred că lui o să-i pese dacă le folosești pe cele vechi,* spusese Hazel de pe canapeaua lăsată, unde stătea tot timpul.

Hazel se ridică cu grijă, fără să calce pe piciorul drept pentru a nu-și solicita genunchiul, și se aplecă peste marginea lunecoasă de porțelan ca să-și ia prosopul. Simți un cârcel în braț din cauza întinderii, mușchii nefolosiți de luni bune, lipsiți de vlagă. Sări într-un picior până la vasul toaletei, se așeză pe capacul lăsat și își răsuci prosopul pe cap, întrebându-se unde era Jenny în acel moment.

Era un joc pe care îl jucau în copilărie. *Chemarea,* îi ziceau.

Eu știu când ești bolnavă, spusese Jenny, ajungând în cabinetul medical al școlii înainte chiar ca mama lor să fie chemată. *Și știu și când ești tristă.* Jenny o scutura pe Hazel în toiul nopții, trezind-o din cele mai rele coșmaruri. *Îți citesc gândurile,* zicea — și când Hazel tresărea, tulburată de această intruziune, Jenny se arăta nedumerită. *Ce?* întreba ea. *Tu nu poți să le citești pe ale mele?* Atunci Hazel se forța din răsputeri, încercând să invoce interiorul corpului lui Jenny așa cum ea îl invoca pe al său. Nu reușea

niciodată să citească gândurile lui Jenny, dar asta nu o împiedica să încerce sau să pretindă că avea aceleași puteri telepatice. *Minți*, ghicise ea, când Jenny se prefăcuse că o durea burta. *Îți place băiatul ăla*, o tachinase, când Jenny își încrucișase brațele la piept în fața dulapului din liceu. Dar Hazel nu putea să spună că era vorba de o Chemare — nu era genul de abilitate pe care o avea Jenny. Era vorba doar de intuiție, o abilitate dobândită după mulți ani de observație. Hazel cunoștea perfect chipul surorii ei.

Probabil că Jenny era la volanul mașinii. De la Northern Vermont University până în suburbia lor, la ieșirea din Burlington, era un drum de o oră și ceva de mers cu mașina. Probabil asculta la radio o melodie de-a trupei Nirvana, întreruptă de cârâieli, bătând ritmul cu mâinile pe volan. Noul ei iubit așezat pe scaunul din dreapta... Aici, imaginea devenea neclară în mintea ei, se estompa.

Hazel își luă cârjele, apoi șterse aburul de pe oglindă. În lumina iernatică slabă, arăta palidă, tristă, fără viață. Nu semăna cu Jenny. Nu semăna nici măcar cu ea însăși.

*

Adevărata Hazel nu era această fantomă din baie. Adevărata Hazel avea obrajii îmbujorați sub lumina orbitoare a reflectoarelor, părul prins la spate într-un coc strâns și strălucitor. Avea gene false lungi și negre, lipite pe pleoape. Claviculele îi ieșeau

de sub bretelele unui corset care se termina cu un tutu făcut pe comandă, cu paiete aplicate discret pe piept, care reflectau luminile scenei la fiecare piruetă sau săritură.

Pentru o clipă prețioasă, Hazel nu se mai sprijinea de chiuveta udă. Era în culise, urmărind de după cortina de catifea muzica orchestrei care cânta primele note din *Lacul lebedelor*. Mirosul, un amestec de elastic și rășină. Se răsucea pe poante, savurând întinderea diafană a tendoanelor ei. Spectatorii erau reduși la tăcere, atenți, așteptând sosirea ei. Era prinsă în acel moment lung și insuportabil înainte de a păși în spotul de lumină aurie.

Hazel era ea însăși atunci când dansa, ba chiar mai mult decât atât. Era un fulg, era o respirație. Era o iluzie, un miraj care răspundea doar la muzică și la memorie. Zbura.

*

La parter se auzi ușa de la intrare trântindu-se. Gertie, câinele lor din rasa basset, începu să latre în timp ce mama încerca să-l liniștească. Cu părul încă ud, din care picura apă rece, Hazel se urcă în patul lui Jenny și se uită pe fereastră. Vechiul break al surorii ei era deja pe alee, scoțând gaze de eșapament.

Jenny venise acasă de două ori de când începuse facultatea. De fiecare dată la cină. Refuzase să rămână peste noapte, urcându-se din nou în mașină și luând cu ea resturile de

la masă în cutii de plastic pentru minifrigiderul din camera ei de cămin. Hazel încercă să vadă casa prin ochii mai experimentați ai surorii sale: aproape identică cu casele vecinilor, înghesuite la marginea micului și liniștitului orășel. Burlington, cu chioșcurile lui de înghețată și magazinele de articole sportive de munte, nu i se părea niciodată atât de învechit și de neinteresant ca atunci când venea Jenny în vizită. Cele două cine fuseseră înainte de problema lui Hazel cu genunchiul și ea nu reușise să definească clar în ce fel se schimbase Jenny.

De la fereastra camerei, încadrată încă de posterele cu John Hughes, diferențele săreau în ochi. Ea și Jenny arătaseră întotdeauna aproape identic, deși erau două persoane distincte, dar Hazel văzu acum, cu o tresărire de neliniște, cum anii accentuau și mai mult diferențele dintre ele.

Ascultase de atâtea ori povestea nașterii lor încât acum i se părea o legendă. Jenny apăruse prima, ușor și repede, dislocând la ieșire corpul surorii ei din canalul pelvian. O asistentă a masat burta imensă a mamei lor până când a ieșit și Hazel, gesticulând, vânătă la față, cu cordonul ombilicat înfășurat în jurul gâtului. *Am crezut că te-am pierdut*, zicea mereu mama lor și abia de curând Hazel își dăduse seama că părinții ei crezuseră timp de câteva minute că Jenny va fi singurul lor copil. Nici nu-i era greu să-și imagineze, privind-o acum pe sora ei pe alee. Jenny

devenea și mai frumoasă, gropița din obrazul ei și mai pronunțată. Avea o față în formă de inimă, expresivă și atrăgătoare, în timp ce Hazel fusese mereu ascuțită ca o vrăjitoare. Și bineînțeles, alunița aceea ca un pistrui. În timp ce mama lor o strânse pe Jenny în brațe, Hazel întinse mâna instinctiv să o atingă.

Gemenele. Așa învățaseră să se cunoască. La serile în pijama și serbările școlare, în excursiile cu clasa și vacanțele cu familia, ea și Jenny formau o singură entitate. Un singur nume. O singură cameră cu pereții tapetați în roz. Când erau mici, Hazel și Jenny își schimbau hainele între ele în timpul pauzelor dintre ore pentru a-i păcăli pe profesori. Se îmbrăcau de obicei la fel, dar în culori diferite, Jenny în mov, Hazel în albastru. *Pe tine nu te deranjează?* a întrebat-o odată Hazel pe Jenny, când un băiat din liceu spusese în glumă că ar vrea să le invite pe Gemene la balul de primăvară. *Știi tu, că suntem Gemenele...* Jenny îi aruncase o privire atât de rece, cu ochii mijiți. Hazel și-a dat seama că era un mod prin care sora ei își ascundea mâhnirea. Își amintea și acum cum își trecuse limba peste canini, ai ei fiind mai ascuțiți decât ai lui Jenny, mai neregulați, apoi mușcase până simțise gust cald de sânge. *De ce să mă deranjeze?* răspunsese Jenny cu o voce ca mârâitul unei sălbăticiuni din pădure. Hazel ardea de rușine și acum când își aducea aminte. Dar în ultimele patru luni — de când Jenny plecase la facultate —

Hazel răspundea doar la propriul nume. Toată viața ei, de fiecare dată când cineva o striga pe Jenny, Hazel se întorcea, gata să răspundă.

Acum, alunița de sub ochiul ei stâng se simțea la fel ca întotdeauna: o mică ridicătură cărnoasă a cărei formă semăna vag cu o lacrimă. Oamenilor le plăcea să o remarce. *Hazel,* ziceau, bătându-se cu degetul pe obraz, încântați că o deosebeau de sora ei. De parcă avea nevoie să i se amintească de imperfecțiunea ei.

*

Jenny era acolo, la baza scărilor. Când Hazel a ridicat privirea de la cârjele ei, cu forma lor complicată, a văzut-o zâmbind dulce, în expectativă. Aceiași ochi, aceeași gură — Jenny întreagă, sora ei geamănă, aștepta. Purta o pereche de bocanci supradimensionați, o parka militărească pe care Hazel n-o mai văzuse până atunci, și o centură lată cu ținte, cum avea Courtney Love. Când a cuprins-o pe Hazel în brațe, holul s-a umplut de mirosul ei, ascuns sub ceva necunoscut. O marcă nouă de săpun, sau poate șampon, ceva fructat și dulce. Hazel simți că o gâdilă nările și îi vine să strănute.

— Ce bine e acasă, exclamă Jenny, aplecându-se să mângâie câinele care trăgea de blugii ei cu labele lui mici și grase.

Apoi se întoarse spre băiatul din spatele ei.

Noul iubit al lui Jenny nu era deloc așa cum se așteptase Hazel. O știa pe Jenny atrasă de umerii lați și gâturile cu tendoane vizibile, de băieți care semănau cu niște trunchiuri de copaci. La sfârșitul liceului, ele două își împărțiseră lumea: Hazel avea baletul, o colecție de poante și fuste de dans și un orar de repetiții complicat, care o obliga să negocieze cu sora ei pentru mașina pe care o foloseau în comun. În schimb, lui Jenny îi revenea școala, avea rezultate bune, carnete cu note mari, Societatea de Onoare. Hazel o găsea deseori râzând lângă vitrina de trofee, sprijinită relaxat de pieptul vreunui jucător de hockey, al unui fundaș sau al unui campion la aruncat greutăți. Hazel nu îi cunoștea pe acești băieți decât din ce îi povestea Jenny în timp ce o ducea cu mașina la studioul de dans. Asculta cu atenție, încântată și totodată oripilată.

Băiatul din holul de la intrare nu era nicidecum un sportiv. Era subțire și rigid, cu o pereche de ochelari supradimensionați așezați pe vârful nasului. Pantalonii puțin prea scurți lăsau să i se vadă gleznele păroase pe sub manșete.

— Tu trebuie să fii Hazel. Eu sunt Ansel.

Îi adresă un zâmbet care i se întinse încet pe toată fața, cum se scurge albușul dintr-un ou. Bineînțeles, își zise Hazel, bineînțeles că Jenny nu putea să aleagă decât unul ca el. Un magnet uman. Ea se înroși, intimidată de atenția care i se acorda, conștientă de statutul

ei în cadrul acestui moment. De existența ei simplificată. Ea era dublura lui Jenny.

— Ansel, spuse Hazel, am auzit atâtea despre tine.

Era o minciună și Hazel regretă că o spusese. Când Ansel întinse mâna sigur pe el, Hazel își încordă mușchii abdomenului — *punctul de echilibru al întregului corp*. Ridică o mână transpirată de pe bara de metal a cârjei și i-o strânse.

*

Jenny nu-i mai telefonase după ce se întâmplase pe scenă în seara aceea.

Nici după operație, care durase trei-patru ore, nici după ce noptiera ei fusese inundată de cărți poștale și flori, nici după ce făcuse mușchi la brațe împingând roțile căruciorului pe holurile spitalului — nimic, niciun cuvânt de la Jenny. Nici chiar după ce fusese instalată pe canapeaua părinților, unde a stat pe urmă șase săptămâni și pe care n-o părăsea decât pentru a se târî să facă un duș — tot nimic. Hazel îi telefonase de două ori la căminul universității și îi lăsase mesaje la responsabila de etaj, o îngâmfată. Dar Jenny nu o sunase înapoi.

Se gândește la tine, îi spusese mama, neconvingătoare, aducându-i încă un castron cu supă.

În timp ce se ofilea pe canapea, cu fălcile băloase ale lui Gertie în poală, Hazel încerca să o vizualizeze pe sora ei. Amețită de medicamentul cu hidrocodonă, își imagina

că Jenny era la o petrecere de vineri seara, îmbrăcată în fusta de blugi pe care o cumpăraseră amândouă de la un magazin second-hand, în vară. Miercurea dimineața, Jenny ar fi în sala de mese și ar scoate bucățelele de pepene galben dintr-o salată de fructe cam trecute sau ar asculta Pearl Jam la walkman în timp ce se ducea la cursuri. Hazel nu-și putea imagina cursurile lui Jenny — nu fusese niciodată într-un campus universitar, orarul ei fiind deja prea încărcat de repetiții pentru a-i însoți pe Jenny și pe tatăl lor când se duseseră să viziteze pentru prima oară. Își imagina jachete de tweed, cămăși încheiate până la gât, degetele surorii ei crispate pe un creion. Lui Hazel, aceste imagini i se păreau fabricate, mai puțin o Chemare și mai degrabă o fantezie care nu avea nimic de-a face cu realitatea lui Jenny. Efortul de a o invoca nu făcea decât s-o înfurie. *Unde ești?* implora Hazel disperată, în timp ce genunchiul îi pulsa ca sub loviturile unui ciocan.

*

Tatăl lor se duse să aducă bagajele de pe verandă, lăsând să intre în casă aerul geros de decembrie din fundătura lor înghețată. Pentru un moment lung și încordat, Hazel o privi în față pe sora ei, care arăta altfel într-un mod nedefinit. Jenny coborî privirea spre genunchiera ei, apoi o ridică și nu spuse nimic, dar Hazel îi surprinse sclipirea din ochi. Era un fel de satisfacție. Strălucitoare și

înțeleaptă. Ca și cum Jenny știa ce înseamnă: să fie sprijin pentru sora ei.

*

În timp ce toată lumea se pregătea pentru cină, Hazel se așeză la masă. De obicei, ea și Jenny ar fi așezat împreună suporturile pentru farfurii, ciondănindu-se în legătură cu alegerea șervețelelor. Dar cârjele rezemate de ușa de sticlă glisantă o scuteau de această sarcină.

Mama servea puiul în timp ce Jenny gesticula cu o sticlă de vin deschisă. Hazel a refuzat scuturând din cap. Nu-i plăcuse niciodată gustul alcoolului și nici felul cum o făcea să-i vâjâie capul. În plus, mai avea câteva analgezice de luat. Mama le număra în fiecare dimineață, insistând că ar trebui să renunțe ușor-ușor la ele. *Trebuie să ai grijă*, îi spusese. *Dependența îți curge prin sânge. Uită-te la bunicu-tău.* Hazel mesteca fără chef carnea de pui, în timp ce jumătatea de comprimat își făcea efectul, atenuându-i durerea pulsatilă din genunchi. Toți ceilalți aveau dinți vișinii, pătați de vin. Mama își tapota emoționată părul în timp ce îi punea lui Ansel întrebări despre școală, la care el răspundea respectuos. Era student la filosofie, explica, și avea intenția să se înscrie la masterat. *Aș vrea să scriu lucrări științifice. Gândul este cel mai pur lucru pe care putem să-l lăsăm în urma noastră.* Avea o voce dulce, cântată, care îi mergea lui Hazel direct la inimă. Pielea lui era albă ca laptele, interiorul

antebrațului ca o coală de hârtie. Era într-adevăr frumos — de o frumusețe care devenea și mai evidentă pe măsură ce îl priveai.

Tresări când el îi pronunță numele.

— Hazel, Jenny zicea că tu faci balet. Cum îți este genunchiul? spuse Ansel, mutând atenția asupra ei.

— Aproape s-a vindecat, interveni mama. Încă vreo câteva săptămâni cu cârjele, pe urmă va începe fizioterapia. Și apoi va relua dansul cât de curând.

Hazel încuviință politicoasă. Ansel nu o slăbea din ochi, cu o expresie de sinceră curiozitate — nimeni n-o mai privise așa de luni întregi. Fără milă sau jenă. I se păru chiar că sesizează o umbră de admirație în arcuirea surâsului său, o fărâmă din reverența pe care o stârnea publicului după o serie de *fouettés*.

— Am să vă anunț ceva, spuse Jenny, deturnând atenția lui Ansel de la sora ei.

Avea pe buze sedimente vișinii de vin și Hazel simți un val de ură incontrolabilă față de ea.

— Mă gândeam la povestea nașterii noastre, continuă Jenny, și la asistenta care ne-a salvat. Nu i-am aflat niciodată numele, dar mulțumită ei noi suntem în viață. Sau cel puțin, Hazel este, nu-i așa? În fine, m-am hotărât să mă specializez ca asistentă medicală. Obstetrică, mai precis.

De cealaltă parte a mesei, părinții lor zâmbeau încântați, debordând involuntar de mândrie. O reacție exagerată, aproape obscenă. Lui Hazel i se păru că în cameră se făcuse brusc frig și că toți ceilalți erau mai beți și mai amețiți decât fuseseră cu doar câteva minute mai devreme. Toată această demonstrație i se părea brusc absurdă. În timp ce tatăl lor înalță paharul de whisky pentru un toast și Jenny ridică paharul ei de vin mânjit de amprente, Hazel își luă paharul de apă, privind fix în lumina becului din bucătărie până simți că orbește.

În seara aceea, a adormit cu gândul la o amintire.

Haide, spunea Jenny, atârnând cu brațele ei subțiri de bara cea mai de sus de la locul de joacă, sub un soare arzător. Purta costumația pe care ele o rugaseră pe mama să o cumpere, o rochie de mireasă cu sclipici pe care o împărțeau amândouă, cu mâneci ca ale prințesei Diana. Frica se strecurase în pieptul lui Hazel, pe care o dureau deja umerii de la cele două bare de cățărat pe care le escaladase cu grijă. Jenny, în acea învolburare de tul alb, părea foarte departe. Degetele umede de transpirație îi alunecau. *Trebuie să crezi că poți,* spunea Jenny. *Adună-ți forțele, Hazel, și leagănă-te.*

*

Dimineața de Crăciun. O peliculă fină de alb acoperea cartierul — abia se luminase de ziuă și răsăritul soarelui arunca o discretă

lumină portocalie peste suburbia înzăpezită, făcând-o să strălucească. Întinsă în pat, Hazel se simțea amorțită și neliniștită. Jenny ocupa camera de oaspeți cu Ansel și salteaua din patul de vizavi de al ei părea ciudat de goală.

De la accident, corpul lui Hazel își schimbase forma într-atât încât hainele ei nu îl mai recunoșteau. Coapsele și abdomenul i se îngroșaseră; mușchii gambelor se topiseră. Talia pantalonilor de pijama o strângea. Își băgă mâna pe sub elasticul pantalonilor, întinzându-l. Corpul ei i se părea atât de străin încât mâna care se strecura în chiloți, mângâindu-i smocul de păr și coborând spre pliurile umede, ar fi putut fi a altcuiva. Se gândi la Ansel. La pielea lui mătăsoasă. La zâmbetul care îi inunda fața. Scena se derula ca un film, sub o lumină de un galben delicat — Ansel deasupra, Hazel desfăcută pe pat, el cu mușchii umerilor contractați sub degetele ei, cu o linie fină de păr pe abdomenul ferm, coborând sub elasticul boxerilor în carouri, care îi aluneca pe șolduri. El se apleca spre ea, o desfăcea cu două degete și surâsul lui cobora, fascinant, contagios...

Orgasmul a venit înainte să fie pregătită. Hazel se arcui spre propriile degete, cutremurându-se într-un fior care se topi mult prea repede, cu picioarele tremurând sub așternuturi, sufocant de lipicioase. O acuzație. Când scoase mâna de sub cearșaf,

avea degetele lucioase și umede, cu pielea încrețită de parcă ar fi stat prea mult sub apă.

*

Părinții lui Hazel așteptau la parter. Părul tatălui ei, păr de om bătrân, stătea ridicat în toate direcțiile, o rușine. Mama ei se trântise în fotoliu, cu halatul de pluș strâns în jurul corpului. Gertie sforăia pe canapea, în timp ce din gură îi curgeau bale pe perna ei preferată. La televizor se auzea în surdină un program de știri. Hazel simțea nevoia acută să facă un duș, dar îi era prea greu cu genunchiera. Își simțea mirosul de transpirație amestecat cu damful rânced al dorinței ei.

— Au spus cumva la ce oră se trezesc? întrebă mama.

— Eu n-am auzit nimic, răspunse Hazel.

A mai trecut o jumătate de oră până să apară Jenny și Ansel. Jenny avea părul ud după duș și Ansel purta o pereche de raiați strâmți pe picior. Observând că pantalonii îi făceau cute la genunchi, Hazel a simțit că i se aprind obrajii de rușine.

Au început să deschidă cadourile unul câte unul. Jenny primise un rucsac nou, din piele veritabilă, comandat de la un magazin care nu exista în Burlington. Probabil că mama lor îl comandase prin poștă.

— Pentru manualele tale, spuse mama, radiind de mândrie.

Hazel și-a adunat toată energia pentru a scoate o exclamație de încântare când a văzut

că ei îi luaseră un set de romane fantasy, genul care îi plăcea când era copil. Înainte, toate cadourile primite aveau legătură cu baletul și toată lumea s-a uitat în altă parte în timp ce ea bâiguia niște mulțumiri pentru cărți și pentru pulover.

A venit rândul lui Ansel. El a rupt stângaci hârtia de cadou în timp ce părinții ei zâmbeau încântați. Jenny îi atenționase să nu-i cumpere nimic. Ansel avusese o copilărie grea — să nu întrebe nimic despre asta, le explicase ea — și lui nu-i plăceau sărbătorile în familie. Mama îi cumpărase totuși niște pantaloni de pijama și o carte despre primate. Ansel le-a mulțumit, vizibil stânjenit, în timp ce Jenny i-a fulgerat cu privirea.

Ultimele două cadouri au fost cele mai previzibile. Două pachete identice, rămase sub brad. Hazel i-a căutat privirea lui Jenny — redeveniseră copii, comunicând în limbajul lor secret, dintr-o singură privire.

Așa era tradiția: de două ori pe an, de Crăciun și de ziua de naștere, Hazel primea o ținută asemănătoare cu a lui Jenny. Deschiseră cutiile și Hazel simți că o dor obrajii în timp ce se forța să zâmbească. Era o rochie de data asta, din bumbac, cu mâneci lungi, genul de model pe care l-ai purta la o recepție sau un restaurant elegant. Hazel nu vedea cu ce ocazie ar putea s-o poarte, dar continuă să zâmbească forțat, lipindu-și de

corp rochia gri-cenușie și fâțâindu-se cu ea. A lui Jenny era verde oliv.

Mama lor aplaudă mulțumită:

— În regulă. Și acum clătite. Tatăl vostru a găsit un sirop special...

— Stați puțin.

Era Ansel. Avea o voce răgușită, guturală. Abia dacă scosese o vorbă toată dimineața. Degaja o tensiune ciudată, ca un fel de energie febrilă.

— Am și eu ceva. Un cadou.

Ieși din cameră și Hazel îi auzi pașii urcând la etaj, apoi zgomotul fermoarului de la geanta lui de voiaj. Părinții ei se foiră neliniștiți pe locurile lor, în timp ce Jenny culese de pe jos câteva scame.

Ansel se întoarse cu pumnii strânși, cu trăsăturile lui ascuțite impregnate de un entuziasm fals, care părea formal, aproape rece.

— Îmi pare rău, spuse Ansel, deschizând palma. Nu l-am împachetat. Dar este pentru tine, Jenny.

Toți rămaseră cu gura căscată. Jenny își duse mâna la gură.

Era un inel. Nu un inel de logodnă, deși Hazel era convinsă, după schimbul de priviri neliniștite, că gândul acesta le trecuse prin minte părinților ei. Era un inel masiv, vintage, o bijuterie care se vedea că aparținuse altcuiva în trecut. Avea o bandă arămie, de aur neșlefuit, pe care era montată o piatră mov, atât de mare încât ar fi părut de

prost gust dacă n-ar fi avut culoarea aceea deosebită. Un lila delicat, superb. Ametist.

— Oh, Ansel... spuse Jenny cu răsuflarea tăiată.

Părea încântată și totodată jenată — Hazel o cunoștea bine pe sora ei. Știa că Jenny voia să dezvolte întâmplarea și s-o înfrumusețeze când o va povesti mai târziu, regretând că părinții ei erau de față, martorii acestui adevăr strâmb: gestul lipsit de emoție al lui Ansel, strălucirea ireală a inelului.

— Vai, dar nu trebuia. De unde îl ai?

Ansel zâmbi, ridicând din umeri.

— M-a făcut să mă gândesc la tine.

În timp ce Jenny își puse inelul pe deget și mama lor mormăi ceva legat de faptul că trebuia ajustat, Hazel simți brusc o strângere de inimă pe care nu o putea defini. Se uita la piatra care scânteia în lumina dimineții, refractată de albul zăpezii, și nu știa de ce avea impresia că ceva era nelalocul lui: de vină era inelul, băiatul, sora ei sau Hazel însăși? *Bucură-te pentru ea*, își comandă Hazel cu tărie. Dar apăsarea tot nu a dispărut, coborându-i ca o mâzgă grețoasă pe gâtlej.

*

La masa de Crăciun, Hazel a încercat să-i prindă privirea lui Jenny. La îndemnul mamei, amândouă se schimbaseră fără tragere de inimă în rochiile noi, dar Jenny deja o pătase pe a ei cu vin roșu. Inelul cu piatră mov strălucea pe degetul ei. Părinții lor încercau să se comporte normal, dar mama se

tot uita la mâna lui Jenny, care, când se întindea spre platoul cu piept de vită, părea altfel, străină, parcă era a unei persoane mai în vârstă.

Hazel și părinții ei fuseseră ferm instruiți să nu întrebe despre familia lui Ansel. *Este complicat*, spusese Jenny. Dar tatăl lor băuse whisky.

— Așadar, Ansel, ce fac părinții tăi de Crăciun? se interesă el cu obrajii îmbujorați.

Șocul a fost ca la anunțul unei vești proaste. A urmat o tăcere apăsătoare, în care se simțea un fel de groază. Hazel avea impresia că întrebarea tatălui ei atârna în aer, deasupra mesei. Îi venea să întindă mâna, să culeagă cuvintele și să i le bage înapoi în gură. Își concentră atenția în farfurie, unde oasele roase înotau într-o baltă de sos. La picioarele ei, Gertie ridică spre ea ochii lăcrimoși, cu pleoapele căzute, și o privi cu speranța și liniștea inocenței.

— Am crescut într-un centru de plasament. Nu prea aveam tradiții, răspunse Ansel.

Hazel îl văzu pe tatăl ei schimbându-se la față de rușine când își dădu seama de gafa comisă.

— Îmi pare tare rău..., bâigui mama ei.

— Nu vă faceți griji.

Stânjeneala plutea în aer, amestecată cu încă ceva. Un lucru pe care Hazel îl recunoscu imediat, după atâția ani petrecuți pe scenă: așteptarea publicului. Toți erau numai ochi și urechi la Ansel. Hipnotizați.

— Părinții mei m-au părăsit când aveam patru ani, începu el. Nu-mi amintesc sărbătorile cu ei. Am avut un frate mai mic, dar a murit.

Hazel se simți oripilată de ignoranța ei. Nu știa nimic despre acest om sau despre momentele pe care Jenny le petrecuse cu el. Nu știa nimic despre lumea largă. Ea trăia — și i se părea ceva banal — în această casă confortabilă, anostă, împodobită cu șosete pentru daruri de la Moș Crăciun, unde aveau mâncare din belșug, din care vor arunca resturile când nu vor mai fi bune. În acest orășel frumos, unde nu se întâmplase niciodată nimic rău. Părinții ei nu erau bogați, dar duceau un trai decent. Nu i se întâmplase niciodată să își dorească ceva foarte tare și să nu primească.

— Am citit multe cărți de filosofie în ultimul timp, continuă Ansel. Locke, în special. El respinge conceptul de continuitate corporală, ideea că ființa noastră fizică ne face ceea ce suntem. În schimb, se bazează pe memorie. Memoria este cea care ne definește identitatea personală, care separă conștiința mea umană de a voastră. Eu am o părere... O teorie, mai degrabă. Binele și răul nu există. În schimb, avem memoria și alegerea, iar noi toți ne situăm în diferite puncte în spectrul dintre cele două. Suntem definiți de ceea ce ni s-a întâmplat și de ceea ce alegem să fim. În fine, voiam să vă mulțumesc. Tuturor, pentru că m-ați primit în casa voastră. Și ție,

Jenny, pentru tot. Dacă eu sunt doar o succesiune de alegeri, mă bucur că ele m-au adus aici.

Hazel a înțeles atunci. Sclipirea misterului care o fascinase pe Jenny și care ușor-ușor o îndepărta de ea. Hazel însăși rămăsese cu respirația tăiată, amuțită de adrenalină, de uimire și curiozitate. Tragedia avea o textură. Un nod, care implora să fie dezlegat. Lucrurile pe care și le dorea ea erau dincolo de cuvinte, intangibile, prea abstracte pentru ca ea să pună degetul pe ele — lucrurile dorite deja îi aparțineau surorii ei.

*

Baia era o peșteră întunecată și rece. Hazel intră clătinându-se, lăsând cârjele care căzură pe jos. Nici nu se sinchisi să aprindă lumina — nu voia să vadă pereții bej, tabloul strâmb cu peisaj, micul bol cu cochilii de scoici pe care mama le curăța de praf o dată pe săptămână. Se aplecă deasupra vasului de toaletă și băgă capul până ajunse cu fața aproape de apa urât mirositoare. Începu să icnească în timp ce vocile politicoase și clinchetul tacâmurilor se auzeau înfundat prin ușă.

O ura pe Jenny. Era o ură reală, arzătoare și conștientă. Hazel vomită, sperând să expulzeze tot din corpul ei, toată durerea și oroarea provocate de un astfel de sentiment amar și egoist. Dar știa că va mai persista un timp, înainte să se risipească și să se transforme din nou în dragostea

necondiționată pe care o cunoscuse dintotdeauna. Dragostea dintre surori nu era așa cum citise ea în cărți sau văzuse în filme. Reprezenta o categorie în sine, o certitudine tăcută care îi curgea prin vene, chiar și atunci când Jenny era la kilometri distanță. Dragostea de soră era ca mâncarea sau ca aerul sau ca memoria însăși. Era impregnată în moleculele ei, în însăși esența ființei ei. Dar nu era o dragoste pe care ea o alesese și, din acest motiv, Hazel va disprețui mereu acea parte din ea care se temea — sau poate spera — că niciodată nu va mai iubi pe nimeni așa cum o iubea pe Jenny.

*

Un ciocănit în ușă.

Lungită în patul ei, Hazel asculta un CD mai vechi de-al lui Springsteen, pe care îl găsise la magazinul de muzică din oraș.

În lumina slabă de pe hol, Jenny nu era decât o umbră. Purta niște pantaloni de pijama și un tricou spălăcit și larg pe care îl lăsase acasă. Hazel îl cunoștea foarte bine. Când se plictisea de hainele ei, se ducea uneori șchiopătând la comoda lui Jenny și răscolea prin sertare, apoi își trecea peste coastele ei slabe tricoul de la concertul Nirvana pe care Jenny îl abandonase, și își îndesa șoldurile în blugii demodați pe care sora ei nu ținuse să-i ia când plecase la facultate.

Acum Jenny urcă în patul lui Hazel și se așeză cu genunchii strânși la piept. Hazel își

scoase căștile din urechi. Puțin mai încolo, salteaua de pe celălalt pat era goală. Mama lor strânsese lenjeria, dar lăsase posterele lui Jenny pe perete.

— Te simți mai bine? întrebă Jenny scăldată în lumina blândă a veiozei. Mama a vrut să vin să te văd.

— Sunt bine, răspunse Hazel pe un ton tăios.

— Ești supărată.

— Nu sunt.

Și chiar nu era. Era obosită. Pierdută și slăbită. Aproape că și-ar fi dorit să fie supărată — o stare pe care ar fi gestiona-o mai ușor decât acest imens gol solitar.

— Am văzut, spuse Jenny. Am văzut cum te uitai la mine în timpul mesei.

— Oh, ai observat? Nici nu m-ai privit în ochi de când ai venit acasă.

O pauză lungă, tensionată.

— Îmi pare rău pentru genunchiul tău, murmură într-un târziu.

Această recunoaștere suna îngrozitor de banal. Era pentru prima oară când Jenny făcea aluzie la accident. Hazel înțelese, într-o străfulgerare de luciditate, de ce Jenny îi ignorase genunchiul. Nu pentru că nu-i păsa. Nu, Jenny știa exact ce însemna acest genunchi accidentat pentru Hazel — acest eșec —, pentru amândouă. Îi era mai ușor să nu se uite.

— Necazurile te schimbă, adăugă Jenny. Ansel mi-a spus asta. Eu nu știu ce înseamnă

cu adevărat să mă lupt, și nici tu.

Hazel se pregătea să protesteze, să-și apere suferința, dar Jenny continuă.

— Nouă ni s-a oferit totul de-a gata, Hazel. Casa asta banală, cu trei dormitoare, cu covor crem. Avem niște părinți care ne iubesc.

Jenny se opri și își mușcă buza.

— Ansel este altfel. El a trăit în patru case de plasament. Și frățiorul lui, despre care a adus vorba la masă? În seara asta, a fost prima oară când l-am auzit spunând că fratele lui a murit. Ansel nu mi-a povestit niciodată cum s-a întâmplat, dar strigă în somn: „Bebelușul! Bebelușul!"

Jenny păruse întotdeauna mai matură. Când erau mici, îi amintea mereu lui Hazel de cele trei minute în plus pe care le avea ea. În seara asta, stând în patul ei de copil, cu o girafă de pluș strivită sub coapsă, Hazel avea impresia că era un decalaj vizibil. Drastic.

— Ansel nu e ca toți ceilalți. Pe el nu îl emoționează lucrurile la fel ca pe alți oameni. Uneori mă întreb dacă are sentimente.

— Și dacă nu are sentimente, întrebă Hazel circumspectă, atunci de unde știi că te iubește?

Jenny se mulțumi să ridice din umeri.

— Nu cred că știu.

Diferențele dintre ele erau acum stridente, aproape țipătoare. Jenny, cu respirația mirosind a whiskey și cu tușul întins la ochi, fusese atinsă de mâinile altcuiva, modelată și formată de el. Ea nu mai era cealaltă

jumătate a lui Hazel, ci o ființă vibrând de propria ei viață. *Vino înapoi*, îi venea lui Hazel să o roage, deși știa că nu folosea la nimic. Ea nu mai era persoana cea mai apropiată de sora ei. Ele nu mai erau „noi", ci două persoane distincte, care evoluau în ritmuri diferite: una plină de energie și pătimașă, cealaltă neformată și posesivă.

Când Jenny se ridică, părul îi stătea zbârlit ca un nor încărcat electrostatic acolo unde se frecase cu capul de perete. Se opri la ușă, redevenind o simplă siluetă.

— Îmi pare rău. Pentru genunchiul tău. Îmi pare rău că nu am venit acasă. Îmi pare rău că nu ți-am dat un telefon.

Cuvintele păreau sterile. Mult prea superficiale.

— Chiar așa, ce te-a împiedicat?

— Am simțit-o. Ca atunci când eram copii. Stăteam la bibliotecă, învățam, și am simțit în secunda când s-a întâmplat. Parcă mie mi s-au rupt tendoanele. M-a durut, Hazel. Și pentru prima oară am regretat că am această putere.

După ce a plecat, camera i s-a părut și mai goală lui Hazel, parcă era altfel. Pe cuvertură rămăsese un fir de păr lung și strălucitor de-al lui Jenny. Hazel îl ridică de un capăt și privi cum se unduia grațios în aer. Apoi îl răsuci și îl băgă în gură. N-avea niciun gust. Îi simțea doar forma, textura: un păianjen pe limba ei.

*

Spectacolul începuse ca oricare altul. *Lacul lebedelor.* Sub lumina fierbinte a reflectoarelor, poantele ei se simțeau ușoare pe covorul de dans. Era pentru ultima oară când le încălța, după care urma să coasă panglicile pe o pereche nouă. Nu a sesizat nimic la nivelul degetelor, deși poate ar fi trebuit. Era aproape de scena finală, ultimul ei solo, și se simțea plină de o energie fără margini. Când Hazel a început seria de *fouettés*, publicul părea că se învârtea odată cu ea, de opt ori și încă o dată. Capul ei se întorcea rapid, urmând răsucirea corpului.

Era în plină coregrafie când s-a întâmplat. Amintindu-și, Hazel se simțea recunoscătoare pentru acele ultime momente în care s-a simțit ea însăși. Pentru felul cum picioarele ei au purtat-o în pregătirea pentru salt, *pas de bourrée*, două mici sărituri înainte de *grand jeté*. În acel moment interminabil dinainte de aterizare, înainte să se răsucească și genunchiul ei să cedeze, Hazel se gândea: *Dragostea înseamnă adorație. Dragostea este o răsuflare întretăiată, dragostea este o întindere, dragostea este asta.* O clipită de eternitate, aprinsă sub un spot de lumină aurie. Era singurul lucru pe care ea învățase să-l dorească.

*

Hazel nu știa de cât timp dormea când a fost trezită din somn de niște lătrături.

Era încă îmbrăcată în rochia de Crăciun, care i se ridicase până în jurul taliei,

dezvelindu-i picioarele îndoite într-o poziție inconfortabilă peste cuvertură. În camera întunecată era un aer închis și doar lătratul insistent lui Gertie la ușa din spate tulbura liniștea casei. Toți învățaseră să o ignore, iar ea se liniștea singură și adormea la loc. Dar cum Gertie continua să latre ca nebuna, Hazel se ridică din pat, sărind într-un picior până la fereastră.

O mișcare bruscă în spatele geamului. Hazel se frecă la ochi somnoroasă, clipi de mai multe ori pentru a fi sigură că nu visează.

Era Ansel, se vedea clar în lumina lunii. Stătea sub arțarul din grădină, cu pantalonii de pijama băgați în cizme, și săpa cu o lopată luată din garaj. I se vedeau încheieturile mâinilor din mânecile jachetei de fiecare dată când scotea bulgări de pământ ud acoperit cu zăpadă. Un zgomot sec, o lopată golită. Hazel privea uluită cum Ansel a săpat până a făcut o groapă adâncă de vreo 30 de centimetri în care brațul lui a dispărut până la cot. Când și-a scuturat mâinile de pământ, Gertie deja se liniștise și Hazel s-a băgat înapoi în pat. A auzit ușa de sticlă glisantă deschizându-se și închizându-se, apoi târșâitul pașilor lui Ansel pe scară.

Ceasul arăta ora 4:16 a.m. Probabil că Jenny dormea, habar n-avea ce se întâmplă. Hazel n-a mai închis un ochi toată noaptea, intrigată de ciudățenia scenei la care asistase. S-a făcut ora 5, apoi ora 6. La 6:30, cerul se luminase, căpătând o nuanță delicată de

albastru infinit, și un nou zgomot se auzea dinspre hol. Atât de slab la început, încât Hazel a ciulit urechea să audă mai bine.

Șoapte. Foșnete.

De data asta, își luă cârjele prin semiîntuneric. Ușa camerei se deschise fără zgomot și ea făcu tiptil câțiva pași pe covor, cu inima cât un purice. A știut dinainte să ajungă la camera de oaspeți ce avea să descopere.

Prin crăpătura ușii, îi văzu dezbrăcați peste pilotă. Expuși în lumina zorilor, aveau ochii închiși. Jenny era cu spatele lipit de pieptul lui Ansel care, cu mâna lui mare, îi cuprindea un sân, în timp ce pompa în ea cu membrul lui umed și lucios. Mâinile lui, care fuseseră spălate, erau de un alb imaculat, fără nicio urmă de pământ sau de la lopată. Hazel se întrebă dacă nu cumva visase scena sau și-o imaginase. Jenny stătea cu picioarele desfăcute și cu capul dat pe spate; gâtul ei părea atât de delicat în lumina palidă a zorilor de iarnă, atât de vulnerabil. În dunga de lumină ce se strecura prin crăpătura ușii, corpul lui Jenny nu era neapărat al lui Jenny. Ar fi putut fi al lui Hazel, lucind de transpirație, destins, gâfâind. Hazel, pierdută într-un fel de mișcare care te făcea mai înțeleaptă, distinctă, reală.

Ansel deschise ochii.

Hazel nu avu timp să plece de la ușă sau să se ascundă. În acea fracțiune de secundă dinaintea șocului, în care a simțit frica până

în abdomen, și înainte să se dea grăbită înapoi cu cârjele, Ansel a săgetat-o cu privirea. Era ceva nou la el, ceva sălbatic, imaginea unui sol umed colcăind de gângănii după ce o piatră a fost dată laoparte. Ea fusese martora unei scene în grădină, menită să rămână secretă. Iar acum îl vedea pe Ansel reîntors, transformarea lui dintr-o persoană în două, devenind una cu Jenny. Era înfricoșătoare această forță a dorinței lui carnale. Îi dădea impresia de ferocitate.

Universului nu-i păsa cum iubești. Puteai să iubești așa — presant și alunecos, ca o iubită sau o nevastă. Puteai să iubești ca o soră sau chiar ca o geamănă. Nu conta.

Două lucruri legate sunt întotdeauna menite să se separe.

7 ORE

La prânz, carne cu sos. O masă moale este împinsă în celula ta, o movilă gelatinoasă deasupra unei bucățele de carne de curcan, alături de o jumătate de cană de fasole verde plutind în apă. Fără cafea astăzi. Un mormăit colectiv răsună pe coridor. Sectorul A este organizat astfel încât să nu vezi pe nimeni, dar tu știi să identifici zgomotele caracteristice fiecărui deținut. Astăzi le este foame. În timp ce bagi în gură lingura cu această substanță fără formă, îți imaginezi că mănânci un cheeseburger, că muști dintr-o chiftea de carne rozalie.

Ai citit cândva că bucuria este verișoara dragostei. Dacă tu nu simți dragostea, măcar rămâne această rudă mai sărmană, a cărei amintire este atât de tentantă: plăcerea de a savura o bucată de carne gătită perfect, care ți se topește pe limbă. Știi cum să înghiți, să închizi ochii de încântare.

*

O recunoști pe Shawna după pași.

Shawna are un mers târșâit, foarte diferit de mersul apăsat al bărbaților. Un mod de a-și trage picioarele fără vlagă, mereu nesigură de ea. Țipetele bebelușului au încetat și tu stai pe marginea patului, respirând regulat. *Bebelușul a murit*, îți spui. *Bebelușul a murit.* Îți

amintești de asistenta socială care te-a pus să te așezi, copil fiind, de degetele ei groase și noduroase. *Fratele tău este într-un loc mai bun acum*, ți-a spus ea, prea ocupată sau prea tristă pentru a te privi în ochi.

Shawna trece pe lângă celula ta, trimisă cu vreo treabă, și aruncă o privire neliniștită prin fereastra ușii. Deținuții o hărțuiesc în permanență, masturbându-se în spatele geamului când trece — împușcând-o, cum zic ei. Dar tu, pentru Shawna, ești altfel. E teamă în privirea ei. Emoție. Înainte de a-i fi văzut chipul pentru prima oară, i-ai auzit hârșâitul ezitant al bocancilor pe ciment și ți-ai dat seama: Shawna este o femeie făcută din percepțiile altora. Din categoria celor mai influențabile. Își face cumpărăturile de la Costco, își roade unghiile. N-a învățat niciodată să se machieze cum trebuie, așa că mereu este mânjită de fard albastru sub ochi. Shawna este genul de femeie căreia îi place să i se spună cine este.

Ai vorbit cu Shawna în șoaptă, ați conspirat împreună, ați schimbat biletele pe ascuns. Fără îndoială că cei doi deținuți din celulele învecinate cu a ta au auzit tot, dar Jackson și Dorito știu să nu se pună cu tine. Ești foarte bun la șah și, din acest motiv, ai cea mai prețioasă rezervă de gustări din toată Clădirea 12, singura monedă de schimb pe care și-o permite acest loc. Când câștigi la șah — uneori de două ori pe zi, strigând șah-mat pe coridor —, cei care pariază expediază

câștigurile în direcția ta, legate de capetele unui cearșaf. Tu îi strecori câte un premiu lui Jackson sau Dorito, o pungă cu chipsuri cu usturoi sau napolitane cu ciocolată. Iar ei își țin gura.

Acum, în timp ce Shawna se îndepărtează, simți o tresărire de mândrie. Ochii ei. Aprinși de o lumină febrilă. Shawna se sperie singură. Mai ai 49 de minute până vei fi transferat la unitatea Walls. Shawna a atins o culme pe care nici nu-și imagina că o poate urca.

Ai citit-o bine pe Shawna. După serviciu, se ducea la ea, în casa ei modulară, unde cămășile soțului ei sunt încă împăturite în sertare, unde jachetele lui atârnă neatinse deasupra covorașului de vinil cu inscripția „Bine ați venit". El a murit în urmă cu aproape un an. Accident de motostivuitor. La cină își încălzește mâncăruri gata preparate și bea Bud Light în fața ecranului alb al televizorului.

— E un loc mic și plăcut, ți-a spus ea, când puneați la punct detaliile planului.

— Ce vom face când voi fi liber? ai întrebat-o tu. Haide, spune-mi.

— Ei bine, vom pregăti o masă bună. Cu friptură la grătar afară. Vom deschide o sticlă de vin.

Ți se pare o nebunie, o mare nebunie, că Shawna își imaginează că tu ai de gând să stai la ea acasă, la 30 de kilometri de Polunsky. Că ea nici n-a luat în calcul câinii, elicopterele sau interogatoriul la care,

inevitabil, va fi supusă. Sau poate că s-a gândit la toate astea, dar a ales să trăiască în propria ei fantezie. Nu contează, oricum ar fi. Ai nevoie de ea. Ai nevoie de ea pentru plan și, pe urmă, ai nevoie de ea pentru a fi sigur că Teoria ta va ajunge în lumea exterioară. Ea a fost de acord să facă în așa fel încât caietele tale să ajungă la presă, să le trimită editurilor. Restul nu mai contează, dacă ea reușește să facă toate astea.

— Toată lumea îmi spune că sunt prea bună, ți-a șoptit Shawna aseară, ducând o mână tremurândă la gură.

Arăta atât de fragilă. Părea că o să se spargă dacă o forțai prea tare.

— Dragostea mea, i-ai spus în șoaptă. Dragostea mea. Cum ar putea să fie asta un lucru rău?

*

Se va întâmpla la prânz, în duba de transfer.

Shawna a intrat pe furiș în biroul directorului în urmă cu câteva săptămâni. A găsit hârtiile cu detaliile referitoare la transferul tău. Numărul de înmatriculare al dubei, ruta. Biletul ei din această dimineață ți-a dezvăluit totul.

S-a făcut.

Azi dimineață, Shawna a intrat în parcarea angajaților, a forțat ușa dubei și a pus vechiul revolver al soțului ei sub scaunul șoferului.

Shawna ți-a descris autostrada din apropierea casei ei, pădurea deasă din

împrejurimi. Tu te vei folosi de picioare pentru a scoate pistolul de sub scaunul șoferului, apoi, cu mâinile încătușate, îl vei îndrepta spre gardieni în timp ce le vei face cunoscută lista ta de cerințe. Shawna a desenat o hartă aproximativă pe spatele unui formular de vizită. Tu vei alerga în slalom printre copaci. Când vei ajunge la pârâul pe care ți l-a descris, îți vei arunca hainele. Încă vreo câteva sute de metri și vei ajunge la rulota ei, unde o cutie de vopsea de păr și niște lentile de contact colorate te vor aștepta pe blatul din bucătărie, precum și o salopetă de construcții care a aparținut soțului ei.

Există posibilitatea — chiar probabilitatea — ca totul să meargă prost. Ca echipa de transfer să fie înarmată cu mitraliere. Tu să încasezi un glonț în cap. Să fii făcut bucăți de un Rottweiler bine dresat sau să fii făcut terci de un camion în timp ce traversezi autostrada. Dar toate aceste opțiuni ți se par de preferat în locul camerei care te așteaptă. În locul patului metalic.

*

— Packer.

Vocea directorului, la ușa ta, este răgușită și aspră.

Mestecă zgomotos o gumă, pompând cu fălcile. Porii dilatați de pe nasul lui, unsuroși și proeminenți, sunt primul lucru pe care îl vezi. Are o tunsoare militărească, egală și plată în creștet. În unele zile, poartă verighetă, dar astăzi nu.

— Vreau să mă asigur că ești pregătit, spune directorul. Știi ce se va întâmpla în continuare? Preotul ți-a explicat tot?

Tu încuviințezi. O privire furișă spre ceas: 35 de minute până la transfer. În 35 de minute, vei fi încătușat și escortat până la duba care așteaptă și care, crede directorul, te va duce la unitatea Walls. În interiorul acelei clădiri de tristă reputație, se găsește o celulă de izolare. Un scaun pentru preot. Un telefon pentru adio.

Te cuprinde un val de căldură când te gândești la ce știi tu: nu vei vedea nimic din toate astea. Îți imaginezi ce față va avea directorul peste câteva ore, rușinat în fața camerelor de filmat ale jurnaliștilor. Va avea obrajii roșii, tendoanele gâtului încordate.

— Domnule director, puteți să-mi faceți o favoare?

Bărbatul își încrucișează brațele musculoase.

— Martora mea... puteți să-i spuneți că regret? îi spui.

Ai avut ocazia să-ți dai seama de cruzimea directorului. L-ai auzit zbierând la alți deținuți, scoțând taserul din buzunar, țintuindu-i la perete. I-ai auzit cum țipau de durere. Dar nu ești prost. Știi cum să manipulezi femeile și anumite tipuri de bărbați. Îi înțelegi pe cei de teapa lui, care stau cu picioarele larg desfăcute, într-o poziție de forță fabricată. Tu ai grijă să stai așezat pe marginea patului, să ții capul ușor

plecat în semn de deferență. Niciodată nu te-ai ridicat să ajungi la înălțimea lui, întotdeauna l-ai lăsat să te domine. Din acest motiv, aveți glumele voastre. Ba chiar i-ai împărtășit câte ceva din Teoria ta. Dintre toți deținuții din unitatea Polunsky, tu ești preferatul lui. „Ansel P.", răcnește el, de parcă ați fi doi amici pe o canapea, uitându-se la un meci de fotbal la televizor. Vă ciocniți pumnii printre gratiile cuștii de recreere.

Directorul rulează guma de mestecat în jurul limbii și o pocnește. Simți mirosul de salivă, impregnat cu scorțișoară.

— Ai grijă să-ți pui lucrurile lângă ușă, spune directorul.

Iei răspunsul lui drept acceptare.

*

Directorul nu s-a luat de tine decât o dată — o singură dată în cei șapte ani pe care i-ai petrecut la Polunsky. Nu a folosit un taser sau forța brațelor. Tu ești altfel. Te încearcă un fior de mândrie amestecat cu rușine când îți aduci aminte. La tine este nevoie de o tehnică specială.

Vorbeați amândoi despre Teorie.

— Explică-mi, a spus directorul, rezemându-se plictisit de perete.

Era la mijlocul unei veri texane înăbușitoare, când aerul era irespirabil la treizeci și șapte de grade și coridorul mirosea constant a transpirație și a picioare.

— Ei bine, este o Teorie despre bine și rău, ai spus.

— Scrisă? Cum ar fi o carte?

— Bineînțeles. Lucrez la ea în fiecare seară.

— Ah, OK. Și care e teza ta?

Ai scos de sub pat unul dintre caiete și i l-ai strecurat pe sub ușă.

— *Ipoteza 51A*, a citit directorul cu voce tare. *Despre Infinit?*

— Da. *Despre Infinit* explorează conceptul de alegere. Avem milioane de vieți potențiale, mii de universuri paralele care curg ca niște râuri pe sub realitatea noastră curentă. Dacă moralitatea este determinată de alegerile noastre, atunci trebuie să luăm în considerare și celelalte universuri în care n-am făcut aceleași alegeri.

— Și tu unde ești în ele? a întrebat directorul.

— Unde sunt eu?

— În acele alte vieți, unde ești tu dacă nu ești aici?

— Nu știu. Opțiunile sunt infinite. Identitățile noastre alternative trăiesc într-o altă dimensiune, multiplicându-se până în afara câmpului nostru vizual. Aș putea fi scriitor, filosof sau jucător de baseball. Posibilitățile sunt nelimitate. Ele dovedesc că individualitatea mea — ceea ce mă definește ca om bun sau rău — este fluctuantă. Moralitatea nu este fixă. Este fluidă, mereu schimbătoare.

Directorul a părut să mediteze la spusele tale.

— Și-atunci unde ar fi ele acum? a întrebat el.

— Cine?

— Fetele alea, Ansel. Într-o lume alternativă, o lume în care tu nu le-ai ucis, ce-ar face ele fix în momentul ăsta?

Întrebarea te-a năucit. Un atac prin surprindere. Te-a usturat această întorsătură bruscă din partea directorului. Te-ai uitat lung la venele de pe mâinile tale până când el a scos un mic râs înfundat, apoi a bătut cu degetele în ușa de metal ca pentru a-ți aminti că erai închis.

— Deci ești genul care scrie manifeste, hm?

— Nu este un manifest, ai răspuns.

— Dac-am văzut unul, le știu pe toate. Toate arată la fel. Ca o justificare. Și nu există nicio justificare pentru ce ai făcut tu, Ansel P., dar Dumnezeu știe că ai destul timp să continui să cauți, a replicat directorul.

Cu aceste cuvinte, s-a îndepărtat și te-a lăsat singur, scoțând fum pe nări. *Ce periculos*, ți-ai spus tu. Ce inutil. Ce absurd să dezvălui chiar și o mică parte din tine — când această personalitate, spun ei, este monstruoasă.

*

Directorul a plecat. Tu aștepți. 9 minute până la transfer. Câteodată te gândești că doar din asta ești făcut: un scurt moment între acțiune și inacțiune. Să faci sau să nu faci. Unde este diferența? te întrebi. Unde este alegerea? Unde este linia dintre nemișcare și mișcare?

*

A doua fată a fost o chelneriță dintr-un fast-food.

Vara aceea adolescentină a avansat: 1990, Bon Jovi și Vanilla Ice. Săptămânile treceau și căutările nu aveau niciun succes. Afișele despre dispariție începuseră să se decoloreze, jurnalele de știri n-o mai menționau atât de des și, în rarele momente când te gândeai la ce făcuseși, ți se părea ireal. Omorâseși pe cineva. O fată. Îți aminteai doar frânturi din actul în sine: cureaua ta desfăcută și ondulându-se ca un șarpe, bătăturile din palmele tale de la efortul strânsorii. Ți se părea ceva complet separat de persoana ta, vag legat de tine, dar nu foarte important. Te trezeai în toiul nopții la zgomotele obișnuite dintr-un parc de rulote și îți imaginai pași. Sirene. Zăngănit de lanțuri. Te ghemuiai sub așternuturile ieftine și aspre, convins că totul s-a terminat — în sfârșit, veneau să te aresteze.

Dar n-au venit. Iunie a trecut, apoi a venit iulie și ei tot n-o găsiseră.

Seara târziu, ai luat mașina și te-ai dus la fast-food. Adăpostit într-un colț întunecat lângă autostradă, fast-foodul se închidea la miezul nopții și ție îți plăcea să petreci acele ore somnolente bând cafea pe o banchetă în fundul sălii, pentru a evita atmosfera mohorâtă din rulota ta. Chelnerița ta preferată era o blondă cu părul prins în coadă de cal și pistrui pe obraji — mereu schimba

câteva vorbe cu tine în timp ce îți turna cafeaua. Era tânără, avea în jur de 16 ani, și se înroșea repede. Angela, așa scria pe ecusonul de pe șorțul ei. Îi repetai numele când erai la duș, pe drum, în camera frigorifică în timp ce aranjai cutiile cu înghețată de vanilie.

E-adevăr, țipetele reîncepuseră.

Timp de câteva zile după prima fată, ai fost convins că le-ai izgonit din viața ta pentru totdeauna. Totul ți se păruse mai ușor. Mai frumos. Te întrebai dacă acesta era sentimentul despre care vorbeau oamenii, dacă asta însemna să fii fericit. Încă mai aveai slujba de vară de la Dairy Queen. Le întindeai cornete de înghețată copiilor zâmbitori, ai complimentat-o pe colega ta pentru noua tunsoare. Ea a înclinat capul într-o parte și ți-a mulțumit cu glas scăzut și cu un aer confuz. Cuvintele ei erau impregnate de suspiciune, de o teamă tăcută care te-a înfuriat, și, puțin câte puțin, s-au strecurat din nou în capul tău țipetele bebelușului. Ca apa care picura dintr-un tavan în care s-a infiltrat.

Era o noapte umedă, pe la mijlocul lunii iulie. Îți amintești că aveai tricoul fleașcă de transpirație. Prin fereastra luminată a fast-foodului, ai văzut-o pe Angela stivuind scaunele, ștergând podeaua cu mopul, stingând luminile. În sfârșit, a ieșit din restaurant, cu geanta sub braț — a căutat în legătura de chei, a încuiat ușa, apoi a aruncat o privire spre mașina ei. Nu te-a văzut

imediat, nemișcat cum stăteai în mijlocul parcării goale. O tresărire când ți-a auzit respirația. Imediat și-a dat seama de pericol. Angela a scos un strigăt ascuțit, dar tu i-ai pus repede mâna la gură.

După, a fost altfel.

Ușurarea a fost slabă. Diluată. Un extaz slab, flasc. Nu se compara cu senzația oferită de prima fată. Până i-ai târât trupul inert în mașină, până ai căutat roaba în spatele rulotei pentru a-ți croi drum prin vegetația deasă, până ai îngropat-o lângă cealaltă fată în adâncul pădurii, n-a mai rămas nimic din acea ușurare. De parcă nici nu fusese. Erai murdar de pământ și, deasupra coronamentului, cerul amenința să se lumineze. Te usturau mâinile acolo unde cureaua îți intrase în carne și între degete răsuceai brățara de perle a fetei.

O amintire îngropată până atunci îți răsărise în minte. Mama ta punându-ți un lănțișor la gât — *Te va proteja mereu.* Ți-ai lăsat fața în mâinile murdare. Ai plâns.

*

Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Shawna și echipa de transfer.

Te ridici și iei scrisoarea lui Blue de pe etajeră. Are o singură pagină. O împături, făcând-o cât mai mică, apoi o strecori în spatele elasticului din talia pantalonilor. Această foaie de hârtie va veni cu tine, o vei simți împungându-te cu un colț în coapsă în timp ce vei fugi prin pădure.

Dar fotografia... Nu știi ce să faci cu fotografia.

Fotografia ți se pare mai importantă decât toate — când o apropii de față, imaginea se încețoșează. Atât de aproape, parcă și vezi borcănașele cu sare și cu piper, sticlele de ketchup cu dâre de sos întărit. Ai impresia că auzi bolborositul mașinii de sucuri, râsul lui Blue în spatele ușii de la bucătărie. Inspiri adânc, dar nu simți decât miros de hârtie lucioasă.

Când o lingi, suprafața fotografiei are un gust amar. Metalic. De cerneală, de produse chimice.

Cu o mică grimasă, rupi un colț: marginea peluzei, locul unde e parcată mașina lui Blue. O bagi în gură ca pe un chips de cartof. Cerneala îți rămâne în gât, o senzație de arsură dulce și otrăvitoare, în timp ce îți dai seama ce trebuie să faci. Rupi prețioasa fotografie în fâșii, potrivite pentru măselele tale. Gustul cernelei se simte grețos între dinți. Mesteci, totuși, până când fotografia s-a dus pe gâtlej în jos, până când Blue House devine parte din tine pentru totdeauna.

*

Tu crezi în multivers. În infinitele posibilități pe care le oferă. Acolo există o altă versiune de-a ta — un copil care nu a fost abandonat. Un copil care se întoarce de la școală la o mamă care îi citește povești și îl sărută pe frunte înainte de culcare. Există o versiune a ta care nu a pus vulpea în patul lui

Saffy Singh, care a învățat cum să alunge altfel țipetele lui bebe Packer. Un bărbat care nu s-a căsătorit cu Jenny. Există o versiune a ta care a pierdut doar lucruri pe care le pierde toată lumea. Îți place să crezi că fiecare dintre identitățile tale ar fi reușit să găsească și Blue House.

Dar cea mai derutantă versiune a ta — cea pe care nu reușești s-o înțelegi — este Ansel Packer care a făcut totul exact la fel și nu a fost prins.

SAFFY

1999

În ziua când au găsit rămășițele fetelor dispărute, Saffy se gândea la curtea lungă, în pantă, din spatele casei lui Miss Gemma. La vegetația sălbatică și papura înaltă, pe care ea le explora în căutare de secrete.

Între timp, Saffy văzuse atât de multe cadavre încât le pierduse șirul, însă de fiecare dată îi produceau o senzație de gol în stomac. Sperase că se va obișnui odată cu trecerea anilor. Dar acum, Saffy avea 27 de ani, de trei săptămâni fusese promovată în funcția de anchetator în cadrul poliției statului New York și tot avea impresia că primea un electroșoc la vederea morții. Șefa ei, sergent Moretti, stătea ghemuită la picioarele ei, cu o mână pe un craniu îngălbenit. În fața osemintelor, Saffy își aducea aminte cât de sigură se simțea când era copil și se juca de-a detectivul printre ierburi. Cu câtă ușurință credea pe vremea aceea că toate misterele pot fi rezolvate.

— Singh, spuse Moretti, ridicând privirea spre ea. Cheamă-i pe cei de la Criminalistică. Spune-le că sunt trei.

Craniul era pe jumătate îngropat, nu se vedea decât o orbită goală. Soarele de octombrie ardea necruțător, difuzând o

lumină aurie printre copacii ale căror frunze de un roșu aprins aruncau umbre pe solul pădurii, unde găsiseră deja trei femururi. Saffy distingea resturile din părul fetei încă prins pe alocuri de țeastă. Scoase stația radio prinsă de centură în timp ce o licărire de certitudine i se aprindea deja în minte. Înainte de cele trei oase de femur, un excursionist găsise un rucsac zdrențuit. Saffy îl recunoscuse imediat: din nailon roșu, cu un petic cusut de mână pe buzunar, un pătrat de denim decupat dintr-o pereche de blugi mai vechi. În fotografia de deasupra biroului lui Saffy, rucsacul atârna pe umărul unei adolescente care se întorsese pentru scurt timp spre obiectivul camerei înainte să-și vadă liniștită de drum.

Cadavrele fuseseră îngropate lângă un pârâu. De atunci, pământul se deplasase, măcinat de ploi și de creșterea nivelului apei, iar oasele se împrăștiaseră pe solul pădurii. În timp ce fotograful de la medicină legală se ghemui lângă craniul decolorat, încremenit solitar în bucata lui de pământ, Moretti se întoarse spre Saffy, cu mâna streașină la ochi pentru a se feri de lumina soarelui.

— Amintește-mi ce avem pe-aici. Case? Ferme? întrebă ea.

Saffy înclină fața spre vârfurile copacilor, încercând să scape de mirosul de descompunere. Moretti era străină de aceste locuri, fiind originară din Atlanta. N-ar putea niciodată să înțeleagă aceste ținuturi așa cum

o făcea ea, să descifreze mesajele subtile ale pădurii pe timp de noapte.

— Aproape numai terenuri agricole, răspunse Saffy. E un magazin de cartier la vreo doi kilometri distanță și un parc de rulote în spate, cu vreo 12 caravane. În rest, o rezervație naturală protejată.

— Pădurile astea sunt prea dese pentru a intra aici cu mașina sau chiar cu bicicleta.

— Poate că a folosit un cărucior. Sau e un tip foarte solid.

— A făcut trei drumuri, nu? N-ar fi putut să le aducă aici pe toate trei odată. Asta, sau am găsit locul crimei.

Saffy scutură din cap.

— Vegetația e prea deasă aici. Nu se poate trece prin mărăciniș. Pare mai degrabă un loc unde să ascunzi ceva, nu să stai.

Moretti oftă.

— Vom primi confirmarea la morgă, dar sunt sigură că ele sunt. Stadiul de descompunere, nenorocitul ăla de rucsac. Astea sunt fetele noastre dispărute din 1990.

Saffy îi privea pe experții din echipa medico-legală răscolind solul. Dacă aceste oase aparțineau fetelor dispărute în 1990, înseamnă că erau acolo de peste nouă ani, deci nu mai aveau nicio șansă de a găsi urme de pași, fibre de țesătură, amprente digitale sau fire de păr. Toate aceste elemente se degradaseră de mult.

— Sincer, Singh? reluă Moretti oftând. Nu credeam că o să le mai găsim vreodată.

În privirea lui Moretti sclipea o lumină de speranță amestecată cu cinism pe care Saffy învățase să o recunoască, cea mai sinceră expresie a acestei meserii de nepătruns. Oglinda perfectă a acestei lumi putrede, în care violența și tragedia se amestecau cu un fel de încredere disperată.

— Eu o să mă ocup de martor, se oferi Saffy, lăsând-o pe Moretti pierdută în gânduri.

Excursionistul era așezat pe un buștean acoperit de mușchi, înfășurat într-o pătură de urgență. Văzând-o pe Saffy că se apropie, omul făcu o grimasă. Era un bărbat mai în vârstă, cu o tăietură sângerândă la glezna murdară de noroi. Căzuse pe munte în graba lui de a ajunge la un telefon pentru a anunța poliția.

— Am răspuns deja la toate întrebările, spuse obosit, măsurând cu privirea zâmbetul ei crispat, părul prins în coadă, jacheta bleumarin ajustată pe corp.

— Îmi pare rău, răspunse ea, dar avem nevoie de o declarație oficială.

Se așeză încet pe buștean și se întoarse spre bărbat, observând urmele de pe fața lui murdară de praf lăsate de lacrimile care îi curseseră până în barba țepoasă. *Ia-i declarația și pe urmă du-l acasă la el,* îi murmurase Moretti după ce omul povestise întâmplarea cu glasul gâtuit de emoție. *A avut ghinion.* Instinctul lui Saffy îi șoptea același lucru. În esența ei, munca de polițist presupunea să știi să citești oamenii, iar Saffy

își perfecționa acest talent de-o viață întreagă.

— Ați atins ceva? Poate la început, când ați descoperit locul? întrebă Saffy.

— Nu. Mai întâi am găsit rucsacul și am dat să-l ridic — nu-mi place când oamenii aruncă gunoaie pe traseele montane — și în acel moment am văzut craniul. Am fugit imediat să telefonez la poliție.

Mărturia lui era scurtă și concisă, inutilă, dar necesară. *Important e să construim dosarul*, îi plăcea lui Moretti să spună. *Un lucru contează doar atunci când ajunge la tribunal.*

— Păreți teribil de tânără pentru o astfel de meserie, spuse bărbatul după ce semnase declarația, în timp ce bea apă dintr-un pahar de carton luat din cortul echipei medico-legale.

Într-adevăr. Saffy știa că fața ei păstrase naivitatea adolescenței și că acest lucru, la care se adăuga pielea măslinie, stârnea surprindere și curiozitate în ochii interlocutorilor. Când obținuse promovarea, la vârsta record de 26 de ani, trăsăturile juvenile nu o ajutaseră deloc. Avea să lucreze sub îndrumarea Emiliei Moretti, singura femeie anchetator senior din statul New York. Colegii ei erau să moară de ciudă. Era adevărat că Saffy efectuase doar cei patru ani de serviciu obligatoriu în cadrul poliției statale, că Moretti îi scrisese o recomandare strălucită direct comisarului, dar tot a simțit un cuțit în inimă când un polițist plin de

coșuri, pe care Saffy îl cunoștea de la școala de poliție din Albany, a apostrofat-o în parcare: *Jigodie*. I-a aruncat un jet de salivă direct pe ghetele ei negre. *Data viitoare, pune osul la treabă dacă vrei grade.*

Aproape că voise să-i amintească de cazul Hunter, chiar dacă nimeni nu-l uitase. După dispariția micului Hunter, Saffy rămânea la serviciu până târziu în fiecare seară, mult după miezul nopții, îmbrăcată în uniforma ei rigidă, de lână. *Nici țâțe n-are*, i-au strigat ceilalți băieți, ca niște studenți care făceau parte din aceeași frăție. *Măcar vorbește engleză?* I-au spart dulapul și i l-au umplut cu resturi de mâncare vechi de câteva zile, provenind de la singurul restaurant indian din oraș. Nu s-au oprit decât după ce Saffy a convins-o pe Moretti să meargă până la cabana dărăpănată unde profesorul de karate al băiețelului se ducea în fiecare lună la partide de pescuit. Bineînțeles că a avut dreptate. Copilul era traumatizat, dar viu. Întorși la secție, Saffy a privit de la fereastra biroului cum băiețelul s-a prăbușit în brațele mamei lui care plângea.

— Haideți, spuse Saffy, ignorând remarca bărbatului.

S-a ridicat și s-a scuturat de resturile de mușchi lipite de pantaloni.

— Vă conduc până acasă.

L-a ajutat pe excursionist să urce pe bancheta din spate a mașinii ei, un Ford Crown Victoria, cu care până atunci

transportase numai zilieri beți de la tot felul de bodegi până la secția de poliție. După ce au ieșit de pe drumul forestier, Saffy a cotit pe drumul de acces, pe care îl cunoștea ca în palmă, aruncând o privire spre muntele înverzit care se vedea în oglinda retrovizoare. Amintirile păreau s-o urmărească, asemenea prafului stârnit de roțile mașinii. Ea cunoscuse partea întunecată a acestui ținut, îi simțise mirosul acru al descompunerii, văzuse fantomele care pluteau ca o ceață noaptea. Știa de ce era în stare acest loc.

*

Fetele dispăruseră în urmă cu nouă ani. În 1990.

Saffy nu-și amintea mare lucru din vara aceea, în mintea ei era o ceață densă, vecină cu amnezia. Focuri de tabără aprinse în locuri pustii, saci de dormit plini cu nisip care îi zgâriau pielea. Seringi, doze de bere, păr nespălat. Avea 18 ani pe când au dispărut adolescentele și își amintea cum vorbeau prietenele ei — care și ele renunțaseră la liceu —, ca și cum fetele dispărute nu ar fi fost din orașul învecinat, ci dintr-o altă lume, ca și cum lor nu li se putea întâmpla una ca asta.

Dar Saffy știa că nenorocirea lovea la întâmplare. Cobora din senin și arăta spre tine cu un deget osos, zâmbind sfidător: *Pe tine te-am ales.*

De la Miss Gemma, Saffy fusese transferată la o casă liniștită, trei orașe mai spre nord. Pe

atunci în vârstă de 12 ani, locuia cu un alt copil aflat în plasament, un țânc de vreo doi ani, căruia îi curgea nasul întruna și care voia mereu să fie luat în brațe, camera lor comună mirosind tot timpul a pamperși murdari. Saffy îl supraveghea pe copilaș aproape în fiecare seară, cât timp părinții lor adoptivi se duceau la cazinou dincolo de frontiera cu Canada. Și-a petrecut următorii ani de școală pierzând vremea pe terenul de baschet numai pentru a evita să se întoarcă la casa aceea, tremurând în hanorace cu mânecile prea scurte. În luna când a împlinit 16 ani, a fost transferată la ultima familie de plasament, un cuplu în vârstă care i-a pus la dispoziție subsolul casei. Saffy avea intrare separată, propria cheie atârnată pe un șnur de plastic, un cuptor cu microunde și un aragaz de camping. S-a pierdut în atâta libertate.

Adolescența ei a fost o perioadă confuză, presărată de mici puncte luminoase. Își amintea de consiliera școlii vărsând lacrimi de frustrare, de asistenții sociali amenințând cu dezamăgirea lor inutilă, de grinzile mucegăite trosnind în tavanul subsolului. De la vârsta de 16 ani până la 18 ani, a fost o ceață totală, un lanț de greșeli care s-ar fi putut prelungi la infinit. Până în vara aceea, când totul s-a schimbat.

Când fetele au dispărut.

Izzy Sanchez a dispărut prima. Saffy avea 18 ani, tocmai ieșise din sistem și locuia cu iubitul ei Travis, un traficant de marijuana

știrb, care avea furnizorul lui de cocaină. Travis prefera toate drogurile tari, dar Saffy consuma numai cocaină, la care aprecia efectul energizant. De Izzy a auzit într-o sufragerie prost luminată, cu ferestrele acoperite de perdele groase, unde urla Salt-N-Pepa la un casetofon. Unul dintre prietenii lui Travis fusese martor la scenă. Le-a povestit întâmplarea, cu ochii sticloși, în timp ce rotocoale de fum pluteau în jurul obrajilor lui cu cicatrici de acnee. Izzy, care avea 16 ani, aștepta în fața casei să vină s-o ia cineva cu mașina de la o petrecere ca aceasta. Ultima dată fusese văzută stând la capătul unei lungi alei. Apoi, nimic. A dispărut fără urmă.

A doua fată a dispărut câteva săptămâni mai târziu. Saffy se uita la știri, de pe canapeaua din rulota lui Travis, înconjurată de ambalaje de burrito și scrumiere pline. Angela Meyer. Tot 16 ani. Lucrase în schimbul de seară la fast-foodul aflat la doar câțiva kilometri mai încolo. Saffy, nădușită pe canapeaua zdrențăroasă, și-a strâns genunchii la piept, în timp ce ventilatorul de la fereastră sufla un aer umed. Travis zăcea amețit pe patul pliant, urmele de înțepături de pe interiorul brațelor lui semănând cu niște vene în penumbră.

Saffy nu avea diplomă de bacalaureat. Nu avea prieteni, prieteni adevărați — fetele din echipa de hochei pe iarbă o abandonaseră de mult și singura persoană cu care ținea

legătura era Kristen. După ce plecase de la Miss Gemma, Kristen fusese transferată în sud. Mersese la un liceu mult mai bun, se emancipase cu un an înainte și acum își închiriase un apartament modest în apropierea unui centru comercial aflat la jumătate de oră distanță. Intenționa să urmeze cursurile unui colegiu comunitar, o poveste de succes care i-a umplut de mândrie pe aceiași asistenți sociali. Kristen se străduia să-i telefoneze o dată la două-trei săptămâni, doar să o salute, cum zicea ea. În cele mai multe seri, în timp ce Travis plutea în eter, Saffy stătea singură, vârându-și cuburi de gheață în bustieră pentru a se răcori și încercând să nu se gândească la viitorul ei ca o gaură neagră. Când a auzit de Angela, gaura aceea s-a expandat, a devenit o supernovă.

Apoi a dispărut a treia fată.

Era la concertul trupei punk a prietenului ei într-un mic bar din apropiere de Port Douglas. Ieșise afară să fumeze o țigară. Dispăruse. În zonă, panica s-a intensificat — era a treia, se vorbea oficial de o epidemie —, deși această fată a atras prea puțin compasiunea opiniei publice. Nu avea o mamă care să apară în lacrimi la televizor, sau o familie obișnuită, devastată de durere. A treia fată abandonase liceul la fel ca Saffy, nu avea rude care să răspundă la întrebările jurnaliștilor. Dar era a treia, așa că numele ei

era rostit insistent pe toate canalele de televiziune.

Lila Maroney.

Când Saffy a auzit de Lila, și-a adus aminte de fostul lor dormitor. Lila în patul de sus, cu genunchii zdreliți și acoperiți de cruste după ce încercase să se radă cu aparatul lui Bailey. De-a lungul anilor, ea și Kristen o găsiseră de câteva ori și vorbiseră la telefon. *Lila și-a vopsit părul albastru. Lila are acum un inel în nas, ca taurii. Lila s-a lăsat de școală, am auzit că lucrează la Goodwill.* Până la momentul dispariției Lilei, ea și Saffy frecventau aceleași cercuri, uneori apăreau la aceleași petreceri și nu discutau decât banalități. Așa încât, atunci când Saffy a văzut știrea, s-a gândit la fetița cu tricou supradimensionat, cu fața luminată fantomatic de lanternă, cu respirația șuierată din cauza aparatului dentar care niciodată nu păruse potrivit pentru dantura ei.

— Heei, a spus Travis amețit de pe canapea, ținând în mână un joint al cărui capăt aprins lucea portocaliu. Ce pana mea ai pățit, Saff?

Saffy și-a dat seama că plângea — se înneca în hohote de plâns. Atmosfera din caravană i s-a părut brusc insuportabilă, amețitoare. A tras pe ea o pereche de blugi și a plecat, trântind ușa în urma ei. Camry-ul lui Travis avea bara de protecție lovită și rezervorul plin pe sfert, dar Saffy a mers până în Plattsburgh, uitându-se tot timpul la acul indicatorului de combustibil care cobora spre zero.

La secția de poliție era un haos total, o învălmășeală de jurnaliști cu camere de filmat, părinți panicați și polițiști care luau declarații în carnețele. Parcarea era inundată de lumini orbitoare, iar Saffy, după liniile de cocaină prizate la începutul serii, simțea că îi circula prin sânge o energie intensă, insuportabilă. S-a șters la ochi cu podul palmei.

A fost un noroc chior. A fost șansă sau poate destin. Prima persoană pe care a întâlnit-o când a intrat în secția de poliție, ezitantă și rușinoasă, a fost Emilia Moretti.

Până atunci, Saffy nici nu știa că există astfel de femei. Calmă, sigură pe ea și impunătoare, supraveghea scena din jur cu o privire ageră. Pe atunci, Moretti avea puțin peste 30 de ani și verigheta ei scânteia ca un laser în lumina plafonierelor. Saffy o vedea ca pe o femeie care bea la cină un singur pahar de vin alb bun și care folosea creme scumpe pentru a-și netezi ridurile ca niște pârâiașe brăzdând un sol moale. Apropiindu-se, Saffy s-a simțit zbârcită și neîngrijită. Uzată.

— Mă scuzați, a spus cu o voce răgușită. Aș vrea să ajut.

Moretti i-a văzut cearcănele adânci, pielea descuamată de sub nas, tricoul pe care și-l scurtase, tăindu-l grosolan cu o foarfecă de copii boantă. Și totuși, a ascultat-o povestind despre Lila. Când Saffy a terminat de vorbit, Moretti i-a dat o carte de vizită. *Sună-mă dacă afli ceva.* Nu a aflat nimic, dar tot a sunat-o

pe Moretti a doua zi dimineață și s-a oferit să participe la acțiunile de căutare.

Și așa a descoperit munca de polițist. I-au plăcut instrucțiunile clare și concise, absența sentimentalismelor, blândețea sobră din privirea lui Moretti când periau vegetația de la poalele munților.

Viața ei s-ar fi putut îndrepta în atâtea alte direcții. Ar fi putut trăi într-o nesfârșită petrecere la subsol. Ar fi putut muri împreună cu Travis în urmă cu trei ani, dintr-o supradoză. Ar fi putut la fel de bine să-și facă ordine în viață într-un alt mod. Lui Saffy nu-i plăcea să se întrebe prea mult în legătură cu forțele care au condus-o la Moretti, la echivalarea bacalaureatului, la colegiul comunitar, apoi la școala de poliție. În rarele dăți când o făcea, devenea mai conștientă de cât de aleatorii erau.

*

Era aproape miezul nopții când Saffy s-a întors acasă și a văzut beculețul robotului telefonic clipind intermitent. Lucraseră într-o frenezie toată ziua: probele fuseseră înregistrate, zona fusese fotografiată meticulos. Mâine, informația va fi făcută publică.

În semiîntuneric, apartamentul părea trist și rece când Saffy și-a lăsat cheile și pistolul pe masă. S-a schimbat într-o bluză mai veche, cu inscripția NYSP, s-a spălat pe față și și-a scos elasticul care îi prindea părul într-o coadă de cal lucioasă. Puținele femei pe care

le întâlnise la școala de poliție îi recomandaseră să se tundă scurt, dar Saffy nu se îndurase să renunțe la această senzație plăcută când își desfăcea părul. Era ca o expirație, ca o descătușare.

— Bună, eu sunt, se auzi glasul cântat al lui Kristen din robotul telefonic prăfuit. Rămâne valabil pentru sâmbătă? Jake trebuie să participe la o conferință și eu am închiriat *Mesaj pentru tine.*

Capul de femur...

Kristen ar vrea să afle despre Lila. Formaseră un trio în anii petrecuți la Miss Gemma — Saffy, Kristen și Lila. Împletiseră brățări ale prieteniei, se cățăraseră în copaci, inventaseră jocuri. Își șoptiseră secrete dintr-un pat în altul. Dar Saffy nu se vedea returnând apelul, rostind acele cuvinte. Stătea nemișcată lângă masă, în timp ce robotul anunța cu voce monotonă: *Nu aveți mesaje noi.* În apartament era un aer închis, de covoare vechi și vase nespălate. Era totuși cel mai frumos loc pe care îl închiriase până atunci, într-o veche clădire victoriană situată la câteva străzi de râul Saranac, o afacere bună pe care i-o datora prietenului lui Kristen, moștenitorul firmei imobiliare deținute de familia lui. *Trebuie să ai mai multă grijă de tine,* îi spunea mereu Kristen. Buchetul de floarea soarelui pe care Saffy îl cumpărase săptămâna trecută se ofilise în vază, iar apa din ea arăta ca o băltoacă maronie și tulbure. Își încălzi pe aragaz o

conservă de supă și adormi în fața luminii albastre a televizorului în timp ce supa se răcea.

*

Medicul legist ocupa un birou amărât în subsolul spitalului local. Când Saffy a ajuns, cu 15 minute mai devreme, Moretti deja aștepta lângă lift, mestecând nelipsita ei gumă mentolată. Avea maxilarul încordat, părul proaspăt spălat și strălucitor, deși, în lumina slabă, Saffy observă pungile de sub ochii ei obosiți.

— Singh, spuse Moretti cu un zâmbet jucăuș. E oficială treaba: locotenentul te-a retras din cazul cu jaful din Saranac. De-acum înainte lucrezi cu mine la cazul ăsta.

Saffy simți o căldură familiară umflându-i pieptul. Aura strălucitoare că fusese aleasă de Moretti. Că i se acordase această încredere.

— Locotenentul l-a desemnat și pe Kensington să participe la anchetă, dar Kensington întârzie, adăugă Moretti și, uitându-se la ceas, apăsă pe butonul liftului. Vom începe fără el.

Kensington era un detectiv infatuat și spilcuit, cu dinții nefiresc de albi. Deși ca polițist era, în general, mediocru, în timpul interogatoriilor reușea să-i farmece chiar și pe cei mai duri dintre suspecți, obținând cu regularitate mărturisirile acestora. Iar locotenentul nu făcea niciun secret din raționamentul care stătuse la baza deciziei

lui: nu puteau să facă o echipă alcătuită integral din femei. Nu dădea bine la imagine.

Când legistul le-a condus în morgă, Saffy a încercat să-și țină respirația, dar mirosul a asaltat-o: un damf rece de formol. Oasele fuseseră așezate pe folii de plastic întinse pe trei mese separate, ca niște vestigii scoase la lumină în urma unor săpături arheologice — vechi artefacte dintr-o epocă uitată. Fiecare fragment fusese catalogat și etichetat.

— Încă așteptăm fișele dentare, spuse legistul, trecându-și o mână prin smocurile de păr alb. Dar starea de descompunere corespunde perioadei de opt-nouă ani. Astea sunt fetele voastre.

— Cauza morții? întrebă Moretti.

— Greu de spus. Există leziuni ale coloanei vertebrale la două dintre ele, dar ținând cont de nivelul de degradare, nu pot să trag niște concluzii definitive.

— Strangulare? întrebă Saffy.

— Probabil, răspunse legistul. Nu există urme de traumatisme la nivelul craniului sau al altor oase. Una dintre fete a avut o fractură la braț, dar fractura s-a vindecat premortem.

— Angela Meyer, spuse Saffy. Își rupsese mâna într-un accident de ATV în primăvară și a trebuit să renunțe la slujba de chelneriță pentru câteva săptămâni. Șeful ei spunea că abia se întorsese la serviciu când a fost omorâtă.

Legistul ridică din sprâncene.

— Are memorie bună, explică Moretti, făcându-i cu ochiul lui Saffy, care roși.

— Atunci puteți să-i spuneți căpitanului că am identificat o victimă, spuse legistul.

În timp ce el detalia restul raportului, precizând ce oase descoperiseră și că multe dintre ele lipseau, Saffy încerca să nu se întrebe care femur sau care set de coaste incomplet aparținea Lilei. În sala rece, umedă și sterilă, totul era vopsit într-o nuanță oribilă de verde. Întinse pe mese, resturile păreau mai degrabă de origine animală decât umane.

Când în sfârșit a ajuns și Kensington, gâfâind și abia trăgându-și sufletul, cu costumul mototolit, cu părul pieptănat pe spate și bine geluit, legistul semnase deja raportul, care se afla acum în servieta lui Moretti.

— Bun, spuse Moretti, pocnind din palme cu un gest hotărât în timp ce Kensington bâiguia niște scuze. Cred că am terminat aici. Kensington, tu ocupă-te să anunți familiile.

*

Când s-a întors la secție, Saffy s-a lăsat cuprinsă de euforie. Până atunci, lucrase la tâlhării și incidente domestice, nimic prea complicat, dar acum o încerca o emoție nouă, imensa încântare de a ancheta un caz interesant, și, în timp ce o urma pe Moretti prin sala comună, simțea că nimic nu o poate atinge. A ignorat obișnuitele comentarii ale colegilor, o glumă șoptită în

spatele unei mâini, un râset atât de înfundat încât nu a reușit să localizeze sursa. Toată viața, atitudinea străinilor, a profesorilor și a colegilor o făcuse să fie extrem de conștientă de pielea ei închisă la culoare. Părea să nu conteze niciodată că crescuse aici, că nu pusese niciodată piciorul în India, o țară la care visa și a cărei formă, când era mică, o studiase cu venerație, urmându-i contururile cu degetul pe hartă. Pe lângă hoardele de băieți care mestecau tutun, cu bocancii murdari de noroi trântiți pe birou, Saffy se simțea mereu o paria.

— Ne instalăm aici, ordonă Moretti.

Masa mare din sala de ședințe era acoperită de dosare cu cazuri în curs de rezolvare: tâlhăria din Saranac, o serie de amenințări conspiraționiste legate de așa-numitul Millenium Bug, răpirea unui copil la care Kensington lucra de câteva luni.

— Pe tine te pun să te ocupi de rapoartele vechi, spuse Moretti. Eu și Kensington ne amintim prea multe. Tu ai o viziune proaspătă asupra lucrurilor — vreau să citești absolut tot.

— Mai exact, ce anume trebuie să caut?

— Orice ne poate aduce mai aproape de pădure.

La televizorul din colțul sălii se transmiteau imagini de la conferința de presă. Cu o figură sobră, căpitanul recita pe un ton monoton o declarație atent pregătită, aruncând doar din când în când o privire

spre mulțimea de jurnaliști din fața lui. Când pe ecran au apărut fotografiile fetelor, lui Saffy i s-a părut că arătau mai tinere ca niciodată. Izzy și Angela zâmbeau în fața unui fundal albastru instalat pentru fotografiile portret din liceu. Angela purta o cămașă brodată, cu buline galbene, iar Izzy avea obrajii acoperiți de acnee. Lila nu avea o fotografie din liceu. Singura sa fotografie cunoscută fusese furnizată de prietenul ei de pe vremea când fusese dată dispărută. Lila stătea pe un trotuar năpădit de buruieni, cu un rucsac roșu aruncat pe umăr, și zâmbea cu capul întors spre fotograf.

— O să te descurci? întrebă Moretti.

Ea nu uitase. Lila fusese farul care, în seara aceea din caravana lui Travis, o ghidase pe Saffy direct până aici. Și exact acest caz o punea azi în lumina reflectoarelor.

Chiar atunci sosiră vechile dosare, o distragere a atenției picată la țanc și o ușurare — patru cutii prăfuite, aduse de un polițist încruntat, cu uniforma pătată de transpirație la subsuori.

— Să înțeleg că astea sunt ale mele acum? întrebă Saffy.

Moretti făcu o figură spăsită.

— Eu mă duc să cumpăr ceva de mâncare.

După plecarea lui Moretti, Saffy puse la avizier noile fotografii de la locul crimei. Experții criminaliști descoperiseră și alte obiecte aparținând fetelor, aflate în diverse stadii de degradare. Pantofi, cercei, rucsacul

Lilei, geanta Angelei. Mama lui Izzy fusese prima care observase că din casă lipsea o poșetă cu barete și mărgele brodate, preferata lui Izzy. Femeia era sigură că Izzy o purta în seara aceea. Mama Angelei pomenise de o brățară de perle, o bijuterie de familie pe care fiica ei nu o scotea niciodată de la mână. Moretti era convinsă că podoabele se pierduseră prin tufăriș. În plus, Lilei nu-i fusese luat nimic. Dar Lila nu avea părinți, subliniase Saffy. Nu avea pe nimeni care să dea atenție unor astfel de detalii. *Podoabe...* își dăduse Saffy cu părerea în fața lui Moretti care strângea din buze. *Poate că el voia să păstreze suvenire.*

Saffy se ghemui pe covorul ros. Prima dintre cele patru cutii de carton conținea audierile martorilor — fundul îi cedase sub greutatea numeroaselor rapoarte. Va trebui să găsească toate aceste persoane, să le ia din nou declarații.

La fundul teancului, Saffy găsi exemplarul original al fotografiei Lilei. Era prăfuită și decolorată, făcută cu un aparat foto de unică folosință, iar figura zâmbitoare a Lilei pălise odată cu trecerea timpului. Saffy se gândi atunci la Kristen — Kristen, care avea un job stabil la salonul de frumusețe, unde clienții îi spuneau mereu că semăna cu Jennifer Aniston, și ale cărei haine se așezau frumos pe silueta ei suplă și mlădioasă. Kristen, care fusese întotdeauna decisă să aibă un viitor mai bun, care muncise din greu pentru a

avea o viață stabilă și apoi o acceptase fără discuție. Saffy studie fotografia Lilei, o fată redusă la o imagine decolorată, și se întrebă dacă întotdeauna se va simți ca un pendul legănându-se între cele două, nesigură de ceea ce ar fi putut deveni.

Sub fotografia Lilei era o pungă de plastic transparent care conținea o șuviță de păr negru, probă găsită de un polițist la capătul aleii unde dispăruse Izzy. În timp ce stătea rezemată cu spatele de perete, cu părul lui Izzy în poală, Saffy se simți transportată într-o viziune care o bântuia de mulți ani, un plonjon ametitor, aproape fatal, într-un univers paralel fără limite.

O autostradă, în amurg. Un păr negru strâns în coadă, fluturând în vânt. Izzy murise la 16 ani, dar în acest univers era mai mare, avea 19, poate 20. Geamurile mașinii deschise, curenții de aer suflând cu putere, o melodie bluegrass veche cântată nazal la radio. Ar fi fost și un băiat care stătea pe locul din dreapta — Izzy nu era îndrăgostită de el, nu aici, poate nu va fi niciodată, dar asta nu conta. Cu ardoarea tinereții, degetele lui pline de bătături urcau pe coapsele ei în timp ce apusul însângera orizontul dincolo de piscurile munților Adirondack.

În această cvasilume — o altă realitate care se derula ca un vis cu ochii deschiși —, Izzy nu era o mână de oase pe o masă. Era vie și luminoasă, un moment intens de frumusețe mundană, perfectă.

*

Saffy a găsit datele de contact ale câtorva martori de la vremea aceea: șeful Angelei de la fast-foodul la care lucra ea, tinerii de la petrecerea la care fusese Izzy, prietenul cu care Lila ieșise în seara fatidică. Oamenii s-au arătat surprinși, circumspecți, ciudat de șovăielnici când s-a prezentat la ușa lor. În timp ce Saffy lua loc pe canapele în care te afundai cu totul și refuza politicos cești de ceai călduț, Moretti încerca să-l facă pe căpitan să aștepte, iar Kensington se ocupa cu preluarea apelurilor neîntrerupte primite pe linia telefonică dedicată. Majoritatea martorilor nu-și mai aminteau mare lucru și Saffy nu a aflat nimic nou.

Ultima persoană cu care trebuia să stea de vorbă, după o zi lungă și caldă, era o tânără pe nume Olympia Fitzgerald. Saffy a oprit mașina în fața unei case încă neterminate, un ranch cu un singur nivel construit pe un teren imens. Materiale de construcție erau împrăștiate pe iarba arsă de soare. Munții Adirondack în luna octombrie ofereau o priveliște demnă de pus pe o carte poștală. Saffy stătea în mașină și mai arunca o privire peste transcrierea depoziției martorului, ale cărei detalii abia se mai vedeau pe pagină. Olympia avea 20 de ani în 1990 și fusese interogată nici mai mult, nici mai puțin de șapte minute, după care anchetatorul o lăsase să plece. Soarele cobora în asfințit pe cerul

albastru magnetic și Saffy a închis dosarul, prea obosită ca să termine de citit.

I-a deschis o femeie într-un trening de catifea ponosit, cu părul cărunt, ca o coamă rărită. În sufragerie, un ceas își vărsa mațele pe podea. O femeie mai tânără — Olympia, fiica — își pusese picioarele pe măsuța de cafea, lângă o sticluță desfăcută cu lac de unghii portocaliu aprins.

— Ce este? spuse Olympia fără nicio urmă de interes când îi arătă insigna de polițist.

Saffy și-ar fi dorit să aibă vocea lui Moretti, catifelată și riguroasă totodată, vocea competenței înnăscute.

— În anul 1990, ai stat de vorbă cu sergentul Albright despre dispariția a trei fete din zonă.

În sfârșit, Olympia catadicsi să ridice privirea, redresându-și poziția. Mama ei, care dispăruse din peisaj, reveni în cameră și se postă în spatele canapelei, cu mâinile pe umerii Olympiei, într-un gest protector. Cum pe Saffy nu o invitaseră să se așeze, rămăsese stingheră lângă un fotoliu jerpelit.

— Știu, spuse Olympia, care, având unghiile încă neuscate, își dădu laoparte cu palmele o șuviță din părul unsuros. Am văzut la știri. Ați găsit cadavrele.

— Așa este, confirmă Saffy.

— I-am spus tot polițistului la vremea aia, continuă Olympia cu o voce ușor panicată. I-am spus tot ce știam.

— Redeschidem ancheta, Olympia. Aș vrea să-mi povestești tot ce-ți amintești.

Cu un semn din cap, doamna Fitzgerald o încurajă pe fiica ei să vorbească, în timp ce ea îi masa gâtul. Olympia ezita.

— În vara când au dispărut fetele, lucram la Dairy Queen, în apropiere de autostradă. Mai era un băiat care lucra acolo. Era puțin mai mic decât mine, abia terminase liceul.

— Continuă.

— Îmi amintesc seara când a dispărut Izzy Sanchez. Îmi amintesc foarte clar pentru că era seara după ce eu și el... în fine, am flirtat toată vara. M-am dus la el, în parcul de rulote de lângă pădurea unde au fost găsite cadavrele. Dintr-una într-alta... am încercat să... știi tu. Dar el n-a putut. Așa că am plecat. Și, a doua zi la serviciu, el mi s-a părut ciudat, complet aiurea. Când am vrut să vorbesc cu el, mi-a aruncat o privire... Parc-ar fi vrut să-mi facă rău. A trecut mult timp de-atunci, dar n-am să uit niciodată. L-am lăsat să închidă singur prăvălia. În aceeași seară a dispărut Izzy.

— Cum îl chema? întrebă Saffy.

— Ansel, spuse Olympia simplu. Ansel Packer.

La auzul numelui, Saffy simți că i se umple gura de salivă, refluxul acid de dinainte de vărsături.

— Ai mai observat și altceva? întrebă Saffy, cutremurându-se.

— Nu, îmi pare rău, răspunse Olympia. Nu-mi amintesc prea multe. De-a lungul timpului am încercat să uit.

Memoria... se gândi Saffy, *nu te poți baza pe ea. O savurezi sau o condamni, dar nu trebuie să ai încredere în ea.*

— Ai râs de el?

Cele două femei rămaseră cu gura căscată. Tăcerea se prelungea.

—Te rog, insistă Saffy. Îți amintești, Olympia? Este important. Pare că s-a simțit amenințat, făcut de râs. Îți amintești dacă ai râs de el?

Chipul Olympiei se acoperi de o expresie de rușine. Saffy primise răspunsul. În cameră mirosea a lumânări de Crăciun și a carne afumată. Deodată Saffy înțelese, cu un frison în tot corpul, în timp ce imaginile îi reveniră în minte: un smoc de blană roșcată lipit de palma ei; ochii măriți ai Lilei la 11 ani, în fața fursecurilor fărâmițate, din ovăz cu stafide; cele două veverițe și vulpea moarte, cu lăbuțele întinse deasupra capului ca și cum s-ar fi predat; degetul lui Moretti băgat în orbita craniului. Blană, piele. Moartea curăța totul până la os.

*

Camera de baie a familiei Fitzgerald avea pereții acoperiți cu un tapet roz care se descojea. Doamna Fitzgerald aliniase mici figurine pe blatul chiuvetei: îngerași, păstori, heruvimi de porțelan. Lângă robinet fusese așezat un bol de pot-pourri, probabil de mai multă vreme, judecând după stratul de praf care acoperea petalele sfărâmicioase. Saffy se clăti pe față cu apă rece.

Pe măsură ce treceau anii, își amintea tot mai puțin despre mama ei. Detaliile se șterseseră fără să-și ia adio. Pantofii preferați ai mamei ei erau din piele roșie lăcuită, dar nu-și mai amintea forma lor. Îi venea în minte rujul închis la culoare, dar nu și conturul surâsului ei. Sprijinită cu mâinile de blatul din marmură falsă, lui Saffy i se păreau nedrepte aceste socoteli mărunte. Când se privea în oglindă, încă vedea anumite trăsături ale mamei, numai că aceasta fusese albă și, prin urmare, în ochii celorlalți, Saffy va semăna mereu cu tatăl ei. Când oamenii o întrebau de unde era — nu, de unde era *pe bune* — răspundea: *Tatăl meu este din India. Nu, eu n-am fost niciodată acolo. Da, mi-ar plăcea să mă duc într-o zi.* Și, de fiecare dată, simțea o oboseală până în măduva oaselor.

Saffy ar fi vrut ca mama ei să fie acum acolo. Ea ar fi știut să pună în cuvinte această schimbare care îi răscolea măruntaiele. Acest monstru fioros care răcnea un nume: Ansel Packer.

Păstra și acum rama foto cu scrisul mamei în interior. O ținea pe noptieră și avea grijă să-i șteargă geamul de praf. *Felix culpa*, scrisese maică-sa. Greșeală fericită. Lucrul oribil care duce la bine. În timp ce pleca grăbită din casa familiei Fitzgerald, fără să le spună la revedere și fără nicio explicație, Saffy se întrebă dacă tatăl ei învățase în copilărie citate religioase ca acelea din Biblie pe care ea fusese obligată să le studieze pe

când era în centrul de plasament. *Căci Dumnezeu a preferat să aducă la lumină binele din rău, decât să îngăduie ca răul să nu existe.*

*

— Avem o pistă, spuse Saffy cu respirația întretăiată.

În liniștea din secția pustie la această oră târzie din noapte, Moretti arăta obosită și avea părul în dezordine, lucru neobișnuit la ea. Pe Kensington îl trimisese acasă după ce acesta îi trântise îmbufnat rapoartele zilei pe masa din sala de ședințe. După conferința de presă, linia telefonică dedicată informațiilor venite de la populație se încinsese de la atâtea apeluri și Kensington stătuse toată ziua să asculte teoriile elucubrante ale localnicilor. Fetele fuseseră răpite de un criminal în serie din anii 1970; erau membre ale unei secte satanice; se bătuseră, apoi se omorâseră între ele. Linia telefonică dedicată era necesară, îi explicase Moretti, în timp ce Kensington, iritat, scosese o sticluță din jachetă și sorbea din ea cu ostentație. Nu trebuiau să neglijeze nimic.

Dar acum, Saffy avea această pistă. Ceva concret.

Ansel Packer.

Hainele lui Saffy încă păstrau mirosul de mucegai din casa familiei Fitzgerald. Sub lumina lămpii de birou, îi prezenta lui Moretti declarația Olympiei, explicând ce știa ea despre Ansel Packer când era copil.

— Prezintă toate trăsăturile unui criminal. Cu crize de furie, dar nu tot timpul. Nesigur de virilitatea lui, încercând mereu să și-o afirme. Suficient de bine integrat social pentru a evita să atragă atenția asupra sa. Se leagă... L-am văzut umilit. Acele animale moarte din curte, aliniate lângă râu. Omoară în serii de trei, sergent.

Moretti o privi pe Saffy cu un scepticism care aducea a milă.

— Deci tu i-ai cunoscut personal pe amândoi, spuse ea încet. Pe victimă și pe suspect.

— Da, recunoscu Saffy.

În departamentul lor, se confruntau destul de des cu astfel de conflicte de interese. La urma urmei, regiunea Adirondack nu era foarte mare.

— Există o diferență, continuă Moretti cu blândețe, între a crede că ceva este adevărat și a avea elementele necesare pentru a dovedi că este adevărat. Nu contează ce supoziții faci. Nu contează ce crezi dacă nu construiești un caz beton care să stea în picioare la tribunal.

În ciuda certitudinii ei, Saffy nu se simțea în stare să-i povestească despre vulpe. Nu spusese niciodată nimănui ce făcuse Ansel, cum ajunsese acel stârv în așternuturile ei. Era prea dureros, prea personal. Amintirea acelui incident era îngropată în ea, o bulă de rușine pe care o pipăia în zile mai proaste,

doar pentru a vedea dacă și-a schimbat forma. Nu se schimbase niciodată.

— Și parcul de rulote? întrebă Saffy. Poate că el încă mai locuiește acolo.

Olympia îi furnizase o descriere detaliată a rulotei lui Ansel, pe interior și pe exterior. Îi descrisese comportamentul lui ciudat, divagațiile lui paranoice. *Vorbea mereu despre univers*, spusese Olympia. *Despre realități multiple, chestii de genul ăsta.*

— Puțin probabil. Martora ta a spus că el trebuia să plece la facultate, nu? Ea nu a avut nicio dovadă, Singh.

— Dar bijuteriile? Dacă el le-a păstrat?

— Mare minune.

Noaptea se simțea apăsătoare. Afară, un vânt de toamnă aspru îndoia copacii, iar micile vietăți ale verii dispăruseră. Saffy simțea frigul urcându-i pe șira spinării.

— Uite, spuse Moretti cu o blândețe care lui Saffy i se păru nesuferită, știu cum e să vrei ca un lucru să fie adevărat. Nu înseamnă că este așa și nu poți lăsa asta să-ți întunece judecata sau să-ți închidă ochii la alte piste. Lucrurile stau altfel pentru noi, polițiștii, bine? Este important să nu lăsăm emoțiile noastre să stea în calea rațiunii. Uneori... uneori în meseria noastră e bine chiar să le ignorăm. Înțelegi ce vreau să spun?

*

Casa lui Kristen arăta ca un decor de film. Era rustică, fermecătoare, cu ferestre mari și panoramă spre dealuri, avea încălzire

centrală. Încă de pe verandă se simțea mirosul de odorizant și lumânări scumpe. Era sâmbătă seara, aproape de Halloween, iar soarele apunea, scăldând vârfurile copacilor într-o lumină fantomatică. Saffy se machiase cu mostrele gratuite de la salon, pe care Kristen i le făcuse cadou. Fondul de ten era mereu cu două nuanțe prea deschis pentru tenul ei, dar nu îndrăznea să-i spună lui Kristen de teamă să n-o pună într-o postură neplăcută.

— Hei, bună, spuse Kristen. Tocmai am băgat pizza la cuptor. Sper că nu îți este prea foame.

Saffy s-a descălțat de pantofi în timp ce Kristen pălăvrăgea de zor. Casa lui Kristen fusese a lui Jake până în urmă cu șase luni, când acesta îi propusese să se mute la el, și deja se vedea amprenta ei personală. Mici cadre cu inscripții caligrafice și fraze drăguțe brodate pe perne: *Râsul este cel mai bun medicament* sau *Este ora 5 pe undeva prin lume!* Șorțul profesional al lui Kristen, mânjit cu sclipici, avea locul său în cuierul din holul de la intrare. Kristen era obsedată de iminentul dezastru produs de trecerea în anul 2000 și, pe măsură ce se apropia Anul Nou, obsesia ei nu făcea decât să crească. Umpluse toate rafturile din casă cu rezerve de cutii de conserve și baxuri de apă îmbuteliată.

— Sper că nu te deranjează, spuse Kristen cu un aer spășit, scoțând din frigider o sticlă de chardonnay pe jumătate plină.

Saffy scuturã din cap. Moretti le impusese reguli stricte — fãrã consum de substanțe, nici mãcar ocazional. Când aplicase la poliția statalã New York, era complet curatã, fãrã nicio urmã a trecutului ei: nu avea cazier, nu fusese arestatã niciodatã.

— Ești bine? o întrebã Saffy când se așezarã pe canapea.

— Da, sunt bine, rãspunse Kristen, ale cãrei degete nu aveau astâmpãr pe piciorul paharului de vin.

Un moment lung de liniște.

— Lila, reluã Saffy într-un târziu.

Ea și Kristen vorbeau rareori despre perioada în care Saffy rãtãcise în mãruntaiele acestui oraș neiertãtor, atrasã în aceeași spiralã descendentã ca și Lila. Acum, ar fi vrut sã-i povesteascã lui Kristen ce simțea ea pe vremea când drogurile îi circulau prin vene, cum petrecea zile întregi zãcând pe o saltea îmbâcsitã de praf. Cum cunoscuse o viațã ca a Lilei și apoi renunțase la ea — iar Lila nu avusese aceastã șansã.

— Kristen, îți amintești de Ansel Packer? începu Saffy.

— Bineînțeles. Era un copil foarte ciudat. A fost transferat și el când Miss Gemma s-a îmbolnãvit. Dar tu nu lucrezi la cazul de tâlhãrie?

— Moretti m-a transferat la altul. La cazul Lilei.

— Doamne, femeia asta chiar ține la tine.

— Nu știu de ce ea...

— Oh, încetează, o întrerupse Kristen. Ești cel mai bun tânăr anchetator pe care l-au avut de decenii. În afară de asta, viața ta e un roman, Saff. O adolescentă rătăcită își schimbă complet viața. Ești ca un erou dintr-un film polițist, sărmana orfană bântuită de trecutul ei. În plus, tu singură l-ai găsit pe băiatul dispărut...

— Ansel Packer, o întrerupse Saffy. Îți amintești ceva ciudat despre el? Ceva îngrijorător?

— Îmi amintesc felul cum se holba la noi. Parcă se întreba cum i-am putea fi de folos.

— Altceva?

— Haide, Saff. Era doar un copil. Nu e sănătos să răscolești trecutul.

Dar ce altceva mai era de făcut? Trebuia să se întoarcă în trecut, să facă legătura între atunci și acum. Între ea de atunci și ea cea de-acum.

— Știi, reluă Kristen cu bărbia tremurând. Pentru o polițistă, nu ești un observator prea bun.

Zâmbetul ei era extatic când ridică mâna. Pe inelarul stâng avea o mică verighetă cu diamante strălucitoare.

Saffy nu-și putea explica disperarea pe care o simțea. Era prostească, grosolană, lăsându-i în gură un gust acru de lapte stricat. Făcu un efort pentru a se aduna și a-și aranja trăsăturile într-o expresie de bucurie. Kristen scoase un țipăt de bucurie și amărăciunea se risipi când Saffy își strânse prietena în brațe.

Se lăsă învăluită de mirosul părului ei, tratat cu produse de îngrijire parfumate, conștientă de un gând pe care îl nutrea de multă vreme: Kristen era singura ei familie și curând nu va mai fi a ei.

Au stat de vorbă toată seara. Au uitat de film și de pizza, care s-a ars atât de tare încât bucătăria s-a umplut de fum și nu au putut mânca decât ardeii înnegriți de pe deasupra. Au adormit ca de obicei, una cu capul la picioarele celeilalte, piciorul cald al lui Kristen sub umărul lui Saffy.

Obsesia a zgândărit-o și în timpul nopții. La un moment dat, Saffy s-a trezit, încă în blugi, cu mâna băgată între pernele canapelei și cu impresia că simte vechiul miros oribil persistându-i în gât. Iarbă mlăștinoasă, cremă de soare. Piele în descompunere. Rămășițele veveriților cu lăbuțele întinse, neajutorate. Kristen nu mai era acolo, probabil că Jake se întorsese acasă. În timp ce se uita la resturile arse de pizza, jupuită de brânză, la paharul de vin al lui Kristen, cu urme de degete, simți că i se face greață.

Duminică dimineața devreme, drumurile de țară erau pustii. Saffy a coborât geamul mașinii de patrulare, lăsând adierea aerului proaspăt să-i aline începutul de migrenă. Soarele de toamnă strălucea printre copaci, făcând să danseze umbre de-a lungul asfaltului.

În sfârșit, a ajuns la parcul de rulote.

A lui era mai departe de celelalte, îi spusese Olympia. *În fund de tot. Într-un loc unde nu ar fi trebuit să stea nimeni.*

La nici doi kilometri de locul unde găsiseră cadavrele, Saffy a numărat 12 case mobile, care abia se zăreau prin ceața dimineții. Erau dispuse aproximativ în formă de V. Se auzea un câine mic lătrând, murmurul unor voci la televizor. O tuse hârâită. A coborât din mașină și s-a strecurat pe lângă un Rottweiler legat în lanț, al cărui nas a fremătat când pietrișul a scrâșnit sub ghetele ei.

Olympia avusese dreptate. Tocmai la marginea proprietății, era o caravană izolată, instalată la vreo 15 metri de celelalte, aproape invizibilă în desișul de copaci cu frunzișul roșu-aprins. Saffy a dat ocol de câteva ori locului, cu insigna în mână, încă îmbrăcată în blugi și tricoul din ajun, mototolit.

Apoi a urcat una câte una treptele care scârțâiau. Și-a dres glasul. A bătut la ușă.

A deschis un bărbat de vreo 40 de ani, îmbrăcat cu niște pantaloni scurți rupți, cu o față de toxicoman, plină de cruste. În spatele lui se vedea un televizor cu ecranul puricos, o masă acoperită cu sticle de bere goale, o pisică ce arăta de parcă nu mâncase de săptămâni bune.

— Da?

Pentru un moment înfiorător, Saffy inhală mirosul de tutun rece și de respirație fetidă. Nu știa ce crezuse că va găsi. O dovadă a

vieții pe care Ansel o dusese acolo, poate. Ceva. Orice. Încurcătura în care se afla acum i se părea deosebit de periculoasă.

— Hei, strigă bărbatul când ea se întoarse să plece. Ce vrei?

Saffy o rupse la fugă.

Când rezolvase cazul Hunter, căpitanul fusese încântat. *Aveți aici pe cineva special*, îi spusese lui Moretti, felicitând-o. Dar Saffy nu se simțise specială. Ar fi vrut s-o întrebe pe Moretti dacă la fiecare caz va simți la fel: euforia amețitoare a certitudinii, urmată de o frică primară, chinuitoare. O frică de care, în mod ciudat, devenea dependentă. Era ceva viu în celulele lui Saffy, care se hrănea cu această îndoială. O forță nesănătoasă, care crescuse ca un copac, ale cărui crengi se răsuceau curioase tot mai sus. O condusese până la marginea prăpastiei, în toți acei ani din urmă, apoi la munca de polițist, iar acum la acest parc de rulote.

Când a ajuns pe autostradă, durerea de cap devenise chinuitoare. A apăsat pe pedala de accelerație în timp ce părul îi flutura peste față, până când a ajuns la 150 de kilometri pe oră și a fost sigură că se făcuse vid în interiorul ei, apoi a deschis gura spre autostrada pustie și a scos un urlet din cele mai întunecate străfunduri ale ființei sale.

*

În zilele următoare, a fost copleșită de munca de la birou. Cazul a acaparat-o cu totul, a înghițit-o în valurile lui. Trecuse o

săptămână de la găsirea cadavrelor și Saffy nu-și mai amintea când luase ultima ei masă adevărată. Doar mâncare fast-food de la un drive-in cu câteva zile în urmă — în rest, trăia doar cu cafea și batoane de cereale și rămânea la birou până noaptea târziu, fără să ia în seamă ghiorțăielile stomacului. Se dusese acasă doar de două ori, cât să facă un duș și să-și ia câteva haine într-o geantă.

Căpitanul insista cu suspectul său preferat: un om al străzii pe nume Nicholas Richards, care scăpase de mai multe acuzații legate de droguri. Era, poate, o răzbunare personală, însă toți primiseră ordin să acorde prioritate acestei piste. Pe biroul lui Saffy era o imensă harababură, liste de apeluri telefonice și depoziții ale martorilor, dar sub toate astea suspiciunea ei pulsa, imposibil de ignorat.

Din dosarul lui Ansel Packer reieșea că acesta fusese la Northern Vermont University, dar abandonase studiile chiar înainte de a-și obține diploma. Aplicase pentru o bursă la filosofie în ultimul semestru, pentru care primise o recomandare nu foarte călduroasă din partea unei profesoare, o anume May Brown. Saffy lăsase patru mesaje pe robotul telefonic al profesoarei. Habar nu avea unde ar putea fi Ansel acum. Plătea taxele de la o adresă care nu mai exista, o clădire de apartamente în apropiere de universitate, demolată cu ani în urmă. Ansel nu avea cazier judiciar. Nici

măcar o amendă pentru depășirea vitezei legale.

Când Moretti a trecut pe lângă ea, Saffy și-a ascuns hârtiile sub un biblioraft. *Lasă laoparte orice altceva, Singh,* o avertizase Moretti ferm. *Avem nevoie de mai multe informații despre suspectul căpitanului. E un ordin.* Se apropiau deja de momentul arestării — Nicholas Richards campase ilegal în apropiere de locul unde fuseseră găsite cadavrele. Dacă polițiștii îl puteau plasa acolo la datele celor trei dispariții, nu le mai rămânea decât să intervină și să-l salte. Moretti transmisese această informație cu un aer de autosuficiență care făcuse să-i crească pulsul lui Saffy de atâta frustrare și epuizare.

Așa că, atunci când îi sună telefonul, cu câteva minute înainte ca Moretti să-și strângă lucrurile și să plece acasă, răspunse cu o dezamăgire prematură.

— Saffron Singh.

— Alo? Sunt profesoara Brown. Vă sun așa cum mi-ați cerut.

Saffy apăsă receptorul mai bine la ureche, încercând să nu mai audă râsetele colegilor adunați în camera din spate. Îi vedea prin geam cum se loveau unul pe altul cu un prezervativ umplut cu gel de bărbierit, așteptând ca acesta să se spargă. La câțiva metri mai încolo, Moretti era aplecată peste un teanc de liste de apeluri telefonice, cu un aer concentrat, lovindu-se ușor cu un marker peste buze.

— Ați scris o recomandare pentru un student pe nume Ansel Packer pentru o bursă la filosofie, spuse Saffy cu glas scăzut în receptor.

— Ah, da. Până la urmă nu a primit bursa. Din câte îmi amintesc, era... cum să vă spun? Un student mediocru care credea că nu era apreciat la justa lui valoare. Una dintre colegele sale a primit bursa și cred că lui nu i-a picat bine. A renunțat în scurt timp după aceea.

— Ce mai puteți să-mi spuneți despre el? Știți cumva unde este acum?

— Nu, chiar nu știu.

Profesoara Brown făcu o pauză, apoi continuă:

— Ați vorbit deja cu prietena lui?

— Ce prietenă?

— Cea pe care o avea în facultate. Aveau o relație destul de serioasă la vremea respectivă, dacă îmi amintesc eu bine. Ea îl aștepta mereu la ieșire după orele de curs. Am avut-o studentă la Introducere în fizică, dacă nu mă înșel. Jenny. Jenny Fisk. Era la asistență medicală. Sau poate psihologie? O fată drăguță. Ar trebui să încercați să luați legătura cu ea.

Când a închis telefonul, Saffy s-a simțit brusc revigorată de un val de adrenalină. Moretti s-a ridicat, și-a scos cheile mașinii și s-a îmbrăcat cu superba ei jachetă parka de firmă.

— Îmi pare că ai găsit ceva, spuse, înăbușindu-și un căscat.

Saffy scutură din cap.

— Ah, nu. Nimic.

A așteptat până când lumina de la farurile mașinii lui Moretti nu s-a mai văzut în parcare, apoi s-a pus pe treabă. A găsit patru Jenny Fisk în vechiul sistem informatic și trei Jennifer — jumătate erau prea bătrâne, una era decedată, iar una era în închisoare pentru posesie de stupefiante. Dar mai era o Jenny Fisk care locuia într-un orășel din Vermont, la doar câțiva kilometri de universitatea la care învățase Ansel Packer.

Saffy formă numărul de telefon, conștientă de tremurul degetelor ei, de emoția pe care o simțea ca pe un nod în gât.

— Alo?

O voce de femeie. Saffy auzea apa curgând în fundal.

— Sunteți Jenny Fisk?

— Cine e la telefon?

— Saffron Singh, de la poliția statală New York. Puteți să-mi acordați câteva minute? Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— Poftim? Despre...?

— Îl caut pe un anume Ansel Packer.

O tăcere nedumerită, înmărmurită. În fundal se auzea murmurul televizorului, zgomotul unor pași apăsați.

— Ce... despre ce este vorba? Îmi pare rău... nu pot să vorbesc acum.

— Putem vorbi altădată?

— Păi... mâine voi fi la spital. Northeast Regional, în jurul prânzului.

Și Jenny închise. În liniștea din secția de poliție, Saffy își aduse aminte de efectul energizant al liniilor de cocaină pe care le priza cândva. Dar acum era vorba de ceva mai mult. Era irezistibil.

*

Camera de gardă a spitalului era scăldată în lumina albă a neoanelor. Când Saffy i-a arătat insigna fetei de la recepție, aceasta a tresărit.

— Jenny Fisk? zise, făcând ochii mari. Mă duc să o chem. Puteți să luați loc, dacă doriți.

Saffy s-a așezat pe unul dintre scaunele inconfortabile din sală. Se dusese acasă cu o seară înainte, își pusese niște pantaloni de pijama și se întinsese pe pat, fără să-l desfacă, până spre dimineață. Cât timp mersese cu mașina de-a lungul lacului Champlain înspre Vermont, băuse niște cafea rece dintr-un pahar de polistiren și încercase să se liniștească. Avea același sentiment care o condusese la băiatul Hunter, doar că de data asta era amplificat de o senzație persistentă de teamă. Ordinele lui Moretti fuseseră ferme: să lase totul și să se concentreze pe suspectul căpitanului, până când acesta va fi arestat sau exonerat. Saffy nu răspunsese la pagerul ei toată dimineața. Probabil că Moretti era furioasă. Dar, în timp ce stătea în sala de așteptare, la trei ore de drum de secția

de poliție din Plattsburgh, se simțea surescitată, electrizată.

În această zi de vineri, la Urgențe era o atmosferă liniștită, calmă, îmbibată cu miros de produse chimice sterilizante. Pagerul de la centura lui Saffy vibră de două ori, de trei ori. Îl închise fără să se uite.

— Bună ziua.

O femeie în uniformă medicală roz stătea, ezitantă, la ieșirea din blocul operator. Jenny Fisk avea brațele pistruiate și părul lung, cu cărare la mijloc, prins cu două agrafe în formă de fluture. Saffy îi dădea în jur de 25 de ani. Fusese, fără îndoială, una dintre fetele drăguțe din liceu, deduse ea. Populară, asemenea lui Kristen odinioară, cu o siluetă grațioasă și o talie fină. Avea un chip simetric, o fată frumușică într-un mod banal.

— Bună ziua, răspunse Saffy și întinse o mână fermă. Mulțumesc foarte mult că ai acceptat să stăm de vorbă. Te deranjează dacă ieșim afară?

Șocul s-a produs în momentul când Jenny a întins mâna la rândul ei. O strălucire, o licărire pe degetul subțire al lui Jenny.

Inconfundabilul ametist.

Inelul Lilei.

Impresia că era pe punctul de a elucida un caz a fost ceva special. Un flux de emoții amețitoare, ca un șuvoi de apă prin zăgazurile rupte, ca un fruct copt și suculent desfăcut în două.

Dar când a strâns mâna lui Jenny, ametită, uluită, senzația a fost alta. Nu a fost un val de extaz. Doar o explozie de amintiri: buzele crăpate ale Lilei, care sugeau piatra violet. *Scârbos*, spusese Kristen dezgustată într-o zi, văzând saliva ce acoperea degetele Lilei. *De ce îl bagi așa în gură?* Lila, cu părul ei în permanență încâlcit, ridicase din umeri. *Are gust bun*, spusese ea, ca și cum ăsta ar fi fost un motiv. Zâmbetul Lilei, știrb și visător. Degetul ei prea subțire pentru banda arămie a inelului.

— Despre ce este vorba? întrebă Jenny rezemându-se de peretele de cărămidă de la intrarea la Urgențe, în timp ce inelul mov îi strălucea pe deget.

Saffy se lăsase de fumat când se lăsase și de restul, dar acceptă țigara pe care i-o oferi Jenny, măcar pentru a-și ascunde tremurul mâinilor. Jenny nu-și adusese jacheta și pe brațele goale i se făcuse pielea de găină în frigul de afară. Pentru Saffy, totul era clar ca lumina zilei, simțea o certitudine cosmică. Îi venea să plângă.

— Caut pe cineva cu care ai avut o relație. Ansel Packer.

Jenny se aplecă să-și aprindă țigara, cu atenția încordată, apoi suflă un nor de fum din colțul gurii.

— Ce treabă ai cu el?

— Știi unde este?

Jenny îngustă ochii, ca și cum reflecta ce să răspundă, apoi ridică mâna, arătând spre

inel.

— Sunteți... căsătoriți? bâigui Saffy.

— Logodiți.

Saffy simți în gât un nod de furie. Propria ei incompetență, ca o bruscă strângere de gât. Nici nu-și imaginase, nici măcar nu-i trecuse prin minte o asemenea ipoteză. Acei pași, pe care îi auzise la telefon seara trecută.

— Sunteți încă... se bâlbâi Saffy. Îmi pare rău. Inelul ăsta. Ansel ți l-a dat?

Jenny mângâie piatra prețioasă cu degetul mare.

— De ce? Contează?

— Contează. Anchetăm un caz mai vechi.

— Nu-mi pari a fi polițistă.

Nici Saffy nu mai avea impresia că este. În clipa aceea, se simți brusc dezgolită, ca și cum Jenny i-ar fi văzut ceva intim.

— Ce a făcut? Ceva rău? întrebă Jenny, scoțând un oftat lung și tremurat.

Și iată-l, era acolo, indiciul pentru care venise Saffy. Ar fi vrut să poată conserva acest moment, să-l păstreze pentru mai târziu, ca dovadă. Privirea piezișă a lui Jenny. Tremurul buzelor ei. Jenny nu era surprinsă de această întrebare. Felul cum rostise acele cuvinte: *ceva rău*. De parcă le așteptase.

— Investigăm un caz de omor, spuse Saffy cu blândețe. Trei fete au fost ucise, în statul New York.

A urmat o tăcere tăioasă, pătrunzătoare. Ușile automate s-au deschis, apoi s-au închis din nou. Jenny și-a strivit țigara de perete,

lăsând o dâră de scrum pe cărămidă. Apoi a pus cu grijă mucul în palmă — nu era genul de persoană care să arunce gunoiul pe trotuar — și s-a lăsat cutremurată de un frison. Saffy și-a dat seama, prea târziu, că se terminase. Jenny se închisese în ea. Părul i-a căzut peste obraz ca o perdea protectoare, în timp ce s-a întors să plece.

— Nu pleca, spuse Saffy. Vreau doar să vorbim...

— Te înșeli, murmură Jenny în timp ce se retrăgea spre ușile glisante. Te rog să ne lași în pace.

Și în clipa următoare a dispărut. O ambulanță cu sirenele pornite a trecut pe lângă Saffy, care a rămas acolo câtva timp singură, cu țigara în mână, scrumul din ea căzând pe trotuar.

*

Cum a fost? o întrebase Kristen odată. *Știi tu, cu Travis și prietenii lui?*

Saffy nu a putut să descrie acei ani, deși aparent a încercat. I-a povestit lui Kristen despre petrecerile underground, taberele improvizate, apartamentele acoperite de perdele de fum. Gașca lor se mutase din casă în casă, din petrecere în petrecere, indiferenți și doar mânați de impulsuri. Saffy se simțise în siguranță, învăluită în această iresponsabilitate: era ușor să te autodistrugi atunci când nu aveai nimic de pierdut. Când se gândea cu nostalgie la perioada aceea, nu drogurile îi lipseau sau stările extatice pe care

i le produceau, ieftine și temporare, ci libertatea. Senzația că, deși mergea ca un acrobat pe o sârmă întinsă între viață și moarte, nu îi pasă prea tare pe ce parte ar cădea.

Acum, se întoarse gânditoare la mașina ei care lucea în soare în parcarea spitalului. Știa că trebuia să se întoarcă la secție; deja pierduse jumătate din ziua de muncă. Dar în timp ce pagerul îi bipăia fără încetare, avea impresia că regăsise o parte din ea cea de odinioară, în care dorința ticăia ca o bombă activată. Își aruncă pagerul sub un hanorac în portbagaj și scoase din buzunar hârtia pe care notase adresa.

În timp ce gonea pe autostradă, se simțea ca o maniacă. A traversat o zonă comercială, cu buticuri și restaurante, apoi a intrat într-o suburbie cu case risipite la întâmplare, ca piesele de Monopoly aruncate pe o tablă. Vermont semăna cu New Yorkul, dar cu un strat de poleială pe deasupra. Încetini în timp ce se apropie de o casă cu un singur nivel, cu vopseaua scorojită și o verandă în dezordine, apoi opri lângă trotuar.

El era acolo.

Ansel.

Stătea ghemuit în capătul aleii, în lumina amiezii, purtând o pereche de ochelari de protecție din plastic. Nu se schimbase prea mult, deși se mai împlinise odată cu vârsta, dar încă era frumos, de o frumusețe convențională, cuminte. Tăia cu o drujbă

picioarele unui scaun vechi, iar bâzâitul uneltei se auzea ostil prin geamul mașinii. Saffy îl privi cum mânuia drujba care îi proiecta un nor de praf în jurul capului. Deși inelul Lilei era singura dovadă palpabilă de care ea avea nevoie, mai exista ceva revelator: felul cum se ținea Ansel, ca și cum ar fi fost deasupra tuturor.

Una, două, trei cu vulpea.

Una, două, Lila.

Pentru o clipă, în exaltarea ei, Saffy se gândi să se apropie. Putea să o facă. Putea să meargă până la el, cu o mână pusă amenințător pe pistolul de la șold.

Ansel ar privi-o cu ochii îngustați, recunoscând-o.

Saff, ar spune el. De data asta, ea ar deține puterea. El ar fi cel care s-ar teme de ea. *Te rog, iartă-mă.*

Dar Saffy rămase pe loc. Nu avea decât o singură șansă și nu putea să o rateze, era prea importantă. Avea nevoie de Moretti, de încrederea ei, de experiența ei, de competența ei agasantă. Saffy ieși din fundătură, îndreptându-se spre granița Vermontului și spre lac. Nu porni radioul, preferând să se lase învăluită de liniștea de pe autostradă, savurând energia pe care doar munca i-o putea da. Era un sentiment pe care nicio persoană nu reușise să i-l stârnească.

Avusese aventuri, pe cât de incitante, pe atât de scurte. Fuseseră băieți în spatele tribunelor și bărbați în baruri întunecoase. O

singură relație adevărată: Mikey Sullivan, un polițist din unitatea C, pe care îl întâlnise la școala de poliție. Și acum îi era dor de mirosul pielii lui după duș, un amestec de aftershave și aburi. În timp ce terenurile agricole cedau locul muntelui, Saffy își aduse aminte de ultima lor noapte împreună. Se băgaseră în pat, după o cină cu spaghete și bere Corona. Mikey își strecurase mâna în talia blugilor ei. Se răsucise deasupra ei, ca de obicei, cu respirația mirosind a sos de roșii, cu brațele ținând-o prizonieră ca într-o cușcă. În timp ce o penetra, Saffy se simțise brusc invadată de un gol imens, un gol care trebuia umplut urgent. Îi luase mâna lui Mikey și și-o apăsase pe gât.

Strânge, îi ordonase ea.

Și, pentru un scurt moment, el o strânsese. În timp ce vederea i se încețoșa și camera începea să se învârtă în jurul ei, Saffy zărise o umbră a ceea ce urmărise dintotdeauna fără să-și dea seama. S-a simțit ca o gură de oxigen, chiar în timp ce încerca cu disperare să respire. Parcă redevenise fata aceea mai tânără și mai liberă, care acorda mult mai puțină importanță supraviețuirii. Îi lipsise acea senzație de pericol, acel sentiment de eliberare.

Apoi Mikey se îndepărtase gâfâind și aprinsese veioza de pe noptieră. I se citea dezgustul de pe chip în lumina puternică. În timp ce-și lua cheile și părăsea în viteză apartamentul, disconfortul lui umplând-o de

rușine, Saffy recunoscuse monstrul din ea. O creatură sălbatică, flămândă, căutând doar anihilare.

Iar ea întrezărise aceeași pornire în Jenny Fisk — nevoia de a suferi. Era cea mai înfricoșătoare parte din a fi femeie. O parte din ea, adânc înrădăcinată, atemporală, care știa că poți experimenta plăcerea fără durere, dar nu ar mai fi fost la fel de intensă.

*

Când Saffy a ajuns în sfârșit la secție, soarele apusese, iar ea pierduse o zi întreagă de muncă. Și-a îndreptat sacoul înainte să intre, familiarizată cu acest sentiment din zilele în care chiulea de la ore: o nepăsare hotărâtă, dar combinată cu un strop de teamă.

În secție era o agitație neașteptată, colegii ei păreau cuprinși de un entuziasm colectiv. Au tăcut când au văzut-o cu cămașa șifonată, ieșită din pantaloni, cu sacoul pătat de cafea pe piept. Saffy s-a dus direct spre biroul căpitanului și a deschis ușa fără ca măcar să bată.

— Sergent...

Scena s-a materializat cu încetinitorul în fața ochilor ei: Moretti s-a clătinat pe tocuri și a trebuit să se țină cu o mână de biroul de mahon ca să nu cadă. Ea și căpitanul se îndepărtaseră brusc unul de altul la intrarea intempestivă a lui Saffy, vizibil jenați, aprinși la față și fâstâciți.

— Unde naiba ai fost toată ziua? începu Moretti.

— L-am găsit, spuse Saffy, bâlbâindu-se, hotărârea ei transformându-se în nesiguranță.

Nu o mai văzuse niciodată pe Moretti așa, împiedicată, stânjenită. Imaginile scenei începeau să capete un înțeles în mintea ei. Retragerea furișă a mâinii căpitanului când ea dăduse buzna în cameră. Degetele lui care mângâiau curbura buzunarului de la spatele pantalonilor lui Moretti.

— Pe Ansel Packer, bâigui Saffy. L-am găsit. Logodnica lui purta inelul Lilei. Bijuteriile, sergent. El le-a luat.

A urmat o pauză apăsătoare, plină de confuzie. Apoi căpitanul a vorbit cu o voce joasă și răgușită, măsurând-o încet cu privirea din cap până în picioare.

— Moretti, ia-ți în primire subalterna.

— Stați puțin, spuse Saffy. Am găsit probe. Probe concrete...

— Singh, o întrerupse Moretti, dacă astăzi ai fi fost și tu la serviciu sau dacă ai fi răspuns la apelurile mele, ai fi știut că s-a făcut o arestare. Nicholas Richards va fi pus sub acuzare mâine-dimineață.

Omul fără adăpost. Suspectul preferat al căpitanului. Saffy a simțit brusc că lumina puternică din birou a devenit apăsătoare, că vederea i s-a încețoșat și oboseala care a cuprins-o s-a lăsat cu toată greutatea pe umerii ei. Propria insubordonare părea că i se

scurge din corp, pedepsind-o, ca sângele care pătează lenjeria intimă.

— Nu m-ai ascultat, continuă Moretti. Instrucțiunile mele au fost clare, dar tu le-ai ignorat cu bună știință. Kensington ne-a furnizat tot ce am avut nevoie.

— Îmi pare rău, dar am găsit...

— Aici nu este vorba despre tine, Singh. Nu este vorba despre o ranchiună din copilărie. Este vorba de munca de polițist. Este vorba despre adevăr, despre fapte și, până la urmă, despre acest departament.

— Ah, deci, asta era? Totul se rezumă la asta? răspunse, arătând spre Moretti și spre căpitan, amândoi cu fețele încă îmbujorate de jenă. La *departament*?

În birou s-a simțit o schimbare de energie, ca un vânt rău. Saffy n-o mai înfruntase niciodată pe Moretti.

— Suspendare, spuse căpitanul fără drept de apel, trecând pe lângă amândouă. Două săptămâni fără plată. Ești liberă, Singh.

El a ieșit, în timp ce Moretti a rămas cu privirea în covorul uzat. Abia acum Saffy începea să resimtă șocul a ceea ce tocmai văzuse — și întrerupsese —, lovind-o cu întârziere, ca un pumn în stomac. Ce îi spusese mereu Moretti? *Femeile reprezintă mai puțin de zece la sută din forțele de ordine. Nu poți reuși fără sacrificii.*

A ieșit din birou, umilită. Ceilalți polițiști râdeau pe înfundate în timp ce ea părăsea secția, pierzându-se în seara cu aer proaspăt

de toamnă, sigură că fusese martoră la un adevăr pe care ar fi trebuit deja să-l știe.

*

Coșmarurile au reînceput. Saffy se trezea noaptea, udă de transpirație și tremurând în camera ei în care hainele zăceau grămadă pe podea ca niște monștri din copilărie, și golea paharul de apă stătută de pe noptieră.

Uneori visa vulpea, un nor de carne în putrefacție, plutind grețos la periferia câmpului ei vizual. De cele mai multe ori, o visa pe Lila care stătea în ușa apartamentului ei. Lila, la 11 ani, cu aparatul dentar; Lila adolescentă, cu piercingul în nas; Lila, un cadavru cu câteva smocuri de păr rămase pe craniu. Dar cel mai rău era în nopțile când o visa pe Lila vie.

Ar fi avut 26 de ani. O rochie de vară galbenă, o curte înverzită. Ziua de 4 iulie. Lila ar fi strălucit, acoperită de polen și cremă de protecție solară, în mijlocul unei mulțimi de prieteni așezați pe scaunele de plastic de pe verandă — și-ar fi împreunat mâinile peste abdomenul ei rotunjit, inelul cu piatră violet sclipindu-i pe deget. Însărcinată în 32 de săptămâni. Obosită și nerăbdătoare, grețurile matinale fiind înlocuite de o durere de spate. I-ar fi fost foame, mirosul de carne la grătar i-ar fi făcut mațele să chiorăie în burta ei imensă; s-ar fi simțit istovită, extaziată, neliniștită și emoționată. Fantoma palidă a lunii, apariția fugitivă a unui licurici.

Călcâiele ei goale, afundându-se în pământul moale.

*

Spre finalul perioadei de suspendare, Saffy s-a dus singură la tavernă.

Nu ieșise din apartament de câteva zile. De două ori se dusese până unde locuia Ansel Packer și, fără să coboare din mașină, urmărise să vadă orice semn de mișcare prin casă. Știa că nu era sănătos și nici rezonabil. Dar eșecul ei cu Moretti nu făcuse decât să-i întărească determinarea.

L-a ales pe bărbatul de la capătul barului. Era reprezentant comercial, i-a spus acesta, uimit de norocul care dăduse peste el. Nu rămânea în oraș decât câteva zile. *Ce vinzi?* l-a întrebat. *Undițe de pescuit.* Saffy plănuise să răspundă că ea lucra ca ospătăriță, dar întrebarea nu i-a mai fost pusă. În schimb, el a întrebat-o: *Ești arăboaică?*

Când au ajuns în apartamentul ei, n-a mai aprins lumina. Nu voia să vadă vasele murdare stivuite în chiuvetă sau să slăbească efectele cocktailului Vodka Tonic ce-i circula prin sânge. L-a împins pe reprezentantul comercial pe canapea, i-a scos cravata și l-a mușcat de gât. I-a scos membrul erect din pantaloni, țeapăn și neimpresionant în lumina felinarului stradal din dreptul ferestrei, apoi i l-a luat în gură. Mirosul pernelor îmbâcsite de pe canapea a făcut-o să se înece și Saffy s-a gândit la ce merita ea. Dreptatea era un concept ambițios. Ideea că

ce îți este dat în viață se poate baza pe alegerile pe care le faci. Că poți să muncești pentru niște lucruri sau să le ruinezi singur. Pentru o fracțiune de secundă, s-a gândit să-l muște pe bărbat, dar a simțit dorință în gustul sărat al pielii lui. Saffy și-a scos blugii și l-a împins înăuntru. El a gemut. Ea a tors ca o pisică. Nu simțea mare lucru. A intensificat mișcările, iar el a început să gâfâie, degetele lui răsucindu-i sfârcurile, până când a simțit căldura bărbatului țâșnind în interiorul ei. *OK*, s-a gândit ea, OK. Asta, cel puțin, era o explozie pe care și-o dorise. Știa cum să trăiască printre ruine.

*

Kristen s-a căsătorit într-o duminică din aprilie.

Saffy stătea în fața altarului alături de trei prietene de-ale lui Kristen, colege de la salon, îmbrăcată într-o rochie mov de mătase care costase mai mult decât își putea permite. Kristen părea atât de delicată în rochia ei albă sofisticată, prin care i se vedea șira spinării, încât lui Saffy îi venea să se arunce peste ea, să-i protejeze vertebrele de brutalitatea lumii. Lângă umărul lui Kristen, Jake arăta de parcă se deschisese cerul. Saffy trebuia să recunoască: Jake nu era unul dintre cei răi.

La serviciu își recăpătase postul. Iarna fusese lungă și mohorâtă, iar lucrurile se schimbaseră acum. Moretti era rezervată, distantă. Încă îi dădea sfaturi cu glas scăzut când se apropiau de locul unei infracțiuni,

încă îi mai aducea o ceașcă de cafea, dar Saffy simțea la ea o răceală pe care nu o avusese până atunci. Moretti era mai inabordabilă, mai greu de citit, mai incomparabilă ca oricând, și, de cele mai multe ori, Saffy încerca să nu lase această schimbare să-i frângă inima.

Procesul în cazul celor trei fete, Izzy, Angela și Lila, urma să aibă loc în curând și toată lumea știa că vor pierde. Individul fără adăpost pe care îl arestaseră devenise de curând centrul unei campanii de susținere pentru condamnări pe nedrept, condusă de o asociație care adunase fonduri pentru a-i plăti cauțiunea și pentru un avocat scump. Căpitanul, atât de dornic să-l aresteze, nu fusese pregătit pentru asta. Cazul era șubred, iar probele și mai șubrede. Saffy știa, cu o resemnare tristă și oarecum satisfăcută, că se înșelaseră și juriul va vedea asta. Nicholas Richards era nevinovat și va fi pus în libertate.

Nu a povestit nimănui despre drumurile ei, deși se gândea la ele acum, în timp ce vălul de mireasă al lui Kristen flutura în vânt. Weekendurile lungi când se ducea până în Vermont, doar pentru a parca în fața casei lui Ansel Packer, așteptând ceva care să-l dea de gol. Îl privise descărcând cumpărăturile din camionetă, aplecat la bancul de lucru din garaj, spălând vase în fața ferestrei de la bucătărie. Nu era o obsesie, nu era dependență, deși orele pe care le petrecea

urmărindu-l pe Ansel compensau parțial lipsa celor două.

Era doar o chestiune de timp. Saffy știa că nu-ți poți ascunde adevărata față la nesfârșit, indiferent cât de normal pari; adevărul va ieși la iveală în cele din urmă.

— La bine și la rău, spunea Kristen.

Vântul se înteți, iar Saffy simți că i se face pielea de găină pe brațe. Nori amenințători de furtună se adunaseră la orizont, deasupra munților, deși soarele încă strălucea palid deasupra invitaților la nuntă. Saffy se ruga ca ploaia să se apropie.

Această zi celebra iubirea, dar pe Saffy o interesase întotdeauna mai mult puterea. Forța întunecată care pulsa în interiorul ei. Puterea era clinchetul insignei când o punea pe blatul din bucătărie. Greutatea armei de la șold. În timp ce stătea la altar și vântul îi sufla șuvițele desprinse din cocul atent fixat cu agrafe, în timp ce mirii se sărutau și un tunet uruia în depărtare, Saffy se întreba despre propria busolă internă, acul care o ținea pe calea cea bună, care o împiedica să se rătăcească, să se întoarcă din drum sau să renunțe cu totul. Și și-a dat seama de un lucru înfricoșător: nu exista o busolă. Erau doar zilele și alegerile pe care le făcea zilnic.

6 ORE

Adio fiecărei crăpături din perete. Adio, cărți de la bibliotecă. Adio, radio. Adio putorii de la toaletă și stratului de jeg de pe chiuvetă. Adio, îi spui elefantului de pe tavan.

Adio, prietene.

*

Întinzi brațele la spate să-ți pună cătușele.

Un zăngănit, apoi se închid cu un zgomot sec.

Shawna stă în spatele grupului, cu capul plecat, cu ochii țintă la pantofi — nu-i poți vedea privirea. Stă cocoșată între doi gardieni pe care îi cunoști, niște bărbați cu piele palidă și burți atârnate. Toți au venit pentru a te conduce spre ieșire. Un gardian grăsan face un pas în față, îți ia sacoșa roșie și și-o pune pe umăr. Ai lăsat *Teoria* sub pat, așa cum te-ai înțeles cu Shawna. Ea o va recupera mai târziu și va face fotocopii în Huntsville, pe care le va trimite la posturile de știri, la talk-show-uri, la marile edituri.

— Ai luat tot, Packer? întreabă directorul, cu chipul marcat de o expresie de tristețe care îl îmbătrânește.

O milă care îi accentuează fălcile căzute. Vezi în ea sutele de alți deținuți pe care directorul i-a condus pe acest culoar de

beton — ucigași, pedofili, membri ai diverselor bande, șoferi beți, toți fără deosebire pe acest traseu de 15 metri.

— Da, sunt gata, răspunzi tu.

În timp ce te conduc prin culoarul alb și îngust, arunci o ultimă privire fugitivă spre Shawna. Ea nu are voie să vină, dar încerci să-i transmiți asta din ochi: *Putem s-o facem.* E transpirată de emoție, îi lucește pielea. O singură lacrimă îi curge pe obraz, delicată. Știi, din anii în care ai exersat pe Jenny, cum să compui o expresie facială care să o liniștească. Știi cum ar trebui să arate. Iubire. Ți-o aplici pe figură, apoi i-o arăți Shawnei. Ea se înmoaie vizibil.

În timpul marșului tău funest prin coridor, ocupanții cuștilor din jur sunt tăcuți. Așa e obiceiul: o liniște goală, deconcertantă. Te neliniștește să le vezi fețele defilând solemn în spatele geamurilor murdare. Acest adio ți se pare trist, dement, adresat ție în mod eronat. Vrei să-i liniștești, spunându-le că ai un plan. Tu nu ești ca ei.

Treci prin porțile de acces. Prin detectoarele de metale. Prin zona de recepție.

Inspiri scurt.

Ești afară.

Lucruri pe care le-ai uitat. Norii, pufoși ca vata de zahăr, alunecând letargici și ușori, pe jumătate adormiți. Cușca de recreere nu lasă să treacă decât niște fante de lumină prin acoperiș, iar tu ai uitat textura lucrurilor de afară, detaliile. Mirosul asfaltului încins de

soare. Gazele de eșapament. Copacii de pe cealaltă latură a parcării stau nemișcați în căldura râncedă, frunzele lor verzi de-abia fluturând în adierea vântului. Ai uitat de căldura soarelui, care îți stârnește mici furnicături pe pielea brațelor, și te oprești să inspiri — ce bine e — înainte ca directorul să te împingă înainte.

Lumea este plină de viață, magică. Și în curând va fi din nou a ta.

*

Duba așteaptă lângă gardul din grilaj.

Te așteptai la o mulțime de agenți de penitenciar, niște idioți beți de putere. În locul lor, găsești vreo șase bărbați în costume și printre ei îi recunoști pe gardianul-șef și pe directorul adjunct. Sunt flancați de polițiști trimiși de Inspectoratul General: o mică turmă de bărbați masivi în uniformă, înarmați cu mitraliere de asalt. Te gândești la micul pistol pe care ți l-a descris Shawna, vechiul revolver Smith & Wesson al soțului ei, și simți brusc un disconfort în adâncul stomacului.

Te apropii de vehiculul înconjurat din toate părțile, cu motorul pornit. Gardianul deschide ușa glisantă și, pentru o secundă care nu se mai termină, simți că te cuprinde o panică absolută la gândul că arma ta e ascunsă sub scaunul din față. Anxietatea ta se atenuează ușor când ești împins spre fereastra de pe cealaltă parte a dubei, acolo unde ți-a promis Shawna, chiar în spatele șoferului. În

dubă miroase a cizme de cauciuc și a vinilin învechit. Știai că acești polițiști vor merge cu tine, că veți fi urmați de mașini blindate, de un convoi de poliție, dar nu te așteptai la o atmosferă atât de amenințătoare. Pietrișul scrâșnește sub roți. În timp ce duba iese din parcare, te lași să expiri lung și întinzi picioarele sub scaunul din față, unde Shawna a pus pistolul. Pantoful tău atinge ceva tare. Metalic. Dar tot nu te liniștești. Revezi chipul Shawnei, cu pielea scuamoasă, aprins de sfială, și te gândești că planul nu este perfect.

Cu greu s-ar putea numi un plan.

În curând, veți ajunge la râu. Autostrada vă va duce pe lângă case risipite ici-colo, terenuri secetoase, iazuri mlăștinoase și fabrici vechi. Apoi, veți trece pe lângă Monumentul Sam Houston. Acela va fi semnalul.

Până atunci, aștepți. Geamul șoferului este întredeschis. Aerul care pătrunde prin fanta de doi centimetri are miros de aprilie, cu o notă seducătoare de flori de vară. Tentant, proaspăt.

Te poartă înapoi în timp.

*

A treia fată a venit imediat după a doua. A fost un test acea vară fără sfârșit.

Te-ai dus singur într-un bar, unde ai comandat o Cola, după care ți-ai plimbat privirea prin mulțime. Erai la un pas de dezamăgire. Presupuneai că nu vei mai simți din nou acea ușurare uluitoare, dar trebuia să

mai încerci o dată și gata. Nu conta ce însemna asta, că liniștea venea numai după violență și câteodată nici atunci. Părea nu atât o alegere, cât o necesitate — trebuia să-ți cauți liniștea.

Cânta o formație punk, o chiriială stridentă care nu te lăsa să te gândești la nimic, trupuri transpirate ondulându-se prin căldură. Când i-ai observat creștetul mișcându-se prin mulțime, înainte să se retragă prin ușa laterală pentru a fuma o țigară afară, te-ai dus după ea și i-ai cerut și tu una. A treia fată ți s-a părut vag cunoscută — avea părul vopsit în albastru și un piercing în cartilajul nasului, ca un taur.

— Nu mă mai ții minte? a întrebat ea.

Avea o privire iscoditoare, amuzată și provocatoare. Ai scuturat din cap că nu. Te-ai aruncat asupra ei.

Muzica se auzea în continuare din bar, o hărmălaie asurzitoare care înăbușea gemetele fetei. Ai sperat că pericolul, posibilitatea de a fi prins, faptul că ea gâfâia la doar câțiva pași de ușă, îți va spori senzațiile. Dar nu. Fata aceasta din urmă a fost o idee proastă; s-a luptat, lovindu-te atât de tare cu piciorul în ochi încât ai văzut stele verzi. O încăierare, un țipăt ascuțit. La un moment dat, te-a lipit de perete. Dar până la urmă tu ai fost mai tare, deși a trebuit s-o strângi de gât cu cureaua atât de mult timp. I-ai târât până la mașină corpul încă viu, scuturat de spasme,

de teamă că o să te vadă cineva. Ai avut un noroc chior: nu a văzut nimeni.

În timp ce aruncai lopeți de pământ peste forma ei inertă și inutilă, ai simțit un vid imens, furios. Ea era moartă, tu erai la fel și nimic nu mai conta pentru tine.

În lumina palidă a lunii, ai examinat inelul pe care l-ai smuls de pe degetul ei.

Știai acest inel. Îl văzuseși acasă la Miss Gemma. Ți-ai adus aminte cum le-ai auzit prin ușă pe fetele alea râzând, când le-ai dăruit fursecurile. Nu-ți venea să crezi că aceeași fată zăcea în fața ta, că lumea ți-o adusese înapoi în felul ăsta. Momentul când ți-ai dat seama a fost ca o palmă dată de un părinte, iar tu, stând în fața celor trei fete, ți-ai dorit să desfaci tot ce făcuseși.

N-ar fi trebuit s-o faci. Erai bolnav, defect. Dar, lucru și mai devastator, erai neschimbat.

Atunci ți-a încolțit în minte Teoria ta, un adevăr a cărui dovadă o aveai sub ochi, în lumina lunii ce se reflecta în ametistul mov. Poți comite cele mai mari ticăloșii. Nu e atât de greu să fii rău. Răul nu este un lucru pe care poți să-l arăți cu degetul, să-l atingi sau să-l alungi. Răul se ascunde, viclean și invizibil, în toate colțurile.

După aceea, ai mers clătinându-te prin desișul pădurii. Te-ai urcat în mașină, cu mâinile tremurând incontrolabil, cu inelul în buzunar, împungându-te în coapsă. Era ora 4 dimineața și lacrimi furioase îți șiroiau pe obraji în timp ce ai virat, intrând pe

autostradă. Ai condus, resemnat, până la spital.

Nu ai spus niciodată această parte a poveștii. Nu știi de unde ți-a venit. Poate de la zâmbetul acelei fetițe care râdea în lumina televizorului acasă la Miss Gemma. Sau poate de la faptul că nu mai simțeai nicio plăcere — și, dacă nu mai simțeai nimic, atunci nu înțelegeai de ce le-ai ucis.

Ai lăsat mașina cu motorul pornit în fața camerei de gardă. Interiorul spitalului era puternic iluminat, totul alb și albastru, intimidant și steril. Ai pășit, uimit, în lumina arzătoare. Știai cum trebuie să fi arătat, tremurând și murdar de pământ, cu rana de la ochiul deja umflat și învinețit.

— Pot să vă ajut? a strigat o femeie de la recepție.

Sala de așteptare era goală și mirosea a latex și a dezinfectant.

— Vă rog, ai spus cu glas scăzut.

— Domnule?

— Vă rog, ai repetat tu. Nu vreau să fiu așa.

Femeia s-a ridicat. Purta o uniformă pastel, imprimată cu ursuleți zâmbitori. S-a uitat la tine cu aceeași privire nedumerită și vag alarmată pe care ai văzut-o la toți cei pe care i-ai cunoscut: asistenți sociali, părinți adoptivi și profesori îngrijorați. Atunci ți-ai dat seama. Dacă cineva ar fi putut să te ajute, ar fi făcut-o demult. Adevărul singular al vieții tale a părut să ți se ridice în piept, imposibil de ignorat, în timp ce te retrăgeai

prin ușile glisante de la Urgențe. Nu mai puteai fi ajutat. Nu se mai putea face nimic pentru tine. Nu vei fi niciodată mai mult decât ceea ce ești.

*

Briza te aduce înapoi, în prezent. Aerul care intră șuierând prin geamul întredeschis al dubei de transfer e ca o palmă peste față. Te întorci din amintirile tale și constați că deja ați trecut de lac, că monumentul Sam Houston se înalță în depărtare, dominând intrarea în Huntsville. Este reperul indicat de Shawna. Pe măsură ce duba se apropie, statuia apare imensă pe soclul de marmură.

Lumea pare să încetinească, scufundându-se într-un fel de melasă. Importanța monumentului se transformă treptat într-un fior de neliniște și urechile încep să-ți țiuie, iar sângele să-ți zvâcnească în tâmple ca o tobă.

Viitorul se deschide în fața ta. Va fi înspăimântător să fugi. Va fi excitant, periculos și dificil. Nu ai un plan, dincolo de supraviețuire. Te vei ascunde în conductele de canalizare. Te vei urca pe acoperișul vagoanelor de tren. Și, chiar dacă nu vei mai vedea niciodată Blue House, faptul că acel loc există te va mâna înainte. Un memento, un testament: ești capabil să fii mai bun. Ești capabil să continui să trăiești.

*

A venit momentul.

Secundele se întind la nesfârșit. Toate săptămânile de planificare și anii de așteptare converg într-un interval de trei secunde cruciale. Dintr-o singură mișcare greoaie, te lași pe spate cât îți permit cătușele, apoi întinzi un picior sub scaunul șoferului, atingând obiectul metalic.

Îl tragi spre tine, cât poți de tare.

Nu este un pistol. Nu este o armă. Este vârful metalic al unor cabluri de pornire auto.

*

— Și dacă aș fi făcut-o?

Ai întrebat-o pe Shawna ieri seară, cu fruntea lipită de fereastra murdară.

— Dacă ai fi făcut ce?

— Știi tu. Tot ce se spune că am făcut.

— De ce? a întrebat Shawna. De ce-ai face ceva atât de îngrozitor?

— N-aș face. Dar să zicem că am făcut. Imaginează-ți o secundă. M-ai mai iubi?

Erai sigur. Erai convins că o duseseși pe Shawna atât de departe, că era pregătită să ia în calcul această posibilitate — că până atunci doar se prefăcuse că nu vede, dar că, în adâncul inimii ei, știa adevărul. Dezgustul din ochii ei te-a izbit ca un pumn. Era o repulsie fascinată, amestecată cu o suspiciune neașteptată. Fuseseși sigur că vei primi ca răspuns râsul ei împăciuitor, trădându-i dorința sfioasă. Un da ușor.

— Nu am făcut-o, bineînțeles, ai spus tu — prea repede.

O pauză lungă. Te-ai întrebat atunci, în treacăt, dacă nu cumva ai dat-o în bară. Dacă toată munca ta pe lângă Shawna ar putea fi redusă la zero de această mică greșeală. Ai încercat să dai înapoi, dar ei deja îi căzuse fața.

— Totul este în Teoria mea. O să vezi când o să o citești. Binele și răul nu sunt decât niște povești pe care ni le spunem nouă înșine, narative pe care le-am creat pentru a justifica faptul că existăm. Nicio persoană nu este complet bună și nicio persoană nu este complet rea. Toată lumea merită șansa de a continua să trăiască, nu crezi? ai spus tu, încercând să recapeți controlul

Lumina fluorescentă era de un alb orbitor. Pe fața Shawnei, gura ei înconjurată de coșuri semăna cu o vânătaie.

— Trebuie să plec, bâiguise, îndepărtându-se. O să-ți dau un răspuns mâine dimineață.

*

Surprinși de bruschețea mișcării tale, polițiștii se crispează și scot armele, mârâind avertismente. Tu te holbezi la cablurile de pornire, un amestec de metal ruginit și sârmă neizolată.

Acum știi ce s-a întâmplat.

Opțiunile tale? Să te izbești cu capul de geam. Să te întinzi și să lovești cu picioarele în scaunul șoferului. Să începi să țipi, să le ceri ce ai plănuit. Să încerci, așa încătușat cum ești, să iei cablurile de pornire. Realitatea te copleșește, șocantă. Ești 80 de

kilograme de carne, încătușat pe un scaun de vinilin, înconjurat de cinci polițiști înarmați, cu pregătire militară. Ți-ai pus încrederea în Shawna, o persoană pe care ai supraestimat-o grav — o persoană care îți confirmă singurul lucru pe care îl știai despre femei.

Ele întotdeauna te abandonează.

LAVENDER

2002

Lavender vorbea cu arborii sequoia și uneori aceștia îi răspundeau.

Exista un limbaj special pentru a vorbi cu copacii. O înțelegere șoptită. Sunetul se auzea cel mai bine dimineața devreme, când ceața se unduia printre frunzele foșnitoare și Lavender încă simțea mirosul ca de fum al nopții impregnat în scoarța lor.

Deși Lavender nu credea în Dumnezeu, credea în timp. Venea aici în fiecare dimineață de 23 de ani încoace și copacii îi văzuseră evoluția. La început, întâmpinaseră o fată, cu inima frântă și umblând în niște blugi murdari, iar acum linișteau o femeie de 46 de ani, o persoană cu totul diferită. Mirosul lor o ducea mereu înapoi în timp: pe veranda din spatele fermei, la briza cu parfum de cedru și suspinele munților. Uneori, i se părea că simte mirosul de lapte din respirația unui bebeluș, de guriță cu buze îmbobocite, de mânuțe mici care se agitau în aer și, în aceste momente, își lipea fruntea de scoarța pestriță și se ruga.

Lavender mergea prin lumina cenușie a dimineții, trecând pe lângă clădirea Spruce, apoi pe lângă Aspen, Magnolia și Fern. Casa principală, Sequoia, se ridica impunătoare pe

dealul ei, cu o singură lumină aprinsă în mijlocul bucătăriei, unde Sunshine frământa deja pâinea zilei, rulând aluatul sub degetele ei roșii, pline de cicatrici. S-a strecurat pe lângă sârmele de rufe, unde hainele fluturau ca niște fantome albe și curate, pe lângă grajdurile unde caii visau în boxele lor. Când a intrat în pădure, s-a concentrat pe respirație, măsurând-o așa cum învățase la atelierele de grup. Aerul rece și proaspăt îi urca prin sinusuri, deșteptându-i mintea încă moleșită de somn.

Când a ajuns în luminiș, a îngenuncheat la rădăcina copacului.

Sequoiadendron giganteum — un sequoia uriaș și practic de neatins. Când și-a sprijinit fruntea de trunchiul plin de crăpături, s-a simțit copleșită de o imensă generozitate. Copacul o iubea la rândul lui; pentru Lavender, nu era ceva care venea de la sine.

Astăzi, însă, avea întrebări. Astăzi, se gândea la Johnny și la fermă, la băieții ei, la o scenă din urmă cu zeci de ani, care îi rămăsese întipărită în măduva oaselor. În timp ce briza făcea să suspine frunzișul pădurii, Lavender puse întrebarea pe care o ținuse ascunsă cu atâta grijă — murmurând-o, încă avea impresia că șoptea un secret.

Ce-am făcut?

Copacul nu răspundea niciodată disperării. Își lipi gura de scoarța lui, simțind cum seva îi înțeapă buzele.

*

Când s-a întors în vale, soarele răsărise de-a binelea, scăldând dealurile într-o lumină portocalie lăptoasă. Gentle Valley se deschidea la picioarele ei, luxuriantă și maiestuoasă. Grădinile de legume și pomii fructiferi ocupau terenul central, rândurile lor formând un fel de haos organizat. Femeile se treziseră: ieșea fum din hornul clădirii Sequoia și le auzea râsetele îndepărtate, care răsunau peste clinchetul veselei de la micul-dejun.

După momentele petrecute printre arborii sequoia, Lavender se simțea adesea mică. Muritoare, fragilă. Întotdeauna era dezamăgitor: soarele răsărea, la fel și adevărul. Oriunde se ducea, fata de la fermă o urmărea pas cu pas, o umbră firavă, căutând disperată consolare.

Dar astăzi, ea va primi un răspuns: se va duce la San Francisco. Astăzi, avea să afle ce crease acea fată.

*

Harmony a rămas cu Lavender în timp ce aceasta își făcea bagajele.

— Este normal să te simți neliniștită, îi spuse.

Avea acea voce pe care o păstra de obicei pentru sesiunile de grup, de o blândețe fabricată. Când Harmony era beată, devenea o persoană complet diferită, a cărei voce căpăta inflexiunile lumii pe care o lăsase în urmă. O tonalitate ascuțită, un râs nazal — nimic nu avea de-a face cu acest calm mieros.

După mai multe dezbateri în cadrul ierarhiilor comunității, Harmony fusese în cele din urmă aleasă lider de atelier și acum părea disperată să-și dovedească valoarea.

— Ești sigură că nu te deranjează să conduci? o întrebă Lavender pentru a treia oară.

Era inutil. Harmony nu dădea înapoi. Femeile votaseră să pună duba la dispoziția lui Lavender pentru călătorie, iar Harmony aranjase cu o prietenă să înnopteze la ea în Mission District. Era un drum de trei ore până în oraș, dar, în ultimii 20 de ani, rareori părăsise Gentle Valley, doar pentru a o însoți pe Sunshine în Mendocino, unde se opreau la magazinul de feronerie, la piața en-gros, la bancă.

Lavender își puse un săculeț de balsam în geantă. Harmony îi dădu o pereche de șosete făcute ghem, expresia ei transformându-se într-un fel de compasiune concentrată.

Situația se schimbase de când Lavender le spusese femeilor. Adevărul ieșise la iveală în urmă cu șase luni, într-o ședință de terapie în grup care a durat până noaptea târziu. Toată povestea ei. Ținuse secretele în ea de atâția ani, încât crezuse că se va simți ușurată după ce le va expulza. Dar, până acum, tot efortul ei nu avusese ca rezultat decât o durere surdă, o neliniște în stomac, parcă înghițise ceva otrăvitor. Trăia în interiorul ei acum, ca un virus care se zvârcolea. Când a apărut ideea călătoriei, a regretat că le spusese. Sigur, le era

recunoscătoare tovarășelor ei că îi acordau atâta sprijin, că se gândiseră să își unească eforturile pentru a o ajuta să se vindece, dar recunoștința nu i-a ameliorat anxietatea. *Vrem să te ajutăm să-ți găsești centrul*, spusese Harmony, în timp ce toate celelalte, așezate în cerc pe podea, dăduseră din cap aprobator. *Nu putem fi noi înșine până când nu înfruntăm ceea ce ne-a distrus*. Chiar și Juniper fusese de acord, schițând un zâmbet care i-a încrețit chipul veștejit în timp ce încuviința. Așa că Lavender nu protestase când ele angajaseră un detectiv particular, trimiseseră e-mailurile și răspunseseră afirmativ în numele ei. *A venit timpul*, spusese Harmony. *A venit timpul să-ți înfrunți demonii.*

Lavender ar fi vrut să le spună ce aflase despre demoni. De multe ori, demonii nu erau demoni — doar părți zdrențuite din ea pe care le ascunsese de lumina zilei.

*

Lavender găsise Gentle Valley în urmă cu 23 de ani.

Era într-un autobuz care mergea de-a lungul coastei, când a văzut panoul de pe marginea drumului: cuvinte pictate cu degetele, împodobite cu flori colorate, naive și prietenoase. Era ceva tipic feminin în scrisul cursiv roșu și galben, ceva vital. S-a ridicat și i-a cerut șoferului să oprească.

Stătuse doi ani la San Diego, din 1977 până în 1979. Fuseseră camere de motel scăldate într-o lumină verzuie, campinguri

sub poduri de autostrăzi și bărbați al căror zâmbet le dezvelea dinții stricați, călătorii cu autostopul pentru a traversa deșertul. O scurtă perioadă de timp lucrase într-un club de noapte lângă autostradă, unde se plimba languroasă pe o platformă, într-un bikini auriu, culegând bancnote de un dolar de la șoferii de camion care îi spuneau că semăna cu Patty Hearst. La fiecare cotitură de autostradă, o căuta pe Julie. Adesea i se părea că o vedea când zărea de la distanță o femeie râzând la fereastra unei cafenele, un păr lung care trecea fluturând pe lângă ea într-o camionetă. Nu și-a găsit niciodată prietena, dar Lavender a continuat s-o caute în toți acei ani pe toate drumurile, cu o surprinzătoare convingere — lumea îi părea mai suportabilă, știind că Julie îi supraviețuise prima.

Au fost bărbați. Bărbați tatuați, bărbați cu părul prins în coadă, bărbați cu privire moartă, abia întorși din Vietnam. Și, spre surprinderea ei, au fost și femei. O altă dansatoare de club, cu degetele ca mierea când le strecura pe sub fusta lui Lavender. Petrecuse câteva luni amețitoare cu fata aceea, o studentă la arte plastice care lucra ca dansatoare pentru a-și întreține mama bolnavă, era înnebunită după Led Zeppelin și avea un apartament plin de ghivece cu flori. *Deci, care-i treaba cu tine, mai exact?* o întrebase ea într-o dimineață în pat, plimbându-și degetul mare pe șoldul gol al

lui Lavender. Lavender știa că aștepta un răspuns: lesbiană, bisexuală, poate niciuna, poate amândouă. Dar ea nu făcuse decât să ridice din umeri. În cea mai mare parte a timpului, nici măcar nu avea impresia că era o persoană.

Dansatoarea i-a povestit despre comunități. *Mergi de-a lungul coastei și o să le găsești.* Zona era presărată cu proprietăți autosustenabile ca Gentle Valley, refugii care promiteau vindecare și solidaritate. Lavender avusese un mare noroc că nu nimerise într-una dintre comunitățile care s-au transformat rapid în secte sau s-au sălbăticit — în ultimii 20 de ani, aproape toate celelalte făcuseră implozie. Greșeli de leadership. Orgoliu masculin. Doar un noroc chior, o șansă minunată a făcut ca, dintre toate comunitățile pe care le-ar fi putut găsi, să se oprească la Gentle Valley: un grup de 30 de femei care între timp a ajuns la 60, înființat de două psihologe, Juniper și Rose. Misiunea lor se alinia vag cu cel de-al doilea val de feminism, o abolire la scară mică a patriarhatului și a numeroaselor sale accesorii, cu un accent special pe terapia comportamentală pentru femeile traumatizate. Rose murise între timp, dar Juniper încă mai conducea ședințe în clădirea Sequoia. Femeile din Gentle Valley își câștigau existența din ce cultivau pe pământurile lor și din hamacele pe care le țeseau din materiale naturale, apoi le vindeau

la magazinele de produse pentru sănătate și de tot felul de mărunțișuri din întreaga țară. Îi plăcea mult deviza Gentle Valley, o găsea fascinantă: *Deschide-ți ochii și inima.*

Lui Lavender încă îi mai lipseau bărbații, uneori. Latura lor aspră, dezordonată. Din când în când, Juniper permitea câte unui bărbat — frate, fiu sau soț — să rămână acolo pentru o vreme, atâta timp cât îi era clar că muntele aparținea femeilor. În aceste perioade, atmosfera se schimba, devenea încordată. Lavender se gândea uneori la întrebarea pe care i-o pusese dansatoarea — *Deci, care-i treaba cu tine, mai exact?* — și iubea Gentle Valley pentru că aici nu conta asta.

În acea zi, cu 23 de ani în urmă, Lavender coborâse din autobuz și intrase pe drumul acoperit de pietriș care ducea în vale. Când a văzut pentru prima dată clădirea Sequoia, strălucind maiestuoasă cu acoperișul ei cu panouri solare, era sfârșită de oboseală, dar a rămas impresionată de perfecțiunea naturală a locului. De copacii gigantici, unduindu-și crengile în vânt, asemănători cu niște soldați care stăteau de strajă. De mirosul de iarbă proaspătă și florile sălbatice. Într-o mână ținea micul sac de voiaj cu lucrurile ei, iar cu cealaltă se ținea de burtă. Corpul ei nu își recăpătase niciodată forma inițială — era zbârcit și cutat, amintindu-i în permanență de locul unde fusese. De ce lăsase în urmă. În timp ce mergea pe drumul prăfuit, strângea o

cută de piele de pe burtă, dovada unei vieți trecute.

*

Acum, Lavender își puse centura de siguranță pe scaunul din față al camionetei. Tovarășele ei de la terapie erau aliniate la marginea drumului. Una câte una, s-au apropiat pe rând, șoptindu-i versuri prin geamul deschis. Lemon i-a recitat câteva versuri de Rilke, Brooke a ales ceva de Yeats, iar Pony câteva vorbe dintr-un cântec de Joni Mitchell. În fața perspectivei de a se întoarce în lumea exterioară, Lavender se gândea cât de ciudat arătau, cu haine croite de mâna lor, cu părul tuns periuță, identic, prin care li se vedea pielea capului (Juniper le încuraja să adopte un stil lipsit de feminitate). Când i-a venit rândul, Sunshine i-a desfăcut mâna și i-a așezat în palmă o figurină: talismanul cu Buddha, pe care îl ținea pe noptieră.

Ziua era însorită, cu un aer proaspăt și cer senin. O toamnă californiană perfectă. În timp ce Harmony conducea duba pe drumul lung de pământ bătătorit, Lavender examina figurina cu Buddha, din jad translucid. Părea dizgrațios în palma ei, mic și neînsemnat. A băgat figurina în buzunarul cămășii, apoi a inspirat sacadat, mângâind cu degetul marginea dosarului cartonat pe care îl ținea pe genunchi.

Nu era nevoie să-l deschidă. Memorase aproape toate paginile. Prezența lor era reconfortantă în spațiul închis și apăsător al

dubei — rapoarte pe care le știa pe de rost, numere de telefon pe care le copiase mașinal, e-mailuri tipărite, pe care le studiase în biroul din spate al clădirii Sequoia. Totul culmina acum cu înțelegerea unui lucru care îi făcea silă, în timp ce răsucea în mâini dosarul: pierduse controlul situației. Ea nu a vrut asta. Lăsase bunătatea acestor femei să întunece totul, iar acum se îndrepta spre propriul ei coșmar.

Totuși, rămânea acel nume. Când l-a auzit prima oară, Lavender a știut că nu-l va uita niciodată.

Ellis Harrison.

*

Care este cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? întrebase Harmony în timp ce încerca să o convingă să angajeze un detectiv particular. *Care este cel mai rău lucru pe care l-ai putea afla?*

Lui Lavender îi plăcea să își imagineze că fiii ei erau fericiți. Că băieții ei își croiseră un drum în viață, că erau buni și mulțumiți de soarta lor. Mai departe nu putea merge. Acesta era motivul pentru care se afundase cu atâta hotărâre în izolarea din Gentle Valley — aici, nu trebuia să caute. Nu trebuia să se întrebe despre consecințele unei alegeri pe care o făcuse pe vremea când era o persoană diferită, practic încă un copil. Nu trebuia să vadă cum se întinseseră în lume tentaculele acelei alegeri, numărul infinit de realități pe care le-ar fi putut produce.

*

Detectivul particular l-a găsit mai întâi pe Bebe Packer.

A fost ușor, din arhive. Fusese adoptat în 1977, după doar câteva zile de spitalizare. Un bebeluș de două luni, care suferea de malnutriție. Când închidea ochii, Lavender îl revedea cum arăta în acea ultimă zi la fermă, culcat pe podea, agitându-și spasmodic mânuțele și piciorușele.

Cheryl și Denny Harrison completaseră actele necesare, încă disponibile în arhivele statului. Îi dăduseră lui Bebe Packer un nume nou, adevărat: Ellis. După spusele detectivului, Ellis Harrison nu mai locuia în New York City, dar crescuse acolo. Când Lavender încerca să-și imagineze bărbatul de 24 de ani în care se transformase bebelușul malnutrit, inima ei bătea atât de încet, nefiresc de încet, încât se întreba dacă nu cumva i se oprise.

Dar Ansel? se întrebase Lavender, ezitantă.

Ansel avea 29 de ani acum. Conform datelor culese de detectiv, locuia într-un orășel din Vermont — studiase filosofia și acum lucra la un magazin de mobilă. Când a auzit asta, lui Lavender i-a crescut inima de mândrie. Facultate. Bineînțeles. Încă de pe-atunci era un băiețel atât de isteț. Harmony tipărise adresa lui Ansel pe o foaie de hârtie, pe care Lavender o lăsase intenționat să cadă prin crăpătura prăfuită din spatele comodei ei.

În următoarele săptămâni, femeile petrecuseră ședințele de terapie discutând despre opțiunile lui Lavender. Harmony a îndemnat-o să îi scrie lui Ansel — la urma urmei, nu scria mereu scrisori în mintea ei? Dar chiar și această perspectivă îndepărtată i se părea imposibilă. Gândul de a-și reîntâlni copiii o făcea pe Lavender să se simtă atât de rău, încât de multe ori trebuiau să își încheie ședințele mai devreme pentru ca ea să se poată întinde în pat.

Ansel, mai ales. Ansel și-ar aminti.

Până la urmă, au ajuns la un compromis: Lavender să ia legătura cu cineva mai îndepărtat, o persoană intermediară prin care să afle mai multe informații fără să riște să fie copleșită.

Dragă Lavender,

Mă bucur că ai luat legătura cu noi. Am o expoziție de fotografie la San Francisco luna viitoare — ai fi de acord să ne întâlnim atunci? Nu știu ce anume speri și nu sunt sigură că te pot ajuta, dar mă bucur că stăm de vorbă. Dacă vrei să vii la galerie, asistentul meu poate aranja totul. Cu afecțiune, Cheryl.

Asta scrisese Cheryl Harrison, ca răspuns la scrisoarea pe care Lavender și Harmony o compuseseră împreună și i-o expediaseră.

Acum, în timp ce duba intra pe autostradă, Lavender se gândea la Johnny. Fantoma lui era un diavol care șoptea constant pe umărul ei, chiar și după atâția ani. *Iisuse, Lav. Ce idee stupidă.*

Detectivul inclusese informația chiar la sfârșitul raportului, ca pe un detaliu pe care era să-l uite. Johnny era mort. Nu se mai întorsese niciodată la fermă, reușise să scape de serviciile de protecția copilului, începuse cumva o viață nouă într-un orășel prăpădit, la doar o oră de mers cu mașina spre sud. În urmă cu 15 ani, în timp ce conducea beat pe autostrada interstatală, s-a ciocnit cu o semiremorcă și a murit în momentul impactului, când mașina i-a explodat.

Acum, de câte ori se gândea la Johnny, Lavender nu vedea decât flăcări.

*

Orașul a apărut, agitat, în fața lor. Harmony fredona o melodie care se auzea la radio, în timp ce zgârie-norii răsăreau din ceață. Lavender strângea atât de tare Buddha lui Sunshine încât conturul lui i se imprimase în palmă. Ea fusese atât de multe persoane în această scurtă viață. I se părea extraordinar că fata de la fermă dobândise o asemenea maturitate. Învățase să mediteze. Putea să stea în cap. Putea să coacă plăcinte cu mere cât pentru 60 de oameni. Se lăsase complet învăluită, ca într-un cocon, de căldura celorlalte femei și de ritmul zilelor din Gentle Valley — ședințe de terapie, poezie la cină și după-amiezi în grădină — încât aproape că uitase de duritatea lumii de afară. Încetase să mai citească ziarul în anul precedent: 11 septembrie era prea crud, prea tragic. În timp ce San Francisco se desfășura

la orizont, profilându-se amenințător și sclipitor pe cerul plumburiu, Lavender se simțea ca o barcă în derivă, ca un trup imponderabil rostogolindu-se prin spațiu. Încerca să o evoce pe fata care fusese la 21 de ani, care călătorise singură luni în șir, cu sânii plini de lapte, dar acum i se părea ca dintr-un alt univers. *Uneori, am impresia că năpârlesc*, i-a spus odată lui Sunshine, singura persoană care o înțelegea. *Că sunt lipită de podea și îmi caut propria piele.*

Sunshine venise însărcinată la Gentle Valley, cu mâinile acoperite de arsuri roșii și buzele pecetluite. Nu scotea niciun cuvânt. Lavender, care era acolo de aproape un an, recunoscuse ceva visceral de familiar în felul cum Sunshine tresărea de fiecare dată când auzea un mers mai apăsat.

Copilul lui Sunshine s-a născut câteva luni mai târziu. Lavender a fost aleasă nașă fără să aibă loc niciun schimb de cuvinte — Sunshine gâfâia în timp ce asistenta îi ținea o cârpă rece pe frunte și a rămas mută ca de obicei când a trebuit să găsească un nume. Când Sunshine i-a întins copilul, Lavender a simțit un val de dragoste devastatoare și familiară, atât de intensă încât aproape că îi venea să plângă în hohote. Majoritatea femeilor din Gentle Valley își luaseră nume de flori, de copaci, de culori. Dar o altă persoană i-a venit în minte în timp ce privea îndelung pielea roșie și zbârcită a bebelușului — cea căreia Lavender îi datora

faptul că era aici, vie, cu această ființă măruntă a cărei inimă minusculă bătea în palma ei.

Minnie, spusese ea, amintindu-și de femeia de la stația de benzină cu mulți ani în urmă. Sunshine încuviințase. *O să-i spunem Minnie.*

În calitate de nașă, Lavender a avut grijă să fie prezentă în viața ei. Minnie a crescut, dintr-un bebe plângăcios a devenit o fetiță de opt ani cu genunchii zdreliți, apoi o adolescentă îmbufnată care nu voia să-și tundă părul, și, în sfârșit, o tânără care, într-o dimineață, și-a strâns lucrurile într-o singură geantă și a plecat din vale. După plecarea ei, Lavender își petrecea zilele cutreierând potecile forestiere împreună cu Sunshine, tremurând de frig cu brațele încrucișate la piept, zdrobind frunzele uscate sub ghetele lor.

Așa a înțeles Sunshine că timpul poate fi ca un cuțit deja înfipt până la plăsele, care așteaptă să fie răsucit. În timp ce duba încetinea la marginea unui cartier aglomerat, Lavender îl mângâia pe Buddha în palma ei umedă de emoție, imaginându-și-o pe Sunshine pe bancheta din spate. Ea ar scutura din capul cu păr țepos, exprimând o întrebare — fără să o judece —, o mirare sinceră: *De ce nu te-ai întors după ei?*

*

— Ești pregătită? întrebă Harmony.

Se opriseră în fața cafenelei unde trebuia să se întâlnească cu Cheryl. Galeria era peste

drum. Vernisajul începea abia peste o oră, dar atmosfera părea deja animată, încărcată de așteptare.

— Nu chiar, răspunse Lavender.

— O să fie bine, spuse Harmony, deși avea o voce tremurată, nesigură. Te aștept la Deena, câteva străzi mai încolo. Ești puternică, Lavender. Incredibil de puternică.

Lavender nu mai avea răbdare să asculte platitudinile lui Harmony. Și-a luat rucsacul, și-a verificat dinții în oglinda retrovizoare și a deschis portiera. Avea impresia că părul îi era unsuros, chiar și așa tuns scurt, și o transpirație rece, de emoție, îi ieșise prin cămașă. Cardiganul pe care îl adusese nu era suficient de gros pentru a o proteja de briza sărată care șuiera printre clădirile joase, în culori vii. Fără să mai scoată un cuvânt, Lavender a coborât din mașină, simțindu-și corpul încărcat de adrenalină.

Orașul era un monstru. Iar ea se pregătea să intre în gura lui.

*

Cafeneaua era un loc tineresc și modern, cu pervazul ferestrelor împodobit de plante suculente. Când a comandat un ceai verde, Lavender a văzut că barista i-a studiat înfățișarea: părul tuns periuță, cerceii cu mărgele, saboții murdari de noroi. A mânuit cu stângăcie banii, lăsând un bacșiș mult prea mare, apoi și-a plimbat privirea prin sală. Câteva mese erau ocupate de tineri îmbrăcați modern, care citeau cărți sau

discutau liniștiți. Simțea un nod în gât, de neliniște și de regret. Nu mai era decât o singură femeie de vârsta ei, așezată la o masă într-un colț.

Cheryl Harrison.

Când aceasta s-a ridicat să-i facă semn cu mâna, Lavender a văzut că era foarte înaltă. De aproape 1,80 metri. Avea un păr castaniu înfoiat, strâns elegant cu o eșarfă, purta cercei rotunzi delicați și o rochie cu mâneci umflate la coate, dintr-un satin fluid și mătăsos, aleasă cu atenție. Ochii ei căprui catifelați s-au plimbat de sus în jos pe silueta lui Lavender când aceasta s-a așezat pe scaunul gol din fața ei. Cheryl comandase o cafea neagră și buzele ei rujate lăsaseră pe marginea ceștii amprenta perfectă a unui sărut.

— Tu ești Lavender, presupun, începu Cheryl.

Stătea pe marginea scaunului, cu spatele ei îngust și drept. Ca o pisică, se gândi Lavender. Regală, elegantă. Cheryl avea în jur de 60 de ani, dar fermitatea pielii ei o făcea pe Lavender să se simtă fleșcăită. Când zâmbea, pe fața ei nu apărea niciun rid, doar la coada ochilor se accentua puțin laba gâștii. Purta o pereche de sandale cu toc înalt, iar unghiile de la picioare, lăcuite cu roșu, semănau cu niște cireșe mici și curate. Când Cheryl și-a ridicat ceașca de cafea, Lavender a observat o urmă de vopsea galbenă în podul palmei ei.

— Felicitări, spuse Lavender stingheră. Pentru expoziție, vreau să zic.

— Oh, mulțumesc. E minunat, nu-i așa? Soțul meu Denny, înainte să moară, m-a încurajat să mă apuc de fotografie. Îmi pare rău că n-am făcut-o mai devreme.

Barista i-a adus ceaiul lui Lavender — o cană goală, însoțită de un ceainic cu o formă complicată. Cheryl avea o anumită asprime, se gândea Lavender, dar nu răutate. Ci o anumită înțelepciune. Un fel de siguranță de sine care parcă o făcea pe Lavender să se simtă și mai mică în propria piele. Cu doar un an în urmă, această femeie trăise, probabil, experiența lui 11 septembrie. Și, totuși, stătea aici, fără să lase să se vadă nimic din această traumă.

Cheryl o privea cu ochii mijiți, evaluativ.

— Ți-a făcut vreodată cineva portretul?

— Oh, mie? bâigui Lavender. Nu.

— Serios, spuse Cheryl. Chipul tău... Este extrem de expresiv.

Neștiind cum să interpreteze această remarcă, Lavender tăcu, iar Cheryl înțelese probabil că nu era cazul să insiste, pentru că se foi pe scaun, netezindu-și poalele rochiei de satin peste coapse. Lui Lavender îi veni brusc în minte, cu o claritate perfectă, imaginea apartamentului lui Cheryl: tavane înalte, ferestre cu rame aurite, tablouri pe pereți. Totul luminos, nimic lăsat la voia întâmplării. O canapea modernă, o masă de stejar recondiționată, suveniruri aduse din

țări străine alături de volume de poezie în ediție princeps. Genul de viață îndestulată, pe care Lavender și-o imagina uneori pentru ea — o fantezie în care lucrurile ar fi stat cu totul altfel de la bun început.

— Bun..., spuse Cheryl. Ziceai că vrei să vorbim.

— Da, voiam să știu cum a fost viața lui.

— Mă bucur că ai vrut să vorbești cu mine și nu... nu cu Ellis.

— El știe?

— A știut dintotdeauna că este adoptat, da. Dar nu știe de întâlnirea noastră. N-am vrut să-l tulbur.

Lavender simți că i se pune un nod în gât, inoportun.

— Este fericit? întrebă Lavender.

— Oh, da! spuse Cheryl, cu un mic zâmbet autentic. Rareori am văzut pe cineva mai fericit decât el.

— A crescut în New York? întrebă Lavender.

Cheryl încuviință.

— Acum locuiește în nordul statului. Obișnuiam să închiriem o cabană în munții Adirondack în fiecare vară — ne gândeam că ar fi bine ca Ellis să nu-și uite rădăcinile și lui i-au plăcut întotdeauna munții. Locuiește acolo de la absolvirea liceului. A fost acceptat la Universitatea din New York, dar Denny și cu mine am văzut că nu era fericit. Ellis voia altceva decât îi putea oferi orașul, altceva decât se așteptau ceilalți de la el. A întâlnit-o pe Rachel în luna iunie a aceluiași an. În

august, am aflat că e însărcinată. Uneori, viața are un fel al ei de a-ți spune unde ți-e locul, nu crezi? În fine, și-au deschis un restaurant. Ellis face cea mai grozavă pâine cu maia.

Lavender simțea o apăsare din ce în ce mai mare, simțea că se sufocă. Îi părea rău, cu o disperare febrilă, că o lăsase pe Harmony să o convingă să vină. Era prea mult. Zdrobitor.

— Deci... există și un nepot?

Cheryl încuviință. Se aplecă spre ea, degajând un miros de parfum scump, rafinat, floral.

— Am o idee, spuse. Ce-ar fi să mergem la galerie? Deschiderea este abia peste o oră, dar totul este aranjat. Putem să facem un tur privat.

Propunerea i s-a părut lui Lavender un gest de generozitate, o mână întinsă. A urmat-o pe Cheryl afară din cafenea, lăsând pe masă ceaiul aburind de care nici nu se atinsese.

Aerul după-amiezii devenise dens, iar cerul se acoperise de nori cenușii de ploaie. Strada era aglomerată și zgomotoasă, iar Lavender s-a simțit de-a dreptul ușurată când au ajuns la vitrina din capătul străzii.

Galeria în sine era doar o mică încăpere albă. Patru pereți și în rest nu mare lucru. Un cerșetor se ghemuise pe treptele de la intrare, dar Cheryl a trecut fără teamă peste el și a condus-o pe Lavender înăuntru. Într-un colț al încăperii, două tinere cu cămăși închise la nasturi până sus aranjau sticlele de vin și

paharele pe o masă acoperită cu o față de masă apretată.

— Am intitulat-o *Acasă*, explică Cheryl cu amabilitate, arătând spre peretele din fund, pe care se aliniau frumos niște fotografii înrămate. Am vrut să arăt că noi ne reinventăm mereu, creăm cămine noi care ne însoțesc de-a lungul diferitelor noastre evoluții. Familia ilustrată aici este în evoluție și totodată constantă. Am vrut să explorez acest paradox.

Lavender se apropie de fotografia din centru.

Nu încăpea nicio îndoială.

Era Bebe Packer. Nu mai era un bebeluș. Devenise adult.

Ellis Harrison nu mai semăna deloc cu copilul pe care și-l amintea ea. *Bineînțeles*, se mustră Lavender în sinea ei, *era prea mic pe atunci, doar un ghemotoc de om, un sugar*. Dar fotografia o dovedea fără niciun dubiu: era fiul ei. Portretul fusese făcut în culori vibrante: Ellis stătea în fața unui perete cu lambriuri, vopsit într-o nuanță aprinsă de albastru. Privea direct în obiectivul aparatului și avea o pată negricioasă pe obraz. Cărbune sau poate grăsime de bucătărie. Pistruii lui formau modele pe care ea le recunoștea — Ursa Mare se întindea pe nasul lui într-o constelație care semăna perfect cu cea a lui Lavender. Moștenise ochii ei, cu pleoapele căzute, cu genele atât de deschise la culoare încât păreau aproape transparente. Acum

înțelegea de ce Cheryl o privise cu atâta atenție și curiozitate. Asemănarea dintre băiat și Lavender era izbitoare. De la Johnny nu avea decât forma maxilarului.

Lavender nu voia să plângă, dar încărcătura emoțională a zilei era prea mare. Reverbera, ca o durere în maxilar.

Următoarea fotografie înfățișa o fetiță de vreo șase ani. Întindea o mână spre Ellis și cu cealaltă arăta ceva lângă trotuar. O păpădie.

— O cheamă Blue, spuse Cheryl din spate.

— Blue, repetă Lavender.

Cheryl dădu ochii peste cap.

— De fapt, numele ei este Beatrice, dar localnicii au poreclit-o așa. Este o fetiță precoce, foarte empatică. Luna trecută au găsit un șarpe de grădină rănit într-o cutie sub patul ei — îl îngrijea, spuse Cheryl râzând. Iar acesta este restaurantul lor, Blue House.

Următoarele fotografii erau făcute în interiorul restaurantului. Blue, cocoțată pe blatul de bucătărie, în timp ce o brunetă drăguță tăia un castron mare de ceapă verde. Ellis și femeia, soția lui, se ocupau de diferite treburi în fața unui cuptor profesional — aparatul de fotografiat surprinsese coada unei spatule, un fuior de abur, un coș de gunoi plin vârf cu pănuși de porumb. Era și o poză cu Blue în timp ce bea suc cu paiul dintr-un pahar de plastic. Blue, stând pe o banchetă, cu niște cartofi prăjiți băgați în nări, imitând o morsă. În fața ultimei fotografii din

colecție, Lavender simți că se sufocă. Ellis și soția lui, așezați la un bar lung de stejar, aparent fără să observe aparatul de fotografiat. Micuța Blue stătea între părinții ei, iar ei își lipiseră obrazul de capul ei. Privindu-i, Lavender aproape că-i simțea mirosul scalpului. Mirosul acela de copil, lipicios și dulce.

— Te rog, spuse Cheryl.

Inima lui Lavender era o orchestră cântând în delir.

— Te rog, Lavender. Promite-mi că n-o să te duci la el. Ellis știe cine este, are lumea lui, viața lui. Este absolut fericit fără tine de multă vreme.

Cheryl stătea în fața fotografiilor cu brațele încrucișate, cu o expresie pe chip pe care Lavender a recunoscut-o instinctiv. Ea însăși simțise același lucru, cu mulți ani în urmă, pentru același copil. Protecție și iubire, disperare și sacrificiu.

— Bine, spuse încet Lavender.

Se întoarse cu spatele la fotografii, neputând să se mai uite. Plângea acum, îngrozitor de răvășită.

— Trebuie să plec. Îți mulțumesc, Cheryl. Mulțumesc că mi-ai arătat.

— Nu vrei să rămâi la deschidere?

— Nu, mai bine nu, spuse Lavender.

Trecu pe lângă Cheryl și se îndreptă spre ieșire. Afară cerul se întunecase, căpătând o tentă mov închis.

— Încă ceva, spuse, înainte să iasă. Celălalt fiu al meu, Ansel. Ellis știe de el?

— Nu, răspunse Cheryl cu glas scăzut. Ellis nu a știut niciodată de existența fratelui său. Noi l-am văzut o singură dată. La spital, când ne-am dus să-l luăm pe Ellis. Asistentul social m-a dus de la secția de neonatologie la secția de pediatrie. Era într-o cămăruță, citea o carte, așezat pe un puf. L-am văzut prin geam, părea în regulă. Sănătos. Bine.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Nu știu. Ne-au întrebat, bineînțeles. Dar nu am putut să-l adoptăm și pe el.

Lavender se simți brusc cuprinsă de invidie. O invidie neașteptată, ca o palmă. Cheryl părea atât de liniștită îmbrăcată în rochia ei frumoasă, în această sală de bun gust, în timp ce personalul ei se agita în preajmă. Cheryl era grațioasă. Cheryl era sigură pe ea. Cheryl era suficient de sigură pe viziunea ei asupra lumii pentru a se juca cu culorile ei, pentru a transforma întunericul în lumină și lumina în viduri. Îi arătase bunătate lui Lavender, fără niciun motiv. Într-o altă viață, se gândea Lavender, toate acestea ar fi fost ale ei: culoarea și consolarea, convingerile ferme. Ar fi fost o mamă bună, fericită.

— L-ați lăsat pe Ansel acolo, pur și simplu? întrebă, surprinsă de nota de reproș din propria voce.

Privirea lui Cheryl se înmuie, ca și cum ar fi văzut până în străfundurile ființei lui

Lavender.

— Oh, Lavender... Ansel nu a fost niciodată copilul nostru. A fost al tău.

*

Întuneric, acum.

Galeria a expulzat-o fără menajamente direct în stradă. Lavender mergea clătinându-se pe trotuar, cu picioarele tremurând, cu corpul amorțit de șoc, în timp ce amintirile o năpădeau din piept, ocultând totul în jur. A mers până când clădirile din preajma ei au început să arate diferit, până când fotografiile lui Cheryl din gândurile ei s-au pierdut în dezorientare și haos.

În cele din urmă, a ajuns în fața mării. S-a apropiat de marginea trotuarului, unde betonul se întâlnea cu apa. Se simțea ușurată de calmul relativ al locului. Dacă își astupa urechile și ridica privirea spre cerul nopții pe care nu strălucea nicio stea, aproape c-ar fi crezut că se întorsese acasă. Lavender s-a clătinat pe picioare, forfota orașului suprapunându-se peste șocul zilei.

Amintirile o potopeau. Îi umpleau gura până la sufocare. Salteaua aceea galbenă prăfuită, pe care ea își strângea băieții la piept. Sângele uscat de sub unghiile ei. Încă simțea mirosul părului lui Ansel, cu buclele înțepenite de mizerie, palmele lui lipicioase după o zi de stat prin curte. Îl vedea pe cel mic, bine înfofolit în cearșafuri, cu un firicel de salivă întins de pe bărbie pe piept.

Moleculele ei. Însuși sufletul ei. În siguranță, sub pături.

Lavender băgă mâna în buzunarul cămășii de cânepă. Cususe un pliu pe interiorul fiecărei haine pe care o avea, exact în acest scop: să țină în el medalionul. Talismanul pe care i-l promisese copilului ei și apoi i-l luase din neatenție. În lumina slabă a orașului, părea uzat, bântuit. Nu știa de ce îl purta încă — nu suporta să-l poarte la gât, dar nici să-l lase în altă parte.

De-a lungul anilor, Lavender învățase mai multe feluri de iubire. Conversația cu o prietenă până noaptea târziu. Plăcerea de a fi la o petrecere, de a bea whisky sub clar de lună. Sexul, în nuanțe de roz magenta — pentru câțiva ani, existase o femeie pe nume Joy. Și chiar senzația plăcută când își întindea mâinile și picioarele la prima oră a dimineții. Dar acum îi era clar, iar amintirea ei o confirma cu o certitudine devastatoare. Nimic nu se compara cu dragostea unei mame pentru copilul ei. Era biologică. Primară și evolutivă. Era cronică, imposibil de oprit. Trăise în interiorul ei în tot acest timp. În măduva oaselor ei.

A mai rămas acolo până târziu în noapte. Călătoria ei se terminase. O greșeală oribilă. Trecutul era ca o cutie pe care o puteai deschide să te uiți înăuntru cu nostalgie. Dar era prea periculos să pășești înăuntru.

Golful își etala la picioarele ei întinderea de catifea. Toate instantaneele prețioase

capturate de Cheryl se derulau în fața ochilor ei ca o rolă de film. Într-o zi, ea știa, fie va regreta această călătorie, fie o va duce mai departe, dar deocamdată nu putea decât să-i savureze ciudățenia, duritatea. I se părea atât de crud să dai naștere unei ființe pe care apoi s-o abandonezi și să ai doar câteva instantanee ca dovezi ale felului cum a crescut.

*

Când Harmony a apărut la volanul dubei, Lavender i-a spus vizibil abătută: *Du-mă acasă!* Harmony nu a pus întrebări, nici măcar nu a insistat să rămână acolo peste noapte, așa cum plănuiseră. În timp ce stăteau în trafic la intrarea pe pod, liniștea din mașină se simțea ca o acuzație. Orașul palpita dincolo de geamuri și lui Lavender i-a venit în minte un gând dureros: dacă ar fi trecut pe lângă copiii ei pe trotuar, nu i-ar fi recunoscut pe niciunul dintre ei. Se întreba în legătură cu Ansel, acum în vârstă de 29 de ani — dacă era căsătorit, dacă își iubea munca, dacă avea copii. Dacă exista o lume în care el avea încă nevoie de ea.

Pentru prima dată, Lavender și-a permis să-și pună întrebarea. *Ce-ar fi fost dacă s-ar fi întors?* Dacă ar fi luat-o spre nord, în loc să meargă cinci mii de kilometri spre vest, dacă i-ar fi luat pe băieți de pe dușumeaua fermei și i-ar fi strâns în brațe, promițându-le că nu îi va părăsi niciodată. Oare Blue ar mai exista? Lavender ar mai exista? Cum ar arăta

universul acum, dacă ea ar fi ales să-i salveze pe copii și nu pe ea?

*

Dragă Ansel,

Sper că simți mirosul copacilor. Copacii vorbesc, știai? Dacă vreodată te vei simți pierdut, nu trebuie decât să-i vorbești în șoaptă scoarței.

Dragă Ansel,

Sper că lumea a fost bună cu tine. Sper că și tu ai fost bun cu ea.

Dragă Ansel,

Dragostea mea. Sufletul meu. Băiețelul meu.

Eu...

*

Din nou acasă. Miros de frunze moarte, strivite pe pământ. Stejar umed, cenușă fumegândă în cuptorul pe lemne din clădirea Sequoia. Când Lavender a deschis ușa camerei, privirea i-a căzut pe plapuma ei cu modele, împăturită pe marginea patului, blândă și primitoare, exact așa cum o lăsase.

În dimineața următoare, femeile au recitat o poezie. Juniper însăși ceruse niște fotocopii după poezii de Mary Oliver, preferata lui Lavender, și pusese câte o foaie pe fiecare farfurie de la micul-dejun. Harmony avea un aer spășit. Când a pus o mână pe umărul lui Lavender pentru a-i da de înțeles că era scutită de spălatul farfuriilor, degetele îi

tremurau de parcă ar fi știut că făcuse o greșeală. Nu era vina lui Harmony; Lavender putea să o învinovățească strict pentru idee. În galerie, însă, intrase din proprie inițiativă.

După cină, ea și Sunshine au ieșit să se plimbe prin vale. S-au pierdut în lumina înserării, în zbârnâitul vag al insectelor, în foșnetul păsărilor cuibărindu-se somnoroase în culcușurile lor. Când focurile de tabără au fost stinse, când nu s-a mai văzut nicio lumină și Gentle Valley s-a cufundat în somn, Sunshine a urmat-o pe Lavender în camera ei. Fără să mai aprindă lumina, s-au băgat îmbrăcate în așternuturi. Cum Lavender tremura de atâta suferință, Sunshine s-a lipit de spinarea ei, cu corpul făcut căuș, și a cuprins-o în brațe cu blândețe, încercând s-o liniștească. Într-o altă viață, poate, Lavender s-ar fi întors cu fața spre ea și și-ar fi lăsat limba să-și exprime propria dorință. Dar, în această viață, Sunshine era doar o bună prietenă care știa de ce avea ea nevoie: de o îmbrățișare, de atingerea pielii ei, dulce ca un cântec de leagăn.

Când Sunshine a adormit, Lavender s-a ridicat din pat. În întunericul mărinimos, s-a dus și a tras scaunul de la pupitrul de la fereastră, apoi și-a așezat șoldurile dureroase pe el. În lumina lunii, foaia albă de hârtie părea luminiscentă. Stiloul din mâna ei sclipea ca un pumnal.

Dragă Ansel, se gândi, în timp ce puse penița pe hârtie. O scrisoare pe care o va scrie, dar pe care știa că nu o va trimite niciodată, încă un *ce-ar fi fost dacă* într-un univers alternativ.

Dragă Ansel. Spune-mi. Arată-mi. Lasă-mă să văd ce ai devenit.

4 ORE

— Apleacă-te! Pantalonii jos! ordonă gardianul.

În noua închisoare miroase altfel. A mortar care lipește cărămizile vechi, a beton umed și a abur care se ridică din clădirea învecinată — fabrica unde deținuții de drept comun fac saltele pline de cocoloașe pentru căminele studențești.

— Pantalonii jos! repetă ofițerul.

Foaia de caiet este încă împăturită sub elastic, apăsându-te în șold cu marginea ei ascuțită. Scrisoarea lui Blue. În timp ce pui mâinile pe talia pantalonilor, încerci să ascunzi hârtia în palmă, dar albul unui colț din ea atrage inevitabil atenția. Gardienii se mișcă rapid: în câteva secunde, te pun la pământ, cu obrazul lipit de podeaua murdară, cu respirația tăiată, cu pantalonii încurcați în jurul picioarelor. Chicotesc în timp ce desfac biletul, batjocoritori.

— Ce avem noi aici?

— *Dragă Ansel*, începe unul dintre ei să citească cu voce ascuțită, ca de femeie. *Răspunsul meu este da. Voi fi acolo, ca martor. Eu nu vreau să...*

Te lupți să te ridici și durerea îți inundă coastele în timp ce te chinui să-ți scoți, docil, chiloții. Penisul ți se ghemuiește în cuibul său de păr, mic, moale și neprotejat. Unul

dintre gardieni îți examinează rectul în timp ce celălalt asistă, batjocoritor. Continuă să citească cuvintele lui Blue cu o mimică nazală:

— *Nu vreau să ne vedem, nu vreau să-ți vorbesc...*

— Oprește-te. Te rog.

Gardianul face un gest, ca și cum ar vrea să-ți dea hârtia înapoi — tu, dezbrăcat și aplecat în fața lui, întinzi mâna. El rânjește, ținând hârtia cu două degete de un colț. Încet, o rupe în două. Apoi o rupe încă o dată și încă o dată, până când fâșiile lungi de hârtie se transformă în confetti. Simți că ceva în tine se sfâșie odată cu cuvintele, dar rămâi aplecat până când încep să-ți tremure genunchii. Fragmente din scrisul lui Blue plutesc în jos spre podea, grațioase ca niște fulgi de zăpadă.

*

Gardienii te împing cu brutalitate pe culoar.

— Vă rog, nu...

Nu te așteptai să-i implori. Nu fac decât să tragă de tine mai tare — un avertisment. Nu te împotrivi. Picioarele tale abia se mișcă, înmuiate de o ezitare panicată, dar ei te împing înainte oricum, ignorând șovăiala pașilor tăi.

În acest moment, tu ar fi trebuit să ajungi la râu. Să asculți bolborositul curenților peste pietrele netede. Să bagi un picior în apă — un fior —, apoi pe celălalt. Îți imaginezi senzația

de frig pe glezne, apa rece ca gheața revigorându-te brusc.

Unda de șoc te cuprinde, te scutură, apoi se prăbușește, rostogolindu-se în valuri de nedumerire. Până în clipa asta, nu ți-ai dat seama cât de mult ai crezut. Crezuseși că vei scăpa, sau cel puțin că vei muri încercând. Ai crezut asta atât de mult timp — erai absolut convins — încât realitatea ți se pare acum ridicolă. Imposibilă.

Nu există cer. Nu există iarbă. Nu există scăpare.

*

Ești o amprentă digitală.

Amprenta degetului mare, apăsat ferm pe o plăcuță electronică. Nu există nicio îndoială: tu ești cel care își șterge ochii de praf cu dosul mâinii, tu ești cel tras înainte de lanțul cătușelor, tu ești cel care poartă noile haine albe, cu un inexplicabil miros de carne. Tu ești cel care trece pragul și pășește acum într-un loc căruia i se spune Casa Morții.

Celula de așteptare este mică. În Clădirea 12, descrierile de formă și dimensiune ale acestui loc faimos variau în funcție de perspectiva celui care se întorsese să povestească. Când ajungi la ușă, vezi imediat diferența: vechea ta celulă de la Polunsky avea o fereastră încastrată în oțel. Aici, în unitatea Walls, are gratii.

Ar fi atât de ușor s-o atingi pe Shawna printre aceste gratii. Dar ea nu lucrează la

Casa Morții. Shawna a rămas la Polunsky, unde probabil îl escortează pe Jackson până la duș, cu brațele tremurând în ritmul mersului ei târșâit prin culoarul cenușiu. Revezi expresia ei vinovată și stupefiată, când ai ieșit din Clădirea 12 pentru ultima dată — cum stătea și te privea inutil, știind că te mințise.

Nu exista nicio armă. Nu a existat niciodată nicio armă.

Atât timp irosit. Toate acele momente furate, bilețele siropoase de dragoste, atingeri ușoare — n-au folosit la nimic. Shawna este un nimic, cu șoldurile ei mari și cu bube la gură, cu gângăvelile rostite de buzele uscate și crăpate. Shawna e slabă. Doar e femeie. Viitorul ei va fi gol fără tine — își va face rondurile de dimineață, își va bea spălătura aia de cafea din vechiul ei termos pătat, va servi sute de mese altor condamnați și, până la urmă, va uita aceste săptămâni, în care persoana ei a fost cât pe ce să conteze cu adevărat, să fie părtașă la ceva important. Aproape că îți pare rău pentru ea.

Dar apoi vezi camera.

Doar o fracțiune de secundă, înainte să te împingă în celula de așteptare. La cinci metri mai încolo pe culoar, pe dreapta, ușa era deschisă. Prinzi doar o frântură, o imagine fugitivă a acelui loc care stârnește imaginația. Camera de execuție. În acea milisecundă, vezi pereții, o nuanță oribilă de verde mentă.

Vezi fereastra, acoperită de o perdea. Cele două roți din spate ale unei tărgi.

Te clatini când intri în celulă, dorindu-ți să nu te fi uitat. Camera este ca raiul sau ca iadul sau ca însuși momentul morții: un loc pe care nu ar trebui să-l vezi până când nu ți se strigă numele.

*

3 ore și 54 de minute.

Lumea o ia razna, totul e anapoda după această schimbare. Stai pe marginea noului pat, cu mâinile ferm sprijinite pe saltea, încercând să îți dai seama cum ai ajuns aici.

Ai avut la dispoziție multe luni — ani — să te gândești la acest deznodământ. În tot acest timp, nu ți-ai imaginat niciodată că s-ar putea totuși să vezi Casa Morții. Viitorul a reușit mereu să se contorsioneze, expandându-se în forme flexibile și enigmatice. Viitorul era un mister, impenetrabil. Sincer, nu ți-ai imaginat nicio clipă că viitorul ar putea duce aici. Ți se pare prea meschin, prea vulnerabil, pentru o persoană ca tine.

Îți amintești de deținutul acela de la Polunsky, cel care și-a scos propriul ochi și l-a mâncat. Recunoști în tine o umbră a acelui impuls, o dorință al cărei sens crud abia acum îl înțelegi. Disperarea este voită, poate cea mai importantă parte a acestui proces. Este motivul pentru care te-au făcut să aștepți ani în șir, apoi luni, acum ore și minute, pentru care întreaga ta viață s-a transformat

într-o numărătoare inversă. Acesta este scopul. Așteptarea, certitudinea sfârșitului, refuzul de a muri.

*

— Cum de suporți slujba asta?

I-ai pus întrebarea în timpul rondului de prânz. Shawna arăta obosită, cu niște pungi violacee sub ochi. Big Bear fusese dus la Unitatea Walls în acea dimineață. Plângea când gardienii l-au condus la dubă, hohotea distrus, 110 kilograme de disperare absolută. Big Bear, un negru cu voce divină de cântăreț. Big Bear, singura persoană de care ești absolut sigur că nu merita să ajungă în Casa Morții. În urmă cu 20 de ani, Big Bear se uita la televizor în sufrageria lui, când o echipă de polițiști a intrat peste el cu un mandat pe numele unui bărbat care locuia în apartamentul de deasupra. Big Bear ținea o armă sub pernele canapelei. În cameră era întuneric.

În ziua aceea, deținuții din celulele de pe culoar au amuțit în semn de regret. Nu se auzeau decât murmurele tale furioase, în timp ce Shawna își răsucea neliniștită o șuviță de păr între degete, într-un gest de vagă consolare.

— Cum te trezești în fiecare dimineață? Cum te ridici din pat, știind că lucrezi într-un astfel de sistem? întrebaseși tu, neputând să-ți înfrânezi furia din glas.

— Tatăl meu a lucrat aici, spusese ea, ridicând din umeri. Și fratele meu, la fel.

— Dar tu nu te gândești niciodată la ce ești părtașă?

— Nu prea, spusese Shawna cu indiferență.

Ai fi vrut să-i spui că era o rotiță într-o mașinărie mizerabilă, că închisorile sunt și ele niște companii care caută să-și maximizeze profitul, care trăiesc pe o grămadă de cadavre ca al lui Big Bear. Te uiți la știri. Citești ziarele. Nu este problema ta, nu te privește, dar nu din întâmplare te numeri printre singurii trei bărbați albi din Modulul A. Nu te-ar deranja prea mult toate astea, dacă n-ai fi și tu supus aceluiași sistem psihotic.

Îți venea s-o împingi pe Shawna, dar nu merita să riști. Aveai prea mare nevoie de ea. Și-a șters sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii și ați ascultat amândoi tăcerea de pe culoar din ziua aceea, cea a unui grup de oameni îndureraţi de ceva mai josnic decât ei înșiși.

*

Apare noul director. Are părul tuns periuță, maxilarul pătrățos. O privire care te face să te simți ca un vierme strivit pe talpa pantofului lui.

— Înțelegi procedura de astăzi?

— Da.

— Ai aici toate formularele care te privesc — sumarul de execuție, declarația confesiunii religioase, o copie după fișa de transfer, lista actuală cu vizitatori aprobați, notificarea de participare la execuție, fișa pentru

supravegherea execuției, inventarul efectelor personale, fișa medicală. Ai întrebări?

— Nu.

Îți strecoară hârtiile pe sub barele de oțel. Nu poți vorbi, încă îți răsună în minte acele prime întrebări dure.

— Știi cine ești?

— Da.

— Știi de ce te afli aici?

— Nu ai avut de ales.

Răspunsul a fost „da".

*

Într-un alt vorbitor.

Tina poartă aceeași ținută ca azi-dimineață; ți se pare că a trecut o veșnicie de-atunci. Stând în spatele geamului, îți amintești de siguranța și suficiența ta de la ultima voastră întâlnire — realitatea te izbește în față. Imposibil. Nu-ți vine să crezi.

— Bună, Ansel, mă tem că nu am o veste prea bună pentru tine, spune Tina la telefon.

Știi ce urmează. Încordezi maxilarul până te dor dinții — nu prea te-ai gândit la recurs. Trebuia să fie irelevant.

— Recursul... Instanța a decis să nu-l ia în considerare.

— Cum adică? Nu pot să-l ignore chiar așa! zici tu.

— Ba da, pot. S-a mai întâmplat.

— Dar nu le-ai spus? Nu le-ai spus că sunt...

Nu poți rosti cuvântul. Nevinovat. Tina știe ce vrei să spui. Reformulezi.

— Nu le-ai spus că nu vreau să mor?

Regreți fraza imediat ce îți iese din gură. Ți se pare copilărească, prea disperată.

— Am depus recursul, spune Tina, fără să răspundă la întrebare. Îmi pare rău. Noi am făcut tot ce s-a putut.

O urăști pentru această minciună. Această femeie elegantă, care își ciocnește unghiile de masă ca pe niște bomboane mici și tari și își scoate vârful limbii printre dinții albi. Atunci îți vine în minte, cu o claritate fulgerătoare: Tina crede că meriți această pedeapsă.

— Îmi pare rău. Eu..., continuă Tina.

Nu o lași să termine. Cântărești receptorul din mână, apoi duci brațul înapoi și îl arunci în geam, care nu se sparge. Receptorul ricoșează din geam, cu un pocnet sonor, nesatisfăcător. Tina nu se mișcă, nici măcar nu tresare.

Gardienii vin în fugă, așa cum te așteptai. Nu te lupți, dar ei tot te manevrează dur, răsucindu-ți brațele atât de mult la spate încât te vor durea umerii mâine. Mâine. Ultima imagine pe care o ai cu Tina este cea a capului ei plecat — în semn de respect sau de dispreț, de indiferență sau tristețe, n-ai ști să spui.

*

Un brânci violent, înapoi în celulă. Ușa se trântește. Te întinzi pe patul plin de cocoloașe, îți pui brațul peste ochi. Încerci să te gândești la Blue — de obicei, ea îți aduce alinare. Dar nu merge, probabil din cauza acestei celule, noi și străine. Când ți-o

imaginezi pe Blue acum, îi citești în ochi acea întrebare familiară.

— Ce s-a întâmplat cu Jenny? te întrebase Blue.

Era a doua ta săptămână la Blue House. O zi însorită, umedă și parfumată. Îți petrecuseși toată dimineața în curte, tăind cherestea, și un șiroi de transpirație ți se scurgea încet pe spate.

— Uneori, lucrurile nu merg, pur și simplu, ai răspuns.

— De ce? a întrebat Blue.

Ținea în mână o doză deschisă de Cola și stătea cu capul înclinat, așteptând curioasă răspunsul.

— Căsnicia nu este ușoară, ai spus tu simplu.

— O mai iubești?

Ți-ai șters fruntea cu mâneca, gândindu-te. În timp ce Blue aștepta un răspuns, inocentă și curioasă, ai simțit un val de afecțiune. Pentru Blue, și pentru acest loc. Pentru briza care îți mângâia pielea sărată.

— Bineînțeles că încă o iubesc. Dar partea frumoasă a poveștii nu se află la sfârșit.

Ai decis, atunci, să iei totul de la început.

*

Ai văzut-o pe Jenny pentru prima oară într-o seară caldă de octombrie.

În primul an de facultate, în primul semestru. Aveai 17 ani, stăteai în curtea interioară, neștiind, ca de obicei, ce să faci cu corpul tău. Ajunseseși la Northern Vermont

University cu o bursă de studii — directorul liceului tău plânsese când auzise vestea. Copiii de la școală nu te plăcuseră niciodată prea tare, dar întotdeauna fuseseși în relații bune cu profesorii, consilierii, asistenții sociali. Știai cum să-i faci să se simtă utili.

La fel te purtai și cu profesorii de la facultate. Erai liniștit, muncitor, fermecător când era nevoie. Te îngropai în cursuri și învățai până seara târziu, ignorându-ți colegul de cameră, un tip musculos, atunci când venea acasă mort de beat și vomita. Evitai fetele gălăgioase din cămin și pe ceilalți studenți la cantină. Îți cumpărașeși o pereche de ochelari de la farmacie, de care nu aveai nevoie. Te examinai în oglinda din baie. Încercai să pari cineva nou.

Restul acelei veri îngrozitoare trecuse ca o ceață. Bebelușul țipa constant, un zgomot de fond, în timp ce tu serveai înghețată la cornet și ascultai radioul de lângă casa de marcat. Niciun indiciu despre fetele dispărute. La început, le purtai cu tine peste tot: trăiau și mureau în memoria ta în timp ce stăteai la coadă în sala de mese sau când ridicai mâna la ora de filosofie. Trăiau și mureau în umbrele copacilor, în timp ce te întorceai de la bibliotecă la căminul tău în toiul nopții. Te întrebai dacă oamenii le vedeau pe fete când se uitau la tine, dacă erau vizibile din exterior sau doar le țineai în tine ca pe un secret.

Totul s-a schimbat când ai văzut-o.

Jenny stătea pe iarbă, în curte, scăldată de lumina portocalie a toamnei târzii. Purta o pereche de pantaloni scurți de nailon și șosete lungi albe. Prietenele o aplaudaseră când făcuse podul, cu mâinile sprijinite ferm în iarbă. Priveai de dincolo de peluză cum abdomenul lui Jenny se arcuia spre cer, curbura corpului ei semănând cu un monument ridicat în cinstea a ceva sfânt.

În acea clipă, ți-ai făcut o promisiune. De-aici înainte, vei fi un om normal. Vei fi bun. Ai strâns toate amintirile din acea vară și le-ai îndesat cât mai adânc în crevasa corpului tău neascultător. Imaginea spatelui ei arcuit va face să dispară acele fete, le va șterge cumva. Te vei oferi zâmbetului ei complice, jucăuș, și ochilor ei blânzi, ca de căprioară — o vei lăsa să te vadă prin microscop.

Ți-ai luat caietul și ai făcut primul pas spre ea. Aceasta a fost marea putere pe care o deținea Jenny: nu aceea de a-ți inspira dragoste la prima vedere, ci de a-ți alunga fantomele care te bântuiau.

Ea va fi. Ultima și singura ta fată.

HAZEL

2011

În noaptea dinainte să se schimbe totul, Hazel s-a trezit cu o senzație de apăsare în piept.

Durerea era insuportabilă, ca un pumn furios încleștat sub coaste. S-a ridicat în șezut, scoțând un țipăt înfundat. Era o noapte de septembrie, în care încă se simțea o căldură umedă de vară, și Hazel gâfâia în vidul din cameră, cu mâinile la piept, în timp ce durerea începea deja să dispară.

— Hazel?

Cu capul pe pernă, Luis clipea somnoros. Camera era luminată doar de monitorul pentru bebeluș, care cârâia de pe noptieră, și respirația lui Luis mirosea a pastă de dinți acră și a pui cu usturoi, ce gătise ea la cină. De pe stradă nu se auzea niciun zgomot, totul era liniștit în fundătura lor. Hazel se obișnuise cu această liniște profundă, dar, în astfel de nopți, liniștea căpăta o personalitate proprie. Parcă își bătea joc de ea.

— Nu e nimic, a răspuns Hazel, masându-și sternul. Culcă-te la loc.

Senzația dispăruse deja. Nu lăsase nicio urmă, nici măcar un ultim spasm. Era o durere pe care ea poate și-o imaginase, rămășița unui vis înainte să dispară.

*

Hazel nu și-a auzit telefonul vibrând pe blatul din bucătărie.

Alma, care tocmai venise din stația de autobuz, cânta încetișor în timp ce-și desfăcea șireturile, dar vocea ei era acoperită de țipetele lui Mattie, care avea un tantrum pe scaunul lui înalt de bebeluș. Hazel s-a aplecat să șteargă cu un prosop de hârtie o pată de sos de mere de pe jos.

— Mattie, scumpule, îl imploră ea. Te rog, mănâncă-ți gustarea.

Dar Mattie nu făcea decât să țipe, împrăștiind pe jos un pumn de cereale Cheerios umede de salivă și bătând cu pumnii lui grăsuți în tava de plastic. Alma a cules un Cheerio umed de pe podea și l-a băgat în gură, continuând să zâmbească și să cânte melodia menită să o ajute să se adapteze la clasa întâi. Cântecul era atât de antrenant, încât Hazel îl surprinsese pe Luis fredonându-l în acea dimineață, în timp ce-și întindea crema de ras pe obraz. *Ne place să învățăm, ne place să ne jucăm, așa facem noi la Parkwood Day!*

— Mama, spuse Alma pe o voce plângăcioasă. Îți sună telefonul.

Hazel și-a încordat auzul, încercând să distingă vibrația dincolo de strigătele lui Mattie. Când, în sfârșit, și-a găsit telefonul, cu ecranul în jos într-o mică băltoacă de apă lângă aragaz, acesta încă vibra. JENNY, a citit ea înainte să răspundă.

— Bună.

Hazel și-a prins telefonul între ureche și umăr în timp ce îl ridica pe Mattie de subsuori din scaunul înalt. Mulțumit că se afla pe podea, Mattie a luat un pantof descălțat de Alma și a apropiat talpa murdară de gura lui plină de bale.

— Postul..., spunea Jenny.

— Ce? Nu te aud...

— Am primit postul acela, spunea Jenny. Și am făcut-o, Hazel. L-am părăsit. Dar a ieșit prost, foarte prost. Nu am avut timp să fac nimic din ce am discutat. Ansel mi-a citit e-mailul, m-a trezit târziu noaptea trecută. Am plecat, m-am cazat la hotel, dar nu mi-am luat nimic din lucruri. Poți să vii?

Jenny plângea la celălalt capăt al firului, în timp ce o sirenă îndepărtată se auzea în fundal. Hazel s-a uitat la Alma, mereu mult prea perspicace pentru vârsta ei, pe a cărei față de vulpiță se citea îngrijorare. Și-a trecut degetele prin părul mătăsos al Almei și a privit pe fereastră. În cartier era liniște, ca de obicei, cerul de un albastru alburiu de toamnă. Calmul părea nefiresc, aproape batjocoritor.

Și-a amintit abia după ce a făcut un plan împreună cu sora ei și a închis telefonul. De visul ei de azi-noapte. De strânsoarea din piept, ca un pumn fantomatic. La 39 de ani, Hazel experimentase prima ei Chemare.

*

Nimeni nu putea să-i spună lui Hazel, acum, că nu avea nimic în viață.

Avea păpuși Barbie și cărți cartonate. Lapte praf pentru bebeluși, întâlniri la joacă, coliere din macaroane. Avea budincă de orez pe covor și mâinile lipicioase dimineața devreme. Crize de nervi de-ale copiilor la raionul de șampoane din supermarket, la restaurantul italienesc din centru, la petrecerea aniversară a părinților ei. În rarele momente în care își găsea timp să reflecteze, Hazel încerca să se bucure de haos și de agitație, de existența impetuoasă a acestei lumi pe care o crease cu atâta deliberare.

Așa că, atunci când Jenny a sunat să-i dea vestea, Hazel s-a așezat la masa din bucătărie, cu spatele încovoiat, tremurând, încercând să se recalibreze. Într-o clipită a redevenit fata de altădată: avea din nou 18 ani, iar Jenny era cel mai strălucitor soare, cel mai curat sunet. Refrenul acelor ani târzii ai adolescenței a răsunat din nou. *Fii fericită pentru ea.* În peștera din capul lui Hazel, fraza căpăta un ton ofensat, iar cuvintele erau neputincioase, golite de înțeles.

Alma a întins mâna, cu figura preocupată a unui mic psihiatru, și a mângâiat-o cu blândețe pe Hazel pe păr, cu mâna acoperită de autocolante Winnie the Pooh pe jumătate șterse.

*

Schimbarea se produsese încet, aproape insesizabil. Pentru Hazel, începuse în ziua

nunții lui Jenny.

Părinții lor închiriaseră un cort pe un teren de golf, cu vedere parțială spre Lacul Champlain. N-au fost decât 30 de invitați, majoritatea mătuși, verișori și prieteni de liceu de-ai lui Jenny. Hazel se întâlnea cu Luis de numai câteva luni și, la vremea aceea, iubirea lor nouă și veselă putea fi zdruncinată de solemnitatea unui astfel de eveniment. Prin urmare, ea nu îl invitase. Dar, în timp ce stătea în spatele lui Jenny și îi prindea șuvițele de păr cu agrafe, tânjea după prezența lui. Luis era genul de bărbat care nu suporta nici filmele triste, nici filmele de groază. În serile de duminică, gătea *tamale* după rețeta mamei lui, frământând aluatul cu mâna.

Luis era singura persoană căreia Hazel îi dezvăluise secretul lui Jenny.

Ansel nu terminase facultatea. În ultimul semestru, nu se prezentase la examenele finale. Jenny vorbise despre o bursă pe care el nu o obținuse, despre un profesor care îi scrisese o recomandare proastă. *E prea inteligent pentru ei*, îi zisese ea lui Hazel, care ghicise vocea lui Ansel dincolo de aceste cuvinte. Jenny mințise la ceremonia de absolvire. Le spusese părinților că cei de la facultatea de filosofie țineau o ceremonie separată, în timp ce Ansel stătea îmbufnat în camera lui de cămin. De atunci, el lucra la un magazin de mobilă, unde lustruia scaune și mese artizanale, pe care apoi le livra

familiilor înstărite din apropiere de Lacul Champlain și din zona Adirondack. Scria o carte, spusese Jenny cu mândrie. Partea asta era adevărată. Hazel văzuse paginile stivuite pe un birou improvizat în garaj, când fusese în vizită. Îi era greu să și-l imagineze așezat acolo, așternându-și gândurile pe hârtie. Îi părea mai degrabă un spectacol decât o ocupație autentică, o modalitate prin care Ansel încerca să se liniștească în privința capacităților lui intelectuale mediocre. Iar ea mai observase și alte lucruri în căsuța închiriată. Coșul de reciclare plin cu sticle de vin goale, un chardonnay ieftin de care Ansel nu s-ar fi atins niciodată.

În cort, înainte de nuntă, Hazel încercase să vorbească cu Jenny. Dar așteptase prea mult. Respirația surorii ei mirosea deja acru a șampanie și avea ochii sticloși când Hazel i-a întins tubul de ruj.

Hei, îi spusese. *Ești sigură că asta vrei?*

Nu fi proastă, răspunsese Jenny. Îi pusese o mână pe obraz într-un gest condescendent, inelul cu piatră violet sclipind pe degetul ei. *Știu ce fac.*

La recepție, Ansel s-a arătat absolut fermecător. A complimentat bijuteriile mătușii, a glumit cu tatăl lor în timp ce tăiau tortul. Dar, în seara aceea, Hazel l-a surprins de atâtea ori privind cu ochi goi peste umărul lui Jenny. Zâmbetul se topea instantaneu de pe chipul lui când nu mai avea nevoie de el — stătea lângă Jenny cu spatele rigid,

afișând o fericire superficială, inconsistentă ca un strat de vopsea neuscată. După ceremonie, Hazel a fugit la baie, unde s-a examinat în oglindă. Și-a amintit de întrebarea pe care i-o pusese lui Jenny în noaptea când stăteau pe patul din camera lor: *Dacă el nu simte absolut nimic, atunci de unde știi că te iubește?* Îmbrăcată în oribila rochie de domnișoară de onoare, Hazel a dus un deget la alunița de sub ochi. Și, brusc, spre surprinderea ei, s-a simțit bucuroasă că o avea. Într-o zi, și ea va purta o rochie albă. Va sta în fața unui bărbat foarte diferit, un bărbat bun, care simțea totul în culori vii, iar ea va ști fără umbră de îndoială că el o iubește. Pentru prima oară, Hazel s-a simțit mai grozavă decât sora ei. Era un sentiment atât de ciudat, atât de captivant, iar ea a știut că nu va putea renunța niciodată la el.

*

Hazel a parcat în spatele studioului de dans, pe locul rezervat de lângă tomberoane. Luis venise acasă mai devreme pentru a-i lua pe copii. În ultimele săptămâni, lucra pentru rubrica Arte și Divertisment, unde noutățile veneau mai rar și programul era mai puțin încărcat. Hazel lăsase o cutie de macaroane cu brânză pe blatul din bucătărie, știind că Luis îi va lăsa pe copii să le mănânce cu ketchup.

Prin perdelele transparente ale studioului se vedeau elevele de nivelul 4 care executau o serie de sărituri, îmbrăcate în body-uri verde

închis. Hazel s-a strecurat cu capul plecat printre părinții adunați în hol, ocupați să discute sau să coasă panglici în timp ce-și așteptau odraslele. La recepție, Sara stătea aplecată peste un teanc de hârtii. Când elevele nu treceau de evaluările trimestriale, când veneau facturile pentru costume și se afișau listele de distribuție pentru spectacole, Sara era cea care primea nemulțumirile mămicilor spilcuite, amenințările goale. *Vă jur că o vom retrage de la acest studio,* spunea câte o mamă încrezută, iar Sara îi răspundea cu un zâmbet senin, nevinovat. Ca și cum ar fi spus: *N-aveți decât.*

— Am nevoie de o favoare, spuse Hazel. E o urgență.

— Sora ta? întrebă Sara, ridicând privirea din hârtii și mijind ochii. L-a părăsit în sfârșit pe psihopat?

La acest cuvânt, Hazel făcu o grimasă. Brusc, simțea că situația surorii ei era o chestiune privată. Era cea mai întunecată parte din viața lui Jenny, nu un subiect de glume.

— A primit postul de asistentă medicală în Texas. Va pleca cu avionul miercuri, explică. Poți să reziști singură până atunci? Îți contorizezi orele suplimentare, bineînțeles.

La studio era întotdeauna agitație. Dar, de la un punct încolo — odată stabilit orarul cursurilor, taxele de înscriere plătite, regizorii angajați pentru spectacolele de sezon —, lucrurile se mișcau ca într-o coregrafie bine

pusă la punct. Dar Hazel mai avea un motiv de neliniște: îi va lipsi seara de marți. Marțea, Luis se ocupa de baia copiilor și îi punea la culcare. Marțea, Hazel o trimitea pe Sara acasă mai devreme și încuia ușa din față. Singură în studioul cu tavan înalt, își punea CD-ul preferat cu muzică de Bach și se încălzea singură la bară. Își lăsa corpul să se exprime. Se întindea, făcea salturi. Se avânta pe covorul de dans. În fiecare marți, timp de o oră, Hazel nu avea copii care să se plângă de dureri de burtă, să arunce cu broccoli pe jos sau să țipe că vor desert, nu avea facturi medicale de plătit, nici rate la un împrumut pentru obținerea unei diplome în domeniul afacerilor de care probabil nu avea nevoie. Avea doar articulațiile ei, concentrate și fidele. Mușchii ei, exaltați.

Când Hazel cumpărase studioul cu bani împrumutați de la părinți și o bună parte din moștenirea lui Luis, clădirea era într-o stare deplorabilă. Ea și Luis se ocupaseră singuri de majoritatea lucrărilor — placaseră pereții cu rigips, acoperiseră cimentul cu un covor moale de PVC și chiar aduseseră un buldozer pentru amenajarea unei parcări. Încă nu era însărcinată cu Alma și își petrecea serile cu Luis bând bere pe podeaua nefinisată, printre uneltele împrăștiate prin sală.

Pe vremea aceea, rareori se gândea la Jenny. Își amintea cu drag de acea perioadă — câteva luni în care nu a simțit absența lui Jenny și nici Jenny pe a ei, când

vorbeau sporadic la telefon, limitându-se la lucruri superficiale.

Au fost cele mai frumoase luni din viața lui Hazel.

Când putem să vedem studioul? o bătea la cap mama ei. *Cât de curând,* îi promitea Hazel. *Așteptați să fie gata.* Când părinții ei au venit în sfârșit în vizită, cu dubița pe care o aveau de pe vremea când ea era la liceu, le-a arătat studioul strălucitor de nou, plimbându-se prin spațiul larg și gol, satisfăcută. Părinții ei rămăseseră în prag, arătând mici și neînsemnați în oglinzile care tapetau peretele spațios. Se uitau la biroul de mahon de la recepție, la corpurile de iluminat suspendate, la sistemul stereo nou-nouț și la vestiarul spațios. Chipul mamei exprima o uimire extaziată. O imensă mândrie. Exact așa o privea odinioară pe Jenny.

*

Hazel a plecat la drum în lumina trandafirie a apusului. Când a intrat pe autostradă, a întredeschis geamul mașinii, lăsând să pătrundă aerul de toamnă.

Nu știu ce să fac noaptea, spusese Jenny la telefon săptămâna trecută. *Beau atâta ceai!* O spusese cu ciudă, ca și cum cănile de mușețel ar fi fost de vină pentru tremurul ei nervos, pentru gândurile ei haotice. *Și Tricia ce părere are?* întrebase Hazel. Sponsorul lui Jenny de la Alcoolicii Anonimi nu mai punea strop de băutură în gură de aproape 20 de ani. Hazel

nu o întâlnise pe Tricia, dar știa că Tricia se întâlnea cu Jenny în fiecare dimineață la cafeneaua de vizavi de spital. Tricia fusese cea care o îndemnase pe Jenny să o sune pe Hazel, să-i facă aceste confesiuni nocturne. Tricia, a cărei voce Hazel o auzea în fundal în timp ce Jenny plângea la telefon. *Întotdeauna mi-am dorit copii,* spunea Jenny în timpul unei lungi conversații întrerupte de suspine. *Dar nu m-am văzut în stare să rezist nouă luni fără să beau.* Ansel declarase că avea dubii în privința ideii de a deveni tată, deși părea clar descurajat de energia debordantă a copiilor lui Hazel — ea nu și-l putea imagina în rolul de tată, iar Jenny ignora întotdeauna întrebarea. Dar abia acum înțelegea în ce măsură renunțase sora ei.

Hazel nu avea sfaturi de dat. Nu putea să-i vorbească lui Jenny despre poveștile cu zâne șoptite în lumina lămpii de noapte a Almei sau despre ce simțea când stătea aplecată peste pătuțul lui Mattie la ora de somn, când îl privea bătând din genele lui delicate. Jenny îi adora pe Alma și Mattie, dar Hazel citise invidie în ochii ei și era oripilată de plăcerea pe care o simțea, că în sfârșit și sora ei cunoștea acel sentiment.

Acum trecea pe lângă întinderi de câmpie, centre comerciale. Lumina înserării căpătase o nuanță de albastru satinat.

*

Jenny stătea în fața produselor de patiserie. Cafeneaua se închidea, scaunele erau deja

stivuite, în timp ce un barista ștergea cu mopul prin sală. Lumina de la vitrina cu deserturi arunca reflexe aurii pe halatul lui Jenny. Avea fața umflată și părul prins în coadă aproape i se desfăcuse după o tură aglomerată. În afară de părul castaniu și ondulat, pe care îl purtaseră întotdeauna la fel de lung, în rest nu mai semănau deloc, și-a dat seama Hazel. Jenny se îngrășase în ultimii ani, iar Hazel se simțea vinovată că observase acest lucru. Sora ei se lățise în bazin, semn că se îndrepta inevitabil spre vârsta mijlocie. Pentru prima dată în viața ei, se uita la Jenny și nu se mai vedea deloc pe ea însăși. Niciun străin nu se mai oprea să întrebe: *Sunteți gemene?* Gândul i-a lăsat un gust amar lui Hazel, care deja avea gura insuportabil de uscată după drumul lung pe autostradă.

Jenny se întoarse.

— Ah, ai venit.

Hazel o îmbrățișă pe sora ei, strângându-i umerii. Sub aroma de croissant și zaț de cafea, măcar mirosul lui Jenny rămăsese același: de șampon fructat, țigări, detergent de rufe universal.

*

— Poate ar fi bine să ne întoarcem mai târziu, spuse Jenny din scaunul pasagerului.

Mașina lui Hazel a încetinit lângă bordură. Casa scundă și îndesată, cu un singur nivel, avea un aer amenințător. Era ultima zi a lui Jenny la spital și Ansel ar fi trebuit să fie la

serviciu. Dar, când au ajuns acolo, în timpul pauzei de prânz a lui Jenny, cu Rihanna cântând la radio, Hazel a simțit că i se face gol în stomac: camioneta albă a lui Ansel era parcată în lateral. Așteptând.

— Avem lista, spuse Hazel, neconvingătoare.

Discutaseră despre asta de luni întregi. Plănuiseră totul cu grijă: să încarce mașina în timp ce Ansel era la serviciu, să lase totul la hotel, apoi să se întoarcă să-i spună chiar înainte să decoleze avionul. Dar nu prevăzuseră un scandal cu urlete la miezul nopții din cauza e-mailului primit de Jenny și afișat pe calculatorul din colțul sufrageriei, al cărui ecran prăfuit era acum crăpat.

— Haide, spuse Hazel. Ne vom mișca repede.

Coborî din mașină cu mâinile umede. Încerca să-și reprime teama, să fie un pic mai stăpână pe ea în timp ce mergea înaintea lui Jenny spre intrare. Mirosul casei a izbit-o imediat, și-l amintea instinctiv din vizitele de acum câțiva ani. Cearșafuri nespălate, gunoiul lăsat prea mult timp în sac. Covoare învechite, mobilier ieftin.

— Bună? strigă Hazel.

Ansel stătea pe canapeaua din piele scorojită. Avea telefonul mobil în mână ca și cum ar fi așteptat un apel sau poate doar acest moment. Hazel nu-l mai văzuse de aproape doi ani și a fost surprinsă de schimbare. Ansel fusese întotdeauna chipeș, un trofeu pe care Jenny îl etala la evenimentele de la serviciu, înroșindu-se în

timp ce alte asistente, geloase, șușoteau între ele. Dar îmbătrânise. Gravitația începuse să-și facă treaba. Abdomenul — de forma unei burți de bere — îi atârna peste blugi, iar pielea îi era galbenă, cu aspect bolnăvicios. Sub ochelarii cu lentilele murdare, fața lui se rotunjise și pielea i se lăsase sub bărbie. Pentru prima dată, Hazel reușea să și-l imagineze exact cum va arăta la bătrânețe. Morocănos, diform. Complet lipsit de farmec.

Un rânjet îi apăru pe fața nerasă. Hazel făcu instinctiv un pas înapoi, surprinsă de propria ei frică.

— Oh, spuse el în timp ce chipul său se recompuse instantaneu într-o fațadă de calm.

Îi confundase umbra cu cea a lui Jenny.

— Hazel. Nu mă așteptam să vii.

Se ridică. Pentru o secundă, Hazel crezu îngrozită că se va apropia să o îmbrățișeze. Se încordă, pregătindu-se, în timp ce, odată cu teama, în sufletul ei se strecura acum încă ceva: un sentiment de vinovăție, vâscos ca un metal topit. Dintr-o singură privire, vedea o frântură din realitatea complicată pe care o trăia Jenny — colțurile ei ascuțite, subtilitățile înfiorătoare. Hazel nu cunoștea decât suprafața acestei realități și era șocant să descopere acum ce era în adâncul ei.

Ansel trecu pe lângă ea și se apropie de Jenny, care rămăsese ca paralizată pe verandă, în fața ușii deschise ca o falcă.

— Ce dracu' faci? se răsti el.

— Am venit doar să luăm câteva lucruri, interveni Hazel. Jenny, arată-mi unde este valiza.

În timp ce Hazel scotea valiza din dulap, Ansel stătea în preajma lor — părea aproape amuzat, cu mâinile băgate în buzunarele stropite de vopsea. S-au grăbit să ia lucrurile de pe listă, aruncându-le de-a valma în valiză: sutiene, cămăși, încălțăminte. O cutie cu amintiri din liceu, o cutiuță cu cercei care aparținuseră bunicii lor. Jenny lăsa aici oalele și tigăile din fontă, așternuturile pe care le alesese cu ani în urmă pentru a se potrivi cu covorul mițos, produsele pentru păr din dulapul din baie. Hazel a aruncat în valiză un braț de rochii cu tot cu umerașe, ascultând în acest timp respirația șuierată a lui Ansel, care stătea lângă ea. Mult prea aproape.

— Cu asta demonstrezi că am dreptate, Jenny! continua el să repete din ce în ce mai tare. Cu asta demonstrezi că am dreptate!

În dormitorul intim și urât, atmosfera era electrică. Jenny aruncă un braț de tricouri în geantă, în timp ce umerii i se scuturau de un plâns reținut.

— Este exact ca în Teoria mea, spuse el.

Hazel luă valiza din mâinile crispate ale lui Jenny și o trase după ea prin hol, făcându-i semn lui Jenny s-o ia înainte.

— După cum spunea Sartre. Natura însăși a suferinței din dragoste face conceptul imposibil. Nimic nu poate fi în întregime bun, nu?

— Îmi pare rău, îngăimă Jenny cu glas răgușit.

— Este ironic, nu-i așa? spuse el aproape râzând. Dragostea nu poate exista ca ceva pur — răul va reuși mereu să se infiltreze.

— Haide, o îndemnă Hazel, acum atât de aproape de mașină.

Încerca să nu asculte divagațiile pseudofilosofice ale lui Ansel, care păreau de-a dreptul delirante.

— Îmi pare rău! spuse Jenny de pe verandă, cu mucii curgându-i din nas, în timp ce cobora treptele clătinându-se. Îmi pare rău!

În sfârșit, amândouă erau afară, iar Ansel era doar o formă care le urmărea. O umbră toxică. Hazel înainta cu pași apăsați, panicată, și când a fost sigură că Jenny era în spatele ei, a început să alerge involuntar.

Ansel rămăsese pe verandă, atât de încordat încât părea că o să explodeze. Hazel trase valiza pe trotuar și, când în sfârșit închiseră portierele mașinii, Jenny izbucni în hohote de plâns.

— Nu te uita! Nu te uita, bine? spuse Hazel.

În timp ce Jenny își îngropa fața în mâini, Hazel a aruncat o ultimă privire ezitantă spre Ansel. Rămas în cadrul ușii, drept, complet nemișcat, avea fața schimonosită de o furie cum ea nu mai văzuse vreodată. Parcă era un lup, arătându-și colții. O creatură inumană. Hazel a demarat, cu privirea ațintită în oglinda retrovizoare, cu picioarele tremurându-i atât de tare încât mașina a

pornit din loc cu o smucitură. Știa că totdeauna și-l va aminti așa: reflexia unei forme amenințătoare, silueta unui bărbat clocotind de furie pe o verandă, care se micșora treptat, până când abia se mai vedea, ca gămălia unui ac, apoi dispărea. În timp ce mâinile îi tremurau pe volan, Hazel a avut gândul naiv și reconfortant că nu va trebui să-l mai vadă niciodată pe Ansel Packer.

*

Camera de hotel era impersonală, cu două paturi făcute cu grijă. Îi amintea lui Hazel de vacanțele din copilărie, când mergeau în orașe puțin atrăgătoare pentru turiști, dar accesibile, precum Cleveland și Pittsburgh — ea și Jenny dormeau într-un pat, iar părinții lor în celălalt. Zilele și le petreceau mergând prin muzee, unde Hazel și Jenny se jucau Trombon pe jos în hol, în timp ce părinții lor fotografiau opere de artă din care nu înțelegeau nimic.

Hazel se bucura acum de anonimatul camerei, al lămpilor cu abajur plisat, al săpunurilor învelite în plastic. Jenny ieși din baie îmbrăcată în pantaloni de trening și un tricou subțire de bumbac, cu un prosop înfășurat în jurul capului. Afară, soarele apusese, se auzeau portiere trântite în parcare, trollere trase pe pietriș. Un copil țipa și Hazel simți o strângere de inimă. Ar fi vrut să simtă mirosul din părul Almei, respirația cu iz de lapte a lui Mattie.

— Să sunăm la room service? sugeră, aruncându-i lui Jenny un meniu.

— Ansel nu făcea asta niciodată, se plânse Jenny răsfoind broșura laminată. Zicea că e prea scump. Când plecam în concediu, mergeam întotdeauna la McDonald's. Ooh, ia te uită, au Alfredo.

Au comandat ceva extravagant. Linguine Alfredo, salate Caesar, piure de cartofi și o *lava cake* cu ciocolată la desert. Aerul părea să vibreze în timp ce ele așteptau, șocate, de parcă tocmai ar fi supraviețuit unui cutremur. Jenny s-a așezat pe pat, și-a confirmat zborul de pe laptopul lui Hazel, a trimis un e-mail noului proprietar și a închiriat o mașină pentru când va ateriza. Actele de divorț puteau să aștepte, urmând să fie trimise mai târziu într-un plic purtând numele unui avocat. Se gândea de câțiva ani la această despărțire, a recunoscut, dar a trebuit mai întâi să obțină noul loc de muncă pentru a putea face pasul. Încă nu-i venea să creadă, spunea ea, acum că venise momentul.

Când a sosit mâncarea, s-au așezat pe jos între cele două paturi, cu picioarele încrucișate. Piureul de cartofi fusese așezat într-o formă oarecum falică, și, când Jenny a remarcat asta, amândouă au izbucnit în râs. Atmosfera apăsătoare de peste zi părea să se risipească în sfârșit.

Jenny mânca cu poftă.

— Crezi că va suna? întrebă ea, cu buzele lucind de grăsime. Înainte să-mi schimb

numărul?

— Dacă te sună, nu-i răspunzi, a spus Hazel.

— Bine.

O pauză.

— N-a fost întotdeauna așa, reluă Jenny. Am avut câteva momente bune, după ce am început să merg la întâlnirile de la Alcoolicii Anonimi. De altfel, el a venit cu ideea. Știu că după ziua de azi poate ți-ai făcut impresia asta, dar... Să știi că Ansel nu mi-a făcut rău niciodată. Nu fizic.

— Care-i treaba cu chestiile alea filosofice? întrebă Hazel.

— La ce te referi?

— La „teoria" lui sau ce zicea el. Vorbea ca un student în anul întâi la filosofie, care vrea să se dea deștept, dar nu este chiar așa.

Jenny scose un mic râs sarcastic.

— Nu știu. Am citit câteva fragmente din manuscris. Este mai degrabă o listă de întrebări decât o carte, dacă e să fiu sinceră. Și ai dreptate, niciuna dintre ideile lui nu este extraordinar de inovatoare sau interesantă. Dar cred că încearcă să găsească un sens, iar asta, cel puțin, mi se pare admirabil. Încearcă să-și dea seama cine este și cum să existe. Încearcă să-și justifice existența. În fond, nu asta încercăm cu toții?

Înfipse furculița într-o frunză de salată verde.

— Sunt foarte multe lucruri pe care nu mi le-a spus niciodată, continuă ea. Despre familia lui, despre copilăria lui. Când îl

întrebam, se închidea în el. Nu mai vorbea cu mine zile întregi. După ce am renunțat la băutură, m-am trezit într-o dimineață și, când m-am uitat la el, mi-am dat seama că era practic un străin. Ți-am spus vreodată... ți-am spus vreodată de polițista aia?

Hazel scutură din cap în semn că nu. Pastele, uleioase și grele, începeau să îi forfotească în stomac.

— S-a întâmplat mai demult, cu ani în urmă, spuse Jenny punând furculița jos și strângându-și genunchii la piept. Eram încă în perioada de practică la spital; încă nu eram căsătoriți. Și femeia asta, polițista, mi-a găsit numărul de telefon. La început nu am crezut că era polițistă. Părea prea tânără. A venit la spital, mi-a arătat insigna, a întrebat dacă vreau să-i răspund la câteva întrebări. Voia să știe despre Ansel. N-o să-i uit niciodată numele, pentru că nu-l mai auzisem până atunci. Saffron. În fine, am tot revăzut-o de atunci, Hazel. Ani la rând, dar nu i-am spus niciodată lui Ansel. Apărea la fiecare câteva luni și stătea în mașină pe strada noastră. Parcă ne supraveghea. Am văzut-o chiar și acum câteva săptămâni. E ca o umbră.

— Ce căuta? Ți-a spus? întrebă Hazel.

Jenny îi aruncă un zâmbet fals pe care Hazel îl recunoscu. Era zâmbetul pe care, în adolescență, Jenny îl adresa fetelor mai puțin populare ca ea la vestiar sau mamei lor când o mințea. În mintea lui Hazel se declanșă un semnal de alarmă. Ceva nu era în regulă.

— O chestie prostească, spuse Jenny. El n-ar face așa ceva.

— Ce?

— Nici măcar nu pot să reproduc. Pare așa de... Nu știu. Am căutat cazul pe internet, odată cu numele ei. Ea ancheta moartea a trei fete. Fuseseră omorâte în statul New York, înainte chiar ca eu să-l cunosc pe Ansel, când el era în liceu. *Omucidere*. Ce ridicol, nu crezi?

În lumina slabă verzuie, Jenny afișa un fel de zâmbet, cu dinții expuși intenționat. Hazel știa că și ea se gândea la fața lui Ansel din după-amiaza aceea. Cuvântul era ca un cuțit, tăind violent aerul dintre ele. *Omucidere*. Hazel nici nu credea că îl spusese vreodată cu voce tare; simpla posibilitate i se părea prea neplăcută, ca zvârcolirea unei creaturi ciudate pe limba ei.

— Cum poți fi sigură? întrebă Hazel încet. Adică... de unde știi că nu a făcut-o?

Zâmbetul fals se topi. Chipul lui Jenny se întunecă atât de brusc, încât Hazel regretă întrebarea.

— Dumnezeule! exclamă Jenny. Ca de obicei!

— Ce?

Jenny zâmbi și râse fals.

— Pe bune, Hazel, zise ea ca și cum nu-i venea să creadă, pe un ton aproape amuzat. Îți place chestia asta.

— Dar nu înțeleg! replică Hazel, cu obrajii aprinși de panică.

— De fapt, te bucuri, nu-i așa? Te agăți de orice mă pune într-o situație în care să fiu mai slabă decât tine.

— Nu e drept, Jenny.

— Ba știi bine că este adevărat. Ansel nu ar face niciodată așa ceva... dar tu chiar ți-ai dori ca el s-o fi făcut, nu-i așa? Ai merge până acolo încât ți-ai dori ca soțul meu să fi *omorât pe cineva*, pentru că astfel tu ai fi mai bună decât mine.

— Jenny, te rog.

— Îmi amintesc cum mă priveai înainte, cum îl priveai pe Ansel și tot ce aveam eu.

Jenny arătă cu mâna spre cearșafurile de hotel apretate, spre farfuriile murdare, cu bălți de grăsime.

— Știu că o parte din tine jubilează, continuă ea. Simți satisfacție când vezi că eu am ajuns în situația asta.

— Nu este adevărat, ripostă Hazel împăciuitoare, rușinată.

— Tu ai câștigat, bine? Ai tot ce ți-ai dorit.

Cuvintele lui Jenny au rămas plutind în aer. O otravă. În timp ce pe ea o podideau lacrimile, iar Jenny și-a dat ochii peste cap și a început să butoneze telecomanda televizorului, Hazel se simțea ca o mlaștină umană bălțind în propria ei meschinărie. La televizor era o reluare din *Real Housewives*. Hazel nu s-a mai uitat la Jenny și nici Jenny nu i-a mai adresat niciun cuvânt. Au stat așa o oră înainte ca Hazel să observe că sora ei se

prăbușise pe pat, cu capul pe piept. Adormise.

*

Hazel a adunat farfuriile fără să facă zgomot, apoi a deschis ușa cu piciorul și le-a așezat pe jos, în hol. Aerul mirosea altfel în afara camerei înăbușitoare. Steril și proaspăt. Hazel a răsuflat, inundată de o imensă ușurare, apoi a pus un prosop în prag pentru ca ușa să nu se închidă de tot.

Niciodată nu fusese mai evident sau mai jenant: Hazel era protejată, privilegiată și, implicit, ignorantă. Luis o lua de multe ori peste picior pe tema asta. *Voi, fetele albe, o duceți întotdeauna bine.* Părea imposibil ca violența definită de acel cuvânt — omucidere — să se lipească de Jenny, de propria ei soră. Astfel de lucruri nu se întâmplau în Burlington. Hazel se simțise întotdeauna sigură pe viziunea ei despre dreptate și nedreptate, despre bine și rău. Îl votase pe Obama. Credea despre ea însăși că ar fi fost genul de cetățean german care ascundea o familie de evrei în podul casei (deși, desigur, această teorie nu fusese niciodată verificată). Pentru prima dată, se simțea aproape de ceva care o speria. Iar ea voia să fie curajoasă.

S-a așezat pe mocheta aspră și învechită din holul întunecos și prăfuit. În minte îi roiau tot felul de idei confuze. A aruncat o privire de-a lungul coridorului cu șiruri nesfârșite de camere identice de-o parte și de

alta, apoi și-a scos telefonul mobil din buzunar. Conexiunea Wi-Fi a hotelului era lentă, iar ea a așteptat nerăbdătoare în timp ce motorul de căutare procesa.

Saffron Singh a apărut imediat. Rezultatul pentru căutarea *Saffron poliția New York* a fost un articol din *Adirondack Daily Enterprise:* ANCHETATOARE DE LA POLIȚIA DE STAT DIN NEW YORK PROMOVATĂ CĂPITAN. Era însoțit de fotografia unei femei cu caschetă pe cap, care stătea dreaptă pe o estradă. Părea competentă, capabilă, cu fața delicată și ascuțită. Hazel a navigat pe site-ul poliției de stat, unde a găsit imediat datele de contact ale lui Saffron Singh. Un număr de telefon figura sub o adresă de e-mail.

A format numărul.

Primul ton de apel a avut efectul unei scufundări într-un bazin cu apă rece — șocant, dur. Hazel a îndepărtat repede telefonul de la ureche, aproape aruncându-l, surprinsă de propriul curaj, în timp ce pe fir s-a auzit un mic fâșâit static. O răsuflare.

— Căpitan Singh.

Hazel a simțit o explozie de adrenalină și propria ei idioțenie pulsând, batjocoritoare.

— Alo? Cine e? spuse vocea.

Hazel a închis repede. În liniștea care a urmat, nu se auzea decât respirația ei sacadată. Șocată, se ruga în sinea ei ca Saffron Singh să nu îi caute numărul sau să încerce să o sune. Reacționa la gravitatea întrebării pe care Jenny refuzase să și-o pună. Hazel știa că

îi va rămâne adânc înfiptă în minte, o îndoială chinuitoare pe care nu va putea să o clarifice sau să o alunge. Nu putea nici să se gândească la ea, atât era de odioasă, de neconceput. Și, mai ales, imposibil de dovedit.

Cu degetele tremurânde, a deschis din nou ecranul telefonului. A inspirat și expirat de patru ori; aerul de pe hol mirosea a produse de curățenie și a covor aspirat. Luis a răspuns după ce telefonul a sunat de trei ori — adormise. Blândețea vocii lui joase, răgușite, i-a stârnit lacrimile.

*

În aeroport era lume multă și agitație. Jenny se îmbrăcase pentru zbor, își dăduse atent genele cu un strat de rimel și își pusese o pereche de cizme cu toc jos. Dimineață, până să plece de la hotel, Hazel se așteptase la o nouă ieșire nervoasă din partea ei, la repetarea acelor adevăruri urâte și dureroase, dar Jenny fredonase liniștită în timp ce își trecea peria prin părul încurcat. Hazel nu dormise toată noaptea, sforăiturile ușoare ale lui Jenny amestecându-se în mintea ei cu acuzațiile pe care i le aruncase în față.

Acum se îndreptau împreună spre controlul de securitate.

— Cred că asta e, spuse Jenny, oprindu-se în fața unui magazin care vindea rucsacuri de lux.

Valuri de călători treceau pe lângă ele, îmbulzindu-se.

— Nu plânge, Hazel, zise, dându-și ochii peste cap. Începi să semeni cu mama.

Când s-au îmbrățișat, Hazel a legănat-o în brațele ei. *Tu ești aia puternică dintre noi două*, îi venea să spună. *Tu ești aia curajoasă*. Dar n-a reușit decât să șoptească înfundat în părul lui Jenny:

— Îmi pare rău!

Când s-au îndepărtat una de cealaltă, Hazel a simțit că puloverul i s-a agățat de ceva. Amândouă s-au uitat lung la firul prins în inelul lui Jenny.

— O fi vreun semn, zise Jenny râzând.

Își scoase inelul de pe deget și i-l puse lui Hazel în palmă.

— Nu vrei să-l păstrezi? întrebă Hazel.

— Nu, păstrează-l tu, bine? E timpul să încep o viață nouă. Nu am nevoie de suveniruri.

Când l-a băgat în buzunar, a simțit cât era de greu. S-a întrebat cum de-l purtase Jenny atâția ani, cum de cărase atâta greutate.

— Bine. Ne auzim când ajung, promise Jenny.

Hazel a urmărit-o cu privirea până a dispărut în mulțime. Niciodată în toată viața ei nu se simțise atât de departe de sora ei. În avion, Jenny își va comanda un Sprite cu o felie de lămâie, va răsfoi o revistă, îndoind colțul paginii cu horoscopul. Hazel va ști mereu aceste lucruri despre Jenny — detaliile, obiceiurile, micile manii. Dar asta nu era totul. În zilele, săptămânile și lunile care vor

urma, detaliile acestea se vor schimba. Jenny va trăi într-un oraș pe care Hazel nu-l văzuse niciodată, sub un soare strălucitor pe care Hazel nu-l simțise niciodată pe pielea ei. Jenny va crea o nouă versiune a jumătății ei din întregul lor, reinventându-se. În tot acest timp, Hazel va fi aici. Încremenită pe linoleumul din terminalul scăldat de lumină, înconjurată de călători grăbiți, se gândea că ea va rămâne mereu aici, chinuită de dorința familiară de a urma exemplul surorii ei, de a ține pasul cu ea și poate chiar de a o întrece. Că va rămâne neschimbată.

În parcarea subterană era întuneric. Stând în mașină, Hazel examina inelul, un obiect dintr-un alt univers. Ametist și bronz. Locul lui nu era aici. Înainte de a porni spre casă, deschise torpedoul și aruncă inelul înăuntru. Un mic zgomot metalic, o rostogolire. Îl va lăsa acolo până va fi uitat, ca și când nu ar fi existat niciodată.

*

— Sunteți sigură? întrebă femeia, două ore mai târziu. O tai pe toată?

— Da, toată, răspunse Hazel.

Stătea pe un scaun rotativ în cel mai elegant salon de coafură din Burlington. Hainele ei încă miroseau a apret, ca așternuturile din camera de hotel, când îi trimisese un mesaj lui Luis ca să-l anunțe că va întârzia. El îi răspunsese cu o poză cu gingiile Almei, în care se vedea o gaură

însângerată în locul primului ei dinte de lapte care căzuse.

Coafeza tăie cu foarfeca, apoi ridică admirativ o mână de păr.

— Ia priviți aici.

Coada de cal a lui Hazel atârna retezată în mâna femeii, încă legată cu elastic. Cu doar trei centimetri de păr rămas — *Exact ca Emma Watson!* exclamă coafeza —, Hazel semăna cu un băiețel. Sau o nimfă sau o zână din poveștile Almei. Și da, puțin cu Emma Watson. Captivată de reflexia ei din oglindă, Hazel încerca să-și imagineze că fusese toată viața ei această necunoscută, că avusese întotdeauna acest chip îngust, care nu îi era familiar. Hazel scoase o mână de sub halatul umed și o duse la alunița în formă de lacrimă de pe obraz. Părea mult mai mare decât înainte. Mai puțin un cusur și mai degrabă un semn distinctiv, elementul care o definea. Sentimentul era atât de plăcut... Euforică, Hazel văzu că geamăna din oglindă deschise gura și râse — un râs ca o trezire, ca o devenire, ca o izbăvire.

2 ORE

2 ore și 4 minute.

Jenny obișnuia să spună că tot ce se întâmplă are un rost — tu o tachinai mereu, zicând că este un clișeu.

— Dacă tot ce se întâmplă are un rost, atunci cum explici războaiele? Dar cancerul, atacurile armate în școli?

Jenny nu făcea decât să scuture din cap, înțeleaptă și gânditoare, resemnată în convingerile ei:

— Trebuie să existe un scop. Suferința fără rost nu stă în firea umană. Oamenii îi vor găsi întotdeauna un sens.

— Ești optimistă.

— Nu-i vorba de optimism, ci doar de supraviețuire.

*

În fața celulei tale e postat un gardian. Își înăbușă cu brațul tusea expectorantă. Știi de ce se află aici: Jurnalul de supraveghere a fost reluat. El va trece prin fața celulei la fiecare câteva minute pentru a se asigura că nu te sinucizi. Chiar nu vrei să te sinucizi, deși ai face-o dacă ai putea — această situație ar avea un rost, dacă ar fi să o controlezi. Dar ai căutat și nu ai găsit nimic. Niciun șiret pe care să ți-l înfășori în jurul gâtului. Niciun ciob de sticlă cu care să-ți tai venele de la

mâini. Niciun sens în această așteptare lungă și crudă.

*

— Ansel?

A venit preotul. Ține sub braț o plasă roșie de la Polunsky. Chelia îi lucește de sudoare. De pe patul în care stai întins, preotul arată mai masiv ca niciodată. Trage un scaun metalic pe ciment și se așază aproape de gratiile care vă separă. Unitatea Walls are propriul ei preot cu normă întreagă, dar tu ai cerut să vină cel de la Polunsky. Îți place să ți-l imaginezi venind pe autostradă la volanul unei mașini hodorogite, cu geamurile deschise, cu radioul în surdină.

— Directorul mi-a dat asta, o are de la agentul Billings, spune preotul, întinzându-ți plasa.

Recunoști imediat forma. Teoria ta. Au trecut doar două ore de când ai ajuns la Unitatea Walls, de-abia destul timp ca să predea sacoșa preotului. Nu suficient cât să facă fotocopii în Huntsville, să le trimită editurilor și, mai ales, să lase un exemplar la postul local de știri. Scoți caietele din sacoșă și simți o apăsare în piept când îți dai seama care este adevărul. Te cuprinde deznădejdea, încet, ca o rană care supurează.

Teoria ta — moștenirea lăsată de tine — nu va pleca nicăieri.

Faptul că Shawna s-a răzgândit în privința planului e un lucru. Pe undeva, te-ai așteptat la asta din partea ei. Dar ți se pare o barbarie

ca *Teoria* să îți fie returnată în felul acesta. Nu ai timp și nici resursele necesare pentru a te ocupa personal de expedierea ei. Shawna știe asta. Oricum, fără implicarea ei, ar fi inutil. Cruda ironie îți lasă un gust amar. Ceea ce ai făcut este rău, dar nu suficient de rău pentru a garanta atenția pe care trebuia s-o atragă evadarea ta. Sigur, puteai să trimiți Teoria ta în lumea exterioară. Dar, în acest moment, este inutil.

Nu va interesa pe nimeni.

*

— De ce scrii atât? te întrebase Shawna odată, mai la început.

Stăteai pe jos, înconjurat de caietele tale, cu mâinile pătate de cerneală neagră.

— Este singurul mod de a rămâne în eternitate. E ca și cum aș lăsa în urmă ceva din mine.

— Și ce anume încerci să lași în urma ta? întrebase Shawna.

— Nu știu, răspunseseși tu iritat. Gândurile mele. Convingerile mele. Nu crezi că este important să știi că ceva din tine continuă să existe dincolo de dispariția trupului tău? Ceva care poate dăinui după moarte?

Shawna doar ridicase din umeri:

— Eu cred că unii oameni au lăsat deja destul.

*

Îl expediezi pe preot, apoi așezi paginile Teoriei într-un cerc pe jos, unde parcă

formează un zâmbet știrb. Stând în mijloc cu picioarele încrucișate, studiezi dovada geniului tău — arată atât de neînsemnată, scrisă la repezeală, cu ideile dezorganizate. Notițe pentru ceva mai important, mai bun.

Deci asta e. Teoria ta va dispărea după ce tu nu vei mai fi, aruncată pe undeva într-un birou, în cel mai bun caz, la tomberon, în cel mai rău caz. O viață de reflecții și ore dedicate scrisului, dată uitării. Privirea îți cade la întâmplare pe o pagină. Citești: „Moralitatea nu este finită. Moralitatea nu este imuabilă. Schimbarea este întotdeauna posibilă. Pare de neconceput că îți poate fi luat un lucru atât de fundamental precum posibilitatea".

Și Blue House?

Murmuri cuvintele, încet la început. Paginile de pe jos nu se mișcă, nu foșnesc, doar stau cu fața la tine. Așa că le rostești mai tare. Ecoul cuvintelor tale reverberează între pereții goi.

Și Blue House?

Chiar dacă asta se termină aici — chiar dacă nu ascultă nimeni — va exista întotdeauna Blue House. Blue House este Teoria ta statornică. Blue House este dovada. Poți să-ți depășești limitele, ca toți ceilalți. Ești complex. Ești mai mult decât omul cel rău.

*

Blue House a apărut într-un miez de vară fierbinte. La aproape un an după plecarea lui

Jenny în Texas. Erai în cădere liberă, singur în Vermont. Jenny nu mai era acolo, iar zilele tale erau pustii și mohorâte. Mâncai hot-dogi în fiecare seară, direct din cutie, reci. După cină, duceai în garaj toate piesele de mobilier preferate de Jenny, unde le făceai bucăți cu drujba.

Scrisoarea a sosit prin poștă într-o dimineață de iunie. Ai rupt nepăsător plicul, în timp ce ușa cu plasă antițânțari era încă deschisă în spatele tău, și ai privit nedumerit scrisul rotund de pe foaia dictando. Prima ei scrisoare a fost simplă, doar câteva fraze.

Dragă Ansel,

Numele meu este Blue Harrison. Înainte ca tatăl meu să fie adoptat dintr-un spital din apropiere de Essex, statul New York, avea un frate mai mare. Cred că fratele acela ești tu.

Te-ai dus clătinându-te în bucătărie, unde ai lăsat scrisoarea să cadă pe masa de stejar plină de zgârieturi. Ți s-a părut atunci că universul era crud și totodată miraculos. Disprețuitor și iertător. Bebe Packer nu țipase atâția ani ca să te pedepsească. Țipase ca orice bebeluș care încearcă să-ți comunice ceva.

În weekendul următor, ai plecat spre Blue House. Mai fuseseși prin Tupper Lake cu livrări de mobilă, dar călătoria asta ți s-a părut vie, plină de semnificație. Cerul se întindea ca o cupolă deasupra lacului, soarele scânteia în apa de un albastru-strălucitor. Restaurantul era la câteva străzi mai sus de

țărm, o casă cocoțată pe o mică bucată de pământ. Părea că-ți face cu ochiul, invitându-te să te apropii.

Clopoțelul de la intrare a sunat când ai intrat.

Ai recunoscut-o imediat. Blue Harrison aștepta la o masă într-un colț, cu spatele încovoiat și un aer stângaci, imaginea tipică a unei adolescente de 16 ani în timp ce se juca cu un pai de plastic. Văzând-o, ai simțit ceva visceral, care te-a șocat. Până să o vezi pe Blue Harrison, nu-ți dăduseși seama cât de constant fusese acel sunet. Acum, s-a așternut tăcerea în cotlonul cel mai întunecat din capul tău, acolo unde bebelușul plângea încet de ani întregi — ușurarea a fost atât de mare încât aproape că te-a paralizat.

Blue Harrison semăna cu mama ta.

În clipa aceea, Bebe Packer a părut că ridică privirea spre tine. Liniștit acum, dulce, clipind din ochi ca și cum ar fi vrut să spună: *În sfârșit. M-ai găsit.*

SAFFY

2012

Saffy știa să rezolve un mister.

Cunoștea dorința aceea care te mâna înainte. Furnicăturile de neliniște din vârful degetelor, vânătoarea și capturarea, adrenalina și ușurarea de după. Știa să răsucească și să demonteze fiecare fărâmă de informație, să tragă de firele minuscule până când totul se destrăma. Un mister era un fir încâlcit pe care Saffy știa să-l descâlcească, apoi să-l studieze, o știință exactă și fără echivoc. Dar unele cazuri evoluau dincolo de mister, spre ceva mai contorsionat, mai complex; cele mai oribile mistere își depășeau limitele propriului corp, transformându-se într-un nou tip de monstru. Unele cazuri deveneau canibale, devorându-se singure până nu mai rămânea decât carcasa.

*

Saffy stătea pe podium în fața mulțimii, fără să-i tremure mâinile. Sala de reuniuni, luminată de lămpi fluorescente, era plină ochi: polițiști care vociferau, așezați pe scaune de plastic, anchetatori sprijiniți neglijent de peretele din fund. Locotenentul Kensington stătea rezemat de ușă, nici înăuntru, nici afară, de parcă avea de gând să fugă dacă era cazul.

Saffy și-a dres glasul, cu autoritate, și-a tras umerii înapoi și a luat cuvântul cu o voce puternică:

— După cum mulți dintre voi știți, ni s-a comunicat termenul pentru rejudecarea cazului Lawson.

În sală s-a făcut liniște.

— De luni în două săptămâni. Având în vedere că este un caz extrem de mediatizat, procuratura ne solicită ajutorul — vrea să fim ochii și urechile lor, să depunem toate eforturile. Până la data procesului, veți respira Lawson, veți dormi Lawson, vă veți căca Lawson.

Acum le captase atenția. Atât de puțin trebuia: cadența obraznică și familiară a propriului machism, plus ceva vulgar, să fie acolo. În lunile de după promovarea în funcția de căpitan, Saffy avusese grijă să-și condimenteze ordinele cu astfel de expresii — avea nevoie de încrederea lor. Practica diverse variante ale acestui discurs de ani buni — șase ani ca sergent, apoi patru ca locotenent. Saffy avea 40 de ani acum, era singura femeie căpitan din istoria poliției statale și știa de multă vreme că, pentru a-i conduce, va trebui să vorbească la fel ca ei.

— Sergent Caldwell, ne faci un rezumat?

Rezemată de peretele din fundul sălii, cu brațele încrucișate peste jacheta de piele, Corinne spuse cu vocea calmă, ușor răgușită:

— Marjorie Lawson a fost omorâtă în urmă cu doi ani în propria casă, în bucătărie.

Lovită în cap cu o tigaie. Soțul ei, Greg Lawson, ajutor de măcelar la Painter and Sons, a fost singurul suspect și avem toate datele să credem că el a făcut-o. Dar, din cauza unei scurgeri de informații din departamentul nostru, apărarea a cerut anularea procesului.

La aceste cuvinte, Saffy îl țintui cu privirea pe locotenentul Kensington, care își studia pantofii italienești scumpi. Cu ani în urmă, Kensington băuse peste măsură în taverna din cartier, îl luase gura pe dinainte și vorbise cu un jurat despre vinovăția evidentă a lui Lawson, iar acum Saffy urma să plătească prețul neglijenței lui. Moștenise această situație de rahat de la fostul căpitan, îndemnat să se pensioneze tocmai din acest motiv, iar acum ea trebuia să găsească probe noi, un alt unghi de abordare a investigației. Trebuia să construiască ceva nou dintr-o grămadă de moloz.

— Mulțumesc, sergent, spuse Saffy. Lewis și Taminsky, voi doi vă ocupați de martori. Interogați-i din nou pe toți, strângeți-i cu ușa dacă e cazul. Hartford, te ocupi de rudele victimei, află tot ce se poate despre căsnicia soților Lawson. Benny și Mugs, voi vă ocupați de criminalistică. Iar tu, Kensington, te ocupi de relațiile cu procuratura și avocații. Decizia revine procuraturii, dar, în următoarele două săptămâni, noi le vom pune tot ce avem la dispoziție pentru a-i

ajuta să construiască un caz. Și-acum treceți la treabă!

În timp ce polițiștii ieșeau din sală, Saffy se întoarse spre avizier. Memorase fotografiile, dar era ceva în legătură cu locul crimei. Când stătea prea mult pe un caz, când toate pistele erau exploatate fără niciun rezultat, Saffy se întorcea la lucrurile concrete: Marjorie Lawson, întinsă pe jos în propria bucătărie, cu capul într-o baltă de sânge care se întindea pe podeaua proaspăt spălată. Lumina cuptorului era aprinsă, pâinea de porumb din interior semăna cu un buștean înnegrit, camera era încețoșată de fum.

— Căpitane!

Era Corinne. Singura anchetatoare din echipa ei, cea mai bună dintre toți. Corinne fusese prima polițistă recrutată de Saffy pe vremea când era locotenent, după plecarea lui Moretti în Atlanta. Corinne rezolvase zeci de cazuri de omor sub comanda lui Saffy și se folosise de relația socrului ei cu comisarul-șef pentru a o ajuta pe Saffy să obțină gradul de căpitan. Acum se apropia cu mersul degajat și părul lucios prins într-o coadă la ceafă. Corinne era dotată cu o minte ascuțită, dar și cu simț practic, și avea un umor sec care de multe ori o ajutase pe Saffy să reziste când avea de lucru până seara târziu.

— Am dat-o-n bară, spuse Saffy încet, în fața fotografiilor.

— *Tu* n-ai nicio vină, insistă Corinne.

— Știi că nu contează asta, oftă Saffy.

Corinne nu o contrazise.

Ziua se scurgea încet. Saffy a revăzut declarațiile martorilor împreună cu Lewis și Taminsky, a completat formularele pentru ore suplimentare și, în timp ce hăpăia un burrito decongelat, a aprobat folosirea unei dube de supraveghere pentru o operațiune antidrog. Când soarele de vară a apus, aproape toți membrii echipei plecaseră acasă sau pe teren, iar în secția de poliție era liniște. Știa că ar trebui să se odihnească puțin înainte să se întoarcă a doua zi — sâmbătă, care se presupunea a fi singura ei zi liberă —, dar aerul era sufocant de umed și simțea din nou acel dor familiar.

N-ar trebui să facă asta. Nu era sănătos. Nu era normal. Dar Saffy era singură, minunat de singură, iar noaptea nu judeca pe nimeni. Trecuseră multe luni de când nu mai cedase acestui impuls. Ultima dată fusese în aprilie, într-o seară cenușie, pe o ploaie torențială.

Saffy scoase fișetul de sub birou. Dosarul era exact acolo unde îl lăsase, alături de celelalte cazuri nerezolvate, închise sau uitate. Nu spusese nimănui. Acesta era secretul ei, cel mai stupid eșec al ei, de care îi era rușine.

Fetele dispărute în 1990 nu i-au dat nimic în schimb. Totuși, Saffy ascunse dosarul lor sub braț, după care se îndreptă cu pași obosiți spre parcarea goală. Fetele se strecurau întotdeauna în astfel de momente, când se simțea blocată sau frustrată ori în fața unui

impas cum era cazul Lawson. Izzy, Angela, Lila. Ieșeau din dosar, șușotind conspirativ. Apăreau pe bancheta din spate a Ford Explorerului sau dinapoia unui suspect în sala de interogatorii, un îndemn sarcastic, un memento constant. Saffy era acum căpitan, da. Dar, cândva, fusese o adolescentă. Fiecare mister era o poveste și, uneori, pentru a vedea imaginea de ansamblu, trebuia să te întorci la început.

*

Izzy i-a făcut o vizită în noaptea aceea. Un spectru într-un vis. Fetele, așa cum ar fi fost ele, o conduceau pe Saffy înainte, apoi o ispiteau înapoi în timp. Izzy, pe o verandă la răsăritul soarelui. Aproape de 40 de ani, cu ochelarii murdari, cu o flanelă veche, preferata ei. O ceașcă de cafea pe o masă curată de sticlă. Degetele ei, curățând coaja unui ou fiert tare. Lacul de unghii ciobit, într-o culoare aprinsă, contrastând cu albul strălucitor. Pielea lipicioasă a oului care se dezvăluie, vulnerabil, delicat ca un nou-născut.

*

A doua zi dimineață, când s-a trezit, Saffy știa ce avea de făcut.

Dincolo de fereastra camerei, zorii se revărsau singuratici într-o lumină diafană de iunie, iar cearșafurile impregnate de transpirație miroseau a acru, trebuiau spălate. Telefonul ei deja bipăia.

Corinne îi trimisese un mesaj.

Reexaminez stenogramele din dosarul Lawson în dimineața asta.

Vrei să caut ceva anume?

Se frecă la ochi și îi scrise un răspuns rapid.

Concentrează-te pe martorii apărării, caută fisuri. Sună-l pe locotenent pentru ajutor. Eu sunt liberă azi.

Abia răsărise soarele și Saffy era deja în mașină, cu mintea încă încețoșată, în timp ce sistemul de climatizare sufla cu putere un aer prăfuit, care duhnea a plastic. Și-a desfăcut un baton de cereale în timp ce intra pe autostradă, unde liniile galbene de pe asfalt se unduiau deja din cauza căldurii.

După 13 ani de condus pe această rută, cunoștea toate virajele. A traversat frontiera de stat pentru a intra în Vermont și a lăsat în urmă lacul Champlain în vreme ce câmpiile cedau locul centrelor comerciale. Drumul era pustiu și Saffy a scos pachetul de țigări din torpedou. Teoretic, nu mai era fumătoare încă din adolescență. Dar în timpul acestor deplasări își permitea câte țigări voia. Deja își încălca propriile reguli. Și, deși se simțea de pe acum vinovată, rușinată, i se părea inutil să-și refuze această mică plăcere.

Nu avea nevoie de ceva anume de la Ansel Packer. Niciodată nu s-a apropiat de el, nu și-a anunțat niciodată prezența. Motivația ei nu avea nicio logică, niciun fundament — voia doar să vadă. Să se uite. Când centrele comerciale au lăsat loc șirurilor de case vechi

și dărăpănate, a scuturat scrumul țigării pe geam și și-a imaginat că obsesia ei era un carusel vechi și ruginit, care se învârtea la nesfârșit.

Când a ajuns la căsuța galbenă, dimineața se transformase într-o zi fierbinte de vară. Saffy a parcat lângă bordură. Și-a deschis carnețelul, a inspirat lung și a început să privească locul cu ochii mijiți.

Totul arăta diferit acum că Jenny plecase. Iarba era prea înaltă, plantele din ghivece se ofiliseră, pe verandă erau împrăștiați pantofi bărbătești murdari de noroi. Abia după a treia vizită în decurs de nouă luni, Saffy sunase la spital pentru a afla ceea ce era evident. *Texas*, spusese recepționera. *A găsit un post acolo.*

Jenny plecase.

Saffy nu vorbise cu Jenny decât atunci, în fața spitalului, în urmă cu 13 ani. Când își amintea de acel interogatoriu ratat și de stângăcia ei, simțea un fel de tandrețe pentru versiunea sa mai tânără. Atunci făcuse primii pași ca anchetatoare, atât de plină de speranță, atât de lipsită de tact. În următorii zece ani, în zilele libere și în weekendurile în care nu avea nimic de făcut, Saffy o văzuse pe Jenny schimbându-se puțin câte puțin. Văzuse sticlele de vin care umpleau coșul de reciclare, reality-show-urile urmărite la televizorul cu sonorul dat tare, faptul că Jenny și Ansel își petreceau serile separat, Jenny în living, Ansel în garaj. Odată o văzuse și pe sora lui Jenny — tulburătoare

asemănarea — în vizită cu doi copii. Jenny râsese în timp ce îl instala pe băiețel în scăunelul de mașină.

Acum, casa părea abandonată, deși camioneta lui Ansel era parcată în diagonală pe alee. Ghirlandele de lumini se desprinseseră de pe acoperișul verandei, atârnând pe gard, iar perdelele cu imprimeu cu cireșe cădeau strâmb la fereastra bucătăriei. Cuprinsă de o frustrare familiară, Saffy porni motorul. Ce prostie că venise! Nu era nimic aici. Îi venea să plângă de ciudă, atât de inutilă i se părea prezența ei. Tocmai se pregătea să întoarcă, să se forțeze să plece spre casă, când auzi scârțâitul ușii antițânțari.

Ansel ieși din casă într-o pereche de cizme grele de lucru, cu blugii stropiți de var. Purta un tricou uzat, îngălbenit la subsuori, întins peste burtă. Părul începuse să i se rărească, ochelarii cu rame din acetat îi stăteau cocoțați pe nasul transpirat. Saffy se îndreptă în scaun, curioasă, în timp ce el urcă în cabina camionetei.

Saffy așteptă puțin, cât timp el ieșea cu spatele de pe alee. Îi părea rău că nu avea la ea un pachet de gumă de mestecat — gâtul i se uscase și se iritase din cauza țigărilor.

Dacă era un lucru pe care îl învățase în meseria ei, atunci acesta era: bărbații ca Ansel nu tolerau vulnerabilitatea. Nu o puteau suporta.

*

Existau modele, desigur. Tendințe, similitudini, profiluri schițate de FBI. Cu ajutorul lor, Saffy și anchetatorii ei identificaseră numeroși suspecți — profesorul de gimnastică preocupat de fetele mai timide, violatorul care mergea la toate primăriile unde se țineau conferințe de presă pentru a-și auzi propriile crime povestite și repovestite, fostul pușcaș marin care își bătuse prima soție, o bătuse și pe a doua soție, o omorâse pe a treia. Dar Saffy își atribuia succesul unui lucru cert: pentru fiecare criminal care se potrivea unui stereotip, existau zeci care nu corespundeau. Fiecare creier era diferit în deviația lui — suferința umană se manifesta în moduri diferite, misterioase. Trebuia să găsești punctul de declanșare, locul unde a ajuns durerea și rana s-a infectat, punctul slab din persoanele brutale, cel care le împingea la violență. Saffy știa că era necesar să sondeze aceste complexități psihologice ale suspectului pentru a încerca să-l înțeleagă, ceea ce i se părea un act intolerabil de intim. Insuportabil de uman. Uneori, ca o formă de iubire perversă.

*

În cei zece ani de când Saffy îl urmărea pe Ansel Packer, nu îl văzuse niciodată părăsind acel orășel din Vermont. Îl urmărise până la supermarket, până la magazinul de mobilă unde lucra, până la barul din cartier. Odată îl urmărise până la un grătar într-o curte, unde

se așezase la o masă de picnic să bea o bere, în timp ce Jenny vorbea cu prietenele ei.

Acum, Saffy aștepta să-l vadă semnalizând dreapta sau stânga sau aprinzând stopurile de frână, dar Ansel continua să meargă. Se îndrepta spre nord, pe lângă Lacul Champlain. A traversat granița cu statul New York, a trecut pe lângă casa lui Miss Gemma și a urcat spre Lake Placid. Până a ieșit în sfârșit de pe autostradă, trecuseră ore și Saffy își simțea vezica gata să explodeze. Ajunseseră pe un teritoriu care intra sub jurisdicția ei — un orășel pe care Saffy îl cunoștea din auzite: Tupper Lake, New York.

În sfârșit, ți-ai luat și tu un weekend liber, o tachinase Kristen la telefon în urmă cu câteva seri. *Ce planuri ai, căpitane?* Kristen o invitase la meciul de fotbal al fiului ei din această dimineață, meci de play-off în cadrul campionatului, iar Saffy avea să-l rateze fără nicio explicație. Se gândea la sâmbăta pe care ar fi trebuit să și-o dorească: felii de portocală la pauză, o grămadă de camioane de jucărie pe o pătură de picnic, înghețată în drum spre casă.

În loc de asta, era aici, foindu-se incomod în timp ce ajungeau în partea de nord a Tupper Lake. Camioneta lui Ansel se opri pentru scurt timp la o benzinărie, apoi trase în fața unei case vopsite într-un albastru aprins. În timp ce el cobora din mașină, Saffy studie mai bine locul.

Era un restaurant. Un meniu plastifiat era afișat în fereastră și deasupra ușii atârna un mic panou din fier forjat, ruginit, abia vizibil.

Blue House.

Era aproape amiază și Saffy simțea o nevoie disperată să facă pipi. N-ar trebui să facă asta — nu era o idee bună și cu siguranță nu așa proceda un polițist. Dar știa că îl va urma înăuntru. Își construise cariera pe un principiu, care îi dovedise în repetate rânduri că avea dreptate: toată lumea avea secrete. Toată lumea ascundea ceva.

Și Saffy la fel. În prezent, se ducea la un psihoterapeut, o femeie pe nume Laurie, care lucra la etajul unu al unei vechi clădiri de birouri. Laurie ținea o cutie de șervețele pe măsuța de cafea și o colecție liniștitoare de plante în ghiveci pe pervazul ferestrei. Vorbeau mai ales despre munca lui Saffy, despre ororile pe care le vedea în fiecare zi: femei omorâte în bătaie în paturile lor, copii înfometați și legați cu lanțuri în subsol, nenumărate cazuri de supradoze. Adesea, Saffy încerca să schimbe subiectul, să vorbească despre lucrările de renovare din casa ei — recent își remobilase bucătăria, cu ajutorul lui Kristen — sau despre aventurile amoroase cu bărbații care doar erau în trecere prin viața ei, nereușind niciunul să-i stârnească interesul. I-a povestit lui Laurie despre dosarul cu rețete pe care îl ținea pe pervazul bucătăriei; mâncăruri Rajasthani, ca *laal maas* și *dal baati*. Petrecuse ore întregi să

le caute pe Google și să comande ingrediente cu livrare prin poștă. Dar Laurie revenea mereu la serviciu. La atrocitățile din cotidianul lui Saffy. *Ce te atrage la această meserie?* îi plăcea lui Laurie să întrebe, cu fruntea încrețită, cu bună intenție. *Ce parte din copilul tău interior se simte ca acasă în traumă?*

Saffy se lupta mereu cu impulsul de a-și da ochii peste cap. Se gândise să renunțe cu totul la psihoterapie, dar voia să dea un exemplu pentru tinerii ei anchetatori, bărbați care se ascundeau în spatele masculinității fabricate a muncii de polițist, spunând cu jumătate de gură glume cu gay în timp ce scuipau tutun. Era căpitan acum. Știa că ei o observau cu atenție.

În timp ce îl privea pe Ansel urcând treptele de la intrarea în Blue House, Saffy și-a adus aminte de întrebarea pe care i-o punea Laurie, cu aerul ei înțelept și enervant, cu capul înclinat: *Ce poți să-mi spui despre copilul tău interior?*

Foarte bine, se gândi, încuviințând, în timp ce Ansel se apropia de ușă. *Ce vrei să știi despre el?*

Saffy se gândea uneori cu nostalgie la această fetiță, trează în patul de sus, de la miezul nopții până spre dimineață. Nu avea decât o singură dorință: ca mama ei să se întoarcă din morți. Se întreba atât de des despre tatăl ei, care căpătase un fel de dimensiune mitică, la fel ca justiția sau

adevărul, veșnic de nepătruns. În ciuda suferinței care îi marcase copilăria, lucrurile fuseseră mai simple la Miss Gemma, când ea știa exact ce își dorea și când această simplă dorință se regăsea în tot, ca un curent constant.

Dar acum dispăruse. Saffy se scuturase de acest sentiment de dor, îl înlăturase încă din timpul adolescenței sale rebele și la începutul confuz al maturității. Îl înlocuise cu rapoarte de caz depuse la ora 3 dimineața, cu interogatorii prelungite până îi făcea pe suspecți să plângă, cu drumuri lungi de șapte ore doar pentru a discuta cu un martor. Saffy îl privea cu atenție pe Ansel care tocmai intra în restaurant și se întreba la câte dintre visuri lui renunțase — sau poate, lucru și mai important, de care anume se mai agăța.

*

Interiorul restaurantului Blue House era primitor și luminos, învechit și obosit, un stabiliment familial care, în mod clar, cunoscuse și vremuri mai bune. Când Saffy intră pe ușă, un clinchet de clopoțel îi anunță sosirea, stârnindu-i o mică tresărire de panică — nu era o idee bună ce făcea. Ar fi trebuit să plece și să se ducă direct acasă la Kristen să mănânce împreună o pizza în curtea din spate, o tradiție de-a lor după meciurile de fotbal.

Dar, în același timp, i se părea necesar și surprinzător de legitim să rămână.

— Vă servesc cu ceva?

Femeia de la intrare îi zâmbi călduros. Avea părul creț prins cu o bentiță elastică, iar șorțul îi era pătat cu ketchup și grăsime. Saffy îi dădea în jur de 30 de ani. Pe șorț avea prins strâmb un ecuson cu numele: *Rachel.*

— Doar un ceai cu gheață, spuse, făcând semn cu capul spre bar.

Încerca să vorbească pe un ton normal, nu ca un polițist în exercițiul funcțiunii, deși cu greu reușea să mai facă diferența.

— Și puteți să-mi arătați unde este toaleta?

În timp ce Rachel îi arăta spre partea din spate a restaurantului, Saffy îl căută repede cu privirea pe Ansel. Nu a durat mult până să-l găsească. Stătea la o masă lângă fereastră, pe un scaun șubred, față în față cu o tânără. O adolescentă. Avea părul împletit într-o coadă lăsată pe umăr — părea timidă, emoționată.

Ajunsă la baie, a încuiat ușa, încercând să se calmeze. Era îngrozită — o groază nouă și intensă. Cu chiloții în jurul genunchilor, Saffy expira în palme, asaltată de mirosuri de înălbitor, urină și mâncare prăjită, toate amestecate într-un nor grețos. Se simțea ca o proastă, paranoică. Dar, în timp ce își clătea mâinile tremurânde cu apa caldă de la robinet, imaginea îi tot revenea în minte: dorința din privirea lui Ansel. Fata aceea era tânără. Prea tânără.

Revenind în restaurant, la capătul barului o aștepta un pahar de ceai cu gheață. O mică

pată de condens se formase deja pe suprafața de vinilin cojită.

— Doriți să mâncați ceva?

Saffy scutură din cap, de parcă își înghițise limba. Rachel dispăru în bucătărie și, când ușa se închise în urma ei, văzu fotografia. Înrămată, imprimată pe hârtie de calitate, prinsă de ușa bucătăriei și înconjurată de un mic altar din flori uscate și mesaje scrise de mână. În ea era un bărbat care zâmbea, în fața unui perete cu lambriuri albastre — chiar în această casă —, cu o fetiță în brațe, care îl ținea cu mâinile de după gât. Privind-o, Saffy tresări, cuprinsă de o neliniște și mai mare. Nu din cauza numelui — Ellis Harrison — sau a datelor, 1977–2003, care arătau că el murise la 26 de ani. Nici din cauza fetiței, în mod clar o versiune mai tânără a adolescentei care stătea acum în colț. Ci a trăsăturilor de pe chipul acestui bărbat. A zâmbetului său. Semăna foarte mult cu Ansel Packer.

— De fapt, spuse Saffy când se întoarse Rachel, aș vrea un sendviș cu ton.

În timp ce se forța să mănânce sendvișul, trăgea cu urechea. Stând la bar, era cu spatele la masa lui Ansel, dar tot prinse câteva frânturi din conversație. Vocea fetei zicând: *Înștiințare de executare silită de la bancă. Nu știu ce vom face.*

— De când aveți restaurantul? o întrebă pe Rachel când îi aduse nota de plată, într-o copertă de plastic soios.

— Eu și soțul meu am cumpărat casa în 1997. De atunci funcționăm.

Saffy arătă cu capul spre memorialul de pe ușa bucătăriei.

— Îl conduceți singură?

Rachel se sprijini de bar, lăsând să i se vadă epuizarea în încrețiturile ochilor.

— Nu sunt singură. O am pe fiica mea.

Amândouă se întoarseră să o privească. Ansel își trecea absent o mână prin părul rărit. Fata, cu obrajii îmbujorați, învârtea un pai de plastic prin rămășițele de gheață dintr-un pahar gol de Coca-Cola. O teamă cruntă, incontrolabilă, s-a ridicat în gâtul lui Saffy. *Fugi*, îi venea să strige. *Fugi de acest bărbat.*

— Câți ani are? întrebă.

— Are 16, răspunse Rachel, dându-și ochii peste cap și luminându-se la față. Dar Blue crede că are 30.

Saffy a lăsat o bancnotă de 20 de dolari pe tejghea și a plecat, îndreptându-se spre mașină cu picioarele tremurând. Soarele bătea cu putere pe asfalt. Ansel și fata aceea...

16 ani.

Exact vârsta care îi plăcea.

*

A fost un accident ce s-a întâmplat cu fetele din 1990. A fost un moment de nebunie, a fost un act planificat cu grijă, a fost opera unui criminal în serie aflat în trecere prin oraș. A fost tatăl cuiva, unchiul cuiva, fratele dezaxat al cuiva. Sau poate — doar poate — a fost Ansel Packer. La un

moment dat, *de ce* a încetat să mai conteze, pierzându-se în întrebarea crucială „cine". Nedreptatea părea brutală, de o cruzime inutilă. Anii de reflecție și de observație, apoi inevitabila uitare. La un moment dat, toate au devenit Marjorie Lawson, întinsă pe jos, cerând dreptate.

*

Luni dimineață la secție, biroul comun forfotea de activitate. Locotenentul Kensington a bătut vesel la ușa biroului lui Saffy, cu două degete, îmbrăcat în uniforma proaspăt călcată, cu părul pieptănat pe spate. Verigheta îi strălucea slab pe deget. Soția lui Kensington n-o suportase niciodată — polițiștilor le plăcea să răspândească zvonuri despre Saffy și Kensington, rivali care lucrau cot la cot. Ea le ignora, străduindu-se să-și reprime exasperarea. Kensington era un nemernic și un polițist mediocru, dar se ridicase în ierarhie mizând pe charismă.

— Procurorul întreabă cum stăm, zise Kensington, legănându-se pe călcâie.

— Nu avem ce să-i dăm, replică Saffy.

— Pot să te-ajut cu ceva? întrebă el, cu vocea gâlgâind de empatie.

Saffy se minuna de tupeul acestui om, care stătea acolo cu o figură nevinovată, ca și când nu el ar fi creat această problemă. Kensington se îmbătase într-o seară, recunoscuse un membru al juriului, un bărbat care stătea pe scaun la bar, îl abordase și intrase în vorbă cu el. Fusese salvat de

unchiul său, căpitan cu vechime la o altă unitate și foarte respectat. Dacă Saffy ar fi făcut greșelile lui Kensington, ar fi fost concediată pe loc.

— Du-te și caută-mi-o pe Corinne, îi spuse.

Își perfecționase acest ton, amabil și totodată tranșant. Avea grijă să rămână calmă la serviciu — spre deosebire de predecesorul ei, care odată spărsese geamul unei mașini cu pumnul.

Trecuseră două zile de când îl urmărise pe Ansel până la Blue House și imaginile o urmăreau, tulburându-i concentrarea. Chiar și în timpul raportului de dimineață, când răspundea la întrebări alambicate și împărțea diverse sarcini, îi vedea în fața ochilor: Ansel și fata stând liniștiți la masa din restaurant. Simțise în întâlnirea lor emoția îmbujorată a unui rendez-vous, ceea ce pe Saffy o nedumerea, dată fiind prezența mamei la tejgheaua barului. Nici nu putuse să doarmă, amintindu-și cu ce ochi îl privea Blue pe Ansel, ca și cum aștepta ceva de la el. Nu reușea să-și dea seama la ce anume fusese martoră.

Când Corinne a băgat capul în biroul ei, Saffy își masa tâmplele, simțind că o cuprindea durerea de cap. Corinne insista să i se spună pe numele mic, evitând astfel o bună parte dintre ironiile colegilor, jenați de sonoritatea prea feminină și îndrăzneață.

— Ia loc, spuse Saffy.

— M-am uitat peste dosarul apărării, începu Corinne, scoțând un oftat. Nu-i a bună, căpitane. Dacă procuratura nu reușește să convingă martorii să depună din nou mărturie, nu cred că putem nici noi.

— Ne scapă ceva.

— Probabil. Și, dacă da, e ceva îngropat adânc.

În biroul comun se auzeau urletele și hăhăielile băieților, gălăgioși ca întotdeauna. Probabil că situația fusese cu totul alta pentru Corinne la NYPD, de unde o adusese Saffy. Ca femeie de culoare, în Bronx se simțise mai puțin izolată. Uneori, Saffy se întreba dacă regreta că se mutase aici, pentru a lucra sub comanda ei. Saffy însăși se lupta de multă vreme cu contradicțiile meseriei sale: privilegiile pe care i le conferea insigna, pe de-o parte, și faptul că închisorile erau pline aproape în întregime de infractori de culoare, pe de altă parte. Se simțise de multe ori rănită de remarcile înțepătoare ale oamenilor ignoranți, ale celor rău intenționați și ale celor bine intenționați deopotrivă — știa ce însemna asta, să aibă un pistol la șold. Având-o pe Corinne aici, se simțea fără îndoială mai puțin singură.

— De data asta am putea merge pe premeditare, sugeră Corinne. Toate apelurile pe care Marjorie le-a făcut către poliție, incidentele domestice. Am putea să insistăm mai mult în direcția asta. Dar acuzarea știe că nu avem nimic concret.

Saffy se gândea la fața lui Greg Lawson. Palidă și plinuță, buhăită de alcool. Încă un om rău, cu capul plecat în fața juriului. Partea asta a meseriei o întrista cel mai tare. Nu cadavrele, sau dispariția copiilor, sau creșterea îngrijorătoare a consumului de opioide. Ci asta: bărbați ca Lawson, care credeau că simpla lor existență îi plasa deasupra legii. Bărbați care primiseră totul, distruseseră totul și continuau să ceară.

— Te simți bine? întrebă Corinne, ridicându-se să plece.

În unele seri, după serviciu, Saffy și Corinne se duceau împreună la fast-foodul de pe autostradă și se tratau cu cheesecake și cafea — același fast-food de unde dispăruse Angela Meyer. Discutau, formulând ipoteze noi despre posibili suspecți; reluau supozițiii mai vechi. Cazurile lui Izzy, Angela și Lila erau încă deschise, deși nimeni nu se mai atinsese de ele de ani buni. Îi făcuse un rezumat lui Corinne, prezentându-l pe Ansel Packer drept posibil suspect, dat fiind că celelalte piste nu duseseră nicăieri.

— Am nevoie de ajutorul tău pentru altceva, zise Saffy. Închide ușa.

*

Apartamentul lui Saffy părea și mai pustiu în această seară. Își scoase pantofii din picioare, apoi își încuie insigna și pistolul în dulapul din hol. Tăcerea era apăsătoare — în lumina slabă a înserării, sufrageria ei părea austeră și lipsită de viață, mobilierul

profilându-se ca niște umbre crepusculare. Se lăsă să cadă pe canapea, își scoase telefonul din buzunar și își deschise e-mailul personal. Camera se lumină în albastru în timp ce inboxul se reîncărca.

Nimic.

Femeia a spus că ar putea dura câtva timp, încercase Kristen să o liniștească. Ideea cu agenția fusese a lui Kristen — ea adusese vorba prima dată, când deschideau cutia de perne decorative pe care le comandaseră din India. Începuse lucrările de renovare, cu ajutorul lui Kristen, bazându-se pe impecabilul simț al culorilor pe care îl avea prietena ei. Cu câțiva ani în urmă, când Saffy începuse să se intereseze de cultura indiană — religie și artă, geografie și mâncare, cunoștințele de bază pe care ar fi putut să i le transmită tatăl ei —, comandase un tablou înrămat cu Jaipur, realizat de un artist din Rajasthan. Îl atârnase pe perete în dormitor și prezența lui o liniștea când îl studia adesea înainte să adoarmă.

Știa foarte puține despre tatăl ei. Doar că fusese student la sociologie la Universitatea din Vermont la fel ca mama ei, venise din Jaipur și se întorsese acolo înainte să se nască ea. Shaurya Singh. Nu de mult, Saffy dăduse o căutare rapidă a numelui și descoperise că îl purtau sute de bărbați — numele se traducea aproximativ cu *vitejie*, citise ea, și îi plăcea să își imagineze că acea forță curgea prin propriul sânge.

Mai neliniștită decât ar fi vrut să recunoască, își reîncărcă mesageria. Agenția o avertizase că ar putea dura luni, ba chiar ani, pentru a găsi un părinte biologic. Saffy nu știa dacă mama ei îl informase că rămăsese însărcinată — dacă acesta fusese motivul pentru care el plecase — sau dacă tatăl ei nici nu știuse de existența ei. Se aștepta să primească vești proaste. Dar deocamdată nu aflase nimic. Își derula emailurile în fiecare dimineață la prima oră, sperând să găsească sigla agenției, dar degeaba. Trecuseră peste șase săptămâni.

Știa că ar trebui să-și pregătească ceva de mâncare, poate o pizza congelată, să se schimbe de hainele de lucru șifonate, să se pieptăne. În loc de asta, îi trimise un mesaj lui Corinne, care probabil ajunsese deja acasă, mânca și se uita la televizor sau făcea jogging pe câmpul din spatele fermei de familie a soției sale.

Ai găsit ceva?

A așteptat.

*

— Sunt rude, spuse Corinne, cu răsuflarea întretăiată, a doua zi după-amiază. Ansel Packer și familia Harrison.

Se refugiaseră în localul lor preferat, unde cafeaua lui Saffy se răcea într-o cană galbenă pătată. La secție, unde toată lumea aștepta instrucțiunile ei, atmosfera i se păruse prea apăsătoare.

— Ansel nu are rude, replică Saffy prea repede.

Corinne ridică din sprâncene. De fiecare dată când se așezaseră la această masă, rememorând cazuri vechi nerezolvate, construind teorii și reexaminând motive, Saffy îl descrisese pe Ansel ca suspect. Nimic mai mult. Dar instinctul lui Corinne era infailibil — principalul motiv pentru care o recrutase. Ochiul ei de vultur vedea dincolo de munca de detectiv, în însăși esența unei persoane. *Este ca un poligraf uman*, glumise Melissa, soția lui Corinne, când, spre sfârșitul verii, organizase o petrecere în preajma unui foc de tabără pe proprietatea familiei. Saffy nu-i spusese lui Corinne despre casa lui Miss Gemma sau weekendurile pe care le petrecuse cantonată în Vermont în ultimii zece ani, dar nu s-ar fi mirat dacă subordonata ei ar fi aflat într-un fel sau altul.

— Rachel Harrison a fost căsătorită cu Ellis Harrison. Au cumpărat restaurantul și au avut o fată, Blue, când erau foarte tineri. El a murit în 2003. De cancer. I-am găsit fișele școlare, a învățat la un liceu privat în oraș — un consilier de orientare a notat că Ellis fusese adoptat, așa că am sunat la arhivele comitatului să verific. Și ghici cine avea un frate mai mare, din același raport de caz?

— Bebelușul, murmură Saffy.

— Ellis și Ansel au fost abandonați la o fermă din afara orașului. Uite adresa, dacă vrei.

Corinne împinse pe masă un colț de hârtie pe care Saffy îl băgă repede în buzunar.

— Dar de ce se află Ansel acolo? La Blue House?

— Asta nu pot să-mi dau seama. Blue urmează să înceapă anul întâi la liceul din Tupper Lake. Rachel se ocupă de restaurant. Au doar doi angajați, un bucătar și un spălător de vase. Dar financiar stau prost, foarte prost. Au de achitat un împrumut uriaș și se pare că banca va începe curând să-i preseze.

— Deci poate că ea i-a cerut ajutor. Bani?

— Poate, zise Corinne, ridicând din umeri. Deși nu-mi face impresia că Ansel se scaldă în bani, totuși.

Saffy se apăsă cu două degete pe rădăcina nasului, încercând să atenueze presiunea pe care o simțea crescând.

— Poate că Blue nici nu știe asta. Poate că l-a invitat acolo ca să-i ceară ajutorul. Dar cum l-a găsit? Și de ce acum?

— Asta mă întreb și eu.

Corinne o privea cu un fel de milă. Saffy aruncă un ochi pe fereastră, la parcarea pustie sub soarele torid.

— De ce cazul ăsta, căpitane? Procesul Lawson se apropie, ce căutăm noi aici?

— Am o bănuială.

Undeva în fundul minții, Saffy și-o imagina pe Moretti dând ochii peste cap. Cea mai importantă lecție pe care i-o transmisese fosta ei șefă: bănuielile nu însemnau nimic,

câtă vreme nu se materializau în ceva concret.

— Bănuielile nu...

— Știu, o întrerupse Saffy. Am nevoie de asta, Corinne. Rămâi cu mine de data asta.

Corinne luă o gură din cafea, apoi ridică din umeri.

— Ca să bată drumul până acolo, probabil că Packer a avut un motiv. Poate că ai dreptate. O fi ceva la mijloc.

Chelnerița le aduse nota de plată. Era tânără, la vreo 20 de ani, cu decolteul plin de pistrui. Saffy se întreba dacă acest local își amintea de Angela Meyer, dacă mai vorbeau despre ea uneori sau dacă ea dispăruse din memoria colectivă a locului. Și și-a dat seama, spre surprinderea ei, că, pentru prima oară după mulți ani, se simțea precaută, circumspectă. Temătoare.

*

Când Saffy și-o imagina pe Angela, o vedea pe o plajă. În California sau poate Miami. Un cer întins, albastru, deasupra unui balcon spațios. Angela ar fi devenit agent imobiliar sau reprezentant farmaceutic, proprietara unui mic apartament pe litoral. Și-ar fi petrecut duminicile făcându-și măști pentru față, ar fi învățat să gătească risotto — s-ar fi plictisit, ca Saffy, de majoritatea bărbaților cu care se întâlnea. Și-o imagina deseori, stând pe acel balcon în pijamaua ei preferată, de mătase, savurându-și singurătatea, în timp ce soarele apunea peste valurile blânde.

*

Cu șapte zile înainte de procesul Lawson, Saffy s-a întors la Blue House.

Era într-o dimineață din cursul săptămânii. Numai Corinne știa unde plecase. Când îi promisese că se va întoarce repede, Corinne îi aruncase o privire îngrijorată. Era o tactică de evitare, desigur, dar Saffy era epuizată din cauza cazului Lawson. Trebuia să se concentreze pe altceva, orice. Când Rachel îi aduse farfuria cu ouă, însoțite de niște clătite, Saffy observă băsicile de pe degetele ei. Se arsese de marginea cuptorului.

— Mă bucur să te revăd, zise Rachel, ștergându-și mâinile de șorț.

La o combină audio din colț cântau niște melodii de rock clasic. Saffy își plimbă privirea prin sală: zece mese cu câte patru scaune fiecare, șervețele și tacâmuri, gata să primească clienți. Ea era singura clientă. Blue House arăta ca un cămin tradițional, de clasă mijlocie, care altădată reflecta aspirațiile proprietarilor, dar acum era ușor neîngrijit. Parterul fusese reamenajat astfel încât să adăpostească o bucătărie profesională — și, în fund, o scară ducea spre etaj, unde erau camerele de locuit. În timp ce spărgea gălbenușul cu furculița, din curtea din spate se auzi un hohot de râs.

Pe fereastră, o văzu pe Blue care urca treptele verandei. Ducea în brațe o cutie cu scule, prea grea pentru ea. Avea părul strâns într-o coadă răvășită și purta un tricou pe

care scria *Tupper Lake Track & Field*, niște minusculi pantaloni scurți din denim, șlapi de plastic care îi lipăiau în picioare.

În spatele ei: un bărbat. Râdea înfundat, cu vocea joasă și groasă.

Ansel.

Era uluită, nu-i venea să creadă. Un moment de stupoare, urmat imediat de o nedumerire iritată. Saffy clipi puternic, încercând să înțeleagă — Ansel nu trebuia să fie aici. Trebuia să fie în Vermont, să lucreze la magazinul de mobilă, să doarmă în cearșafurile lăsate de Jenny. N-ar trebui să fie aici, scoțând o ruletă din buzunar pentru a măsura balustrada dărăpănată. Ansel își luă creionul de după ureche și îi spuse ceva lui Blue. Nu auzea ce vorbeau, doar tonul conversației lor, relaxat, fără griji.

Vechea frică tresări în ea, bătând frenetic din aripi.

— E totul în regulă?

Rachel se uita la mâncarea neatinsă a lui Saffy, peste care se formase o crustă.

— Faceți reparații? întrebă, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, tăind clătitele cu partea laterală a furculiței.

— Într-un fel. Ne-a fost greu în ultimii ani și avem un prieten care ne ajută. În curând vom redeschide și terasa.

— Văd că și fiica ta dă o mână de ajutor.

Un zâmbet politicos. O sclipire de suspiciune abia perceptibilă.

— De unde ziceai că ești? întrebă Rachel, punând cafetiera pe masă.

— Din Essex, răspunse Saffy prea repede. Fac drumeții.

— Ai venit în locul potrivit.

În timp ce Rachel se lansa într-o descriere a celor mai populare trasee de drumeții din zonă, Saffy încuviința și în același timp trăgea cu urechea la zgomotele de afară. Râsetele lui Blue și Ansel răzbăteau ușor prin geam.

— O să revin cât de curând, promise în timp ce achita nota de plată.

Rachel încuviință, zăbovind cu privirea asupra lui Saffy puțin mai mult decât era necesar înainte să ia farfuria pe care ouăle se încleiaseră.

*

Tupper Lake era un orășel mic, frumos, asemănător cu celelalte șase care înconjurau Lake Placid. Saffy conducea încet, studiind străzile vechi și pitorești. Lacul era o întindere de ape tulburi și verzi, pline de alge, peste care se întindeau niște docuri dărăpănate. Avea o mică bibliotecă cu acoperișul înclinat, o clădire de gimnaziu combinată cu liceu. Un muzeu, un McDonald's, o benzinărie Stewart. O pârtie de schi dezafectată, presărată cu telescaune abandonate. Un motel mic la câteva străzi de Blue House. Când a văzut camioneta staționată în parcare, Saffy a simțit un gol în stomac.

Un pick-up alb, murdar de noroi.

Ansel era cazat acolo.

Misterul se adâncește, își zise, apoi porni climatizarea și își ridică părul transpirat de pe ceafă. Tupper Lake făcea parte din povestea care o obseda de ani întregi, o bântuia, inexplicabil. Era povestea lui Ansel, a Lilei și a inimii lui Saffy — un ghem încâlcit și înnodat.

*

Tu ce vrei, Saffron? o întrebase Laurie, în timpul ședinței din săptămâna precedentă.

Întrebarea era simplă și directă. Saffy se albise în timp ce Laurie o privea de după ochelarii lăsați pe vârful nasului. Pe peretele din spatele biroului ei atârnau o serie de peisaje: întinderi imense de câmpii și iazuri mlăștinoase.

Discutaseră despre Phillip, un pilot cu care Saffy se întâlnise cu un an în urmă. Se despărțiseră când lucrurile deveniseră prea serioase și el începuse să-și manifeste nemulțumirea dacă ea răspundea la telefonul de serviciu după cină.

Aspiri la succes profesional, spusese Laurie, întrerupând liniștea care se prelungea. *Asta este evident. Dar pe mine mă interesează lucrurile care trăiesc sub această aspirație. O nevoie de acceptare? De admirație? De iubire?*

Nu iubirea îmi lipsește, îi replicase. Și era adevărat. O avea pe Kristen și pe băieți, care se aruncau în brațele ei când mergea în vizită seara în timpul săptămânii, aducând cutii de

gogoși de la Entenmann. Avea bărbați ca Phillip, Brian sau Ramón de la brigada antitero, care veneau pe la ea din când în când și făceau ce le cerea. O avea pe Corinne și echipa ei de anchetatori. Avea seri lungi în care rezolva mistere. Toate aspectele sordide ale muncii de polițist i se păreau suportabile, prin această lentilă a poveștii de iubire dintre ea și adevăr. Doar că acest concept, adevărul, devenea din ce în ce mai evaziv. Nu înțelegea ce rost avea să caute adevărul, dacă nu putea să aibă încredere că el va triumfa. Totul începuse atât de simplu: Saffy voia să prindă oamenii răi și să-i închidă. Dar nici asta nu era dragoste. Era ceva dur, ceva furios — partea din ea pe care o cunoștea cel mai intim.

Laurie o privise atât de lung și de insistent, încât Saffy începuse să se agite pe scaun, durerea din sufletul ei ridicându-se ca un nod în gât. O înțepa. Clocotea. Nu mai scosese niciun cuvânt. La jumătatea ședinței, s-a ridicat și a plecat.

*

Ferma se afla la 16 kilometri de Essex, într-o zonă rurală nelocuită și sălbatică. GPS-ul o ghida pe un drum desfundat, cu crengi căzute și materiale de construcție abandonate, în timp ce copacii de pe margine își întindeau ramurile pe deasupra ca niște tentacule de verdeață. Când a ajuns în sfârșit într-un luminiș, vocea de pe telefon a anunțat că ajunsese la destinație.

Terenul era abandonat de mult timp. În mijlocul luminișului a descoperit rămășițele unei case a cărei structură se prăbușise. Avea încă niște pete de vopsea galbenă pe ce mai rămăsese din pereții exteriori. Saffy își imagina că trebuie să fi fost plăcută cândva — veranda din spate, deși avea grinzile lăsate și crăpate, era încă intactă, oferind o priveliște frumoasă spre munți. Ferma fusese descoperită de vagabonzi sau de adolescenți care căutau un loc unde să petreacă; era genul de loc pe care vechea gașcă a lui Travis l-ar fi adorat, izolat și oarecum înfricoșător, bun de devastat fără probleme. Câmpul în pantă de dincolo de casă era plin de gunoaie, iar scândurile care placau ferestrele erau acoperite cu graffiti.

Saffy se strecură printre dărâmături, zgomotul pașilor ei pierzându-se în vânt. Pe măsură ce se apropia, casa părea să suspine. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se simțea mai neplăcut — casa emana o energie bolnavă, fantomatică.

Nu voia să intre. Treptele din față scârțâiau sub greutatea ei. Din prag, se vedeau resturi de mobilă veche, spartă de oameni sau animale. Șemineul era plin de gunoaie. Ferestrele fuseseră sparte, iar soarele după-amiezii se strecura prin cioburile de sticlă rămase.

Nu-i plăcea să și-i imagineze aici. Doi băieței, jucându-se pe podeaua de lemn nefinisat. Unul mai mărișor, celălalt un

bebeluș. Nicio mamă nu ar fi fost bună aici. Niciun tată nu ar fi fost blând. Saffy știa ce înseamnă abandonul, nefericirea, singurătatea. Știa ce era violența, după ce-și petrecuse toată viața urmărind-o, știa cum persista, puterea ei de a pângări pentru totdeauna. Violența lăsa întotdeauna o amprentă.

*

Când s-a întors la secție după prânz, atmosfera era încordată. Polițiștii erau aplecați asupra hârtiilor, ciudat de tăcuți și de cuminți. De câteva săptămâni, ascultau la volum maxim o combinație oribilă de country și rap — Tim McGraw și Flo Rida —, dar acum era liniște. Trecând pe lângă recepție, Jamie o privi în ochi și spuse:

— Comisarul este aici. Corinne l-a condus în sala de ședințe.

Comisarul era un zdrahon originar din Albany, pe care Saffy nu-l întâlnise decât de două ori. Când ea rezolvase cazul unui violator în serie care îi dăduse bătăi de cap lui Moretti ani întregi, comisarul venise să-i strângă mâna, se fotografiase cu ea, o felicitase. Și când situația degenerase cu Kensington și cazul Lawson, statul îl trimisese să-i sugereze fostului căpitan să se pensioneze anticipat.

Iar acum nu era nimic pentru care s-o felicite. Saffy avea senzația că se ducea la osândă când a intrat în sala din spate. Comisarul stătea pe un scaun vizavi de

Corinne, ținând un pahar de carton cu apă, care părea miniatural în mâinile lui mari. Lewis și Taminsky erau și ei acolo, cuminți ca niște mielușei. Astăzi arătau și mai neîngrijit decât de obicei, cu cămășile ieșite din pantaloni.

— Căpitane Singh.

Comisarul se ridică să dea mâna cu ea. Saffy perfecționase mișcarea: spatele drept, strângerea fermă.

— Sergentul Caldwell tocmai mă punea la curent cu cazul Lawson.

Corinne ridică privirea, cu un aer spășit.

— Veți continua să investigați până la rejudecare, da? Procuratura a luat legătura cu biroul nostru. Nu sunt mulțumiți.

— Bineînțeles că vom continua, domnule, răspunse Saffy, care simți că ia foc sub severitatea privirii lui.

— Sunt foarte curios ce veți găsi, continuă el bărbatul. Cazul este deja de multă vreme în atenția presei, iar imaginea noastră ca instituție are de suferit. Am mizat pe tine, Singh. Mi-ar displăcea ca toată povestea asta cu inițiativa de promovare a diversității să fie un eșec din cauza unui caz prost gestionat.

Inițiativa de promovare a diversității. Era pentru prima oară când Saffy auzea de așa ceva. Era adevărat că, la cei 39 de ani ai ei, era cel mai tânăr căpitan din cadrul Biroului de Investigații Criminale, singura femeie și singura persoană de culoare care a ocupat vreodată această funcție în cadrul unității B.

Dar rezultatele ei îi aduseseră acest grad. Când fusese promovată locotenent, deținea cel mai mare record de arestări din tot statul.

Și totuși, se făcu mică sub privirea comisarului.

După ce a discutat cazul și a mai dat un avertisment voalat, comisarul și-a luat rămas-bun și a plecat. Odată cu plecarea lui, presiunea din sală a scăzut brusc. Saffy s-a simțit cuprinsă de o neliniște paranoică surdă, subtilă, ca un zgomot de fond imposibil de ignorat.

*

Casa lui Kristen era și mai frumoasă vara. De dimensiuni uriașe, în stil Craftsman, domina un grup de case de vacanță, având o curte care se deschidea direct pe malul lacului Champlain. Saffy intră fără să bată și se lăsă condusă de râsul băieților pe holul din față.

— Eu vreau să fiu ninja! urla unul dintre ei, în timp ce celălalt țipa de încântare.

— Arăți ca naiba, remarcă Kristen, întinzându-i lui Saffy un pahar de chardonnay.

Kristen tocmai își renovase bucătăria și totul strălucea de curățenie. Jake o salută cu un gest al capului în timp ce amesteca într-o cratiță cu sos de roșii. O grămadă de piese Lego zăceau abandonate la picioarele lui.

— O zi proastă la serviciu?

Saffy le povesti pe scurt. Cazul Lawson, comisarul, condescendența și amenințările

lui. Nu pomeni nimic despre inițiativa pentru promovarea diversității, gândindu-se că Kristen oricum nu ar fi înțeles. Ea asculta cu atenție, bătând cu unghiile îngrijite pe blat, în timp ce băieții, de cinci și opt ani acum, se tot învârteau gălăgioși pe lângă Saffy, fugărind cățelul de sub masă, un pudel pitic de rasă pură.

— Nu știu..., zise Saffy. Uneori mă întreb dacă slujba asta chiar folosește la ceva. Sau dacă îmi voi petrece tot restul vieții înotând în rahaturile astea birocratice.

— Nu-i vorba doar de munca de polițist, insistă Kristen. Ce ziceai tu mereu? Sistemul trebuie schimbat din interior. Ei bine, acum ești acolo. Ești în interior.

În timp ce Kristen încerca să o consoleze, Saffy avea o senzație tragică, asemenea unui nor amenințător de furtună. Asta i se întâmpla uneori când se uita la viața lui Kristen. Când ea se retrăgea la etaj pentru a le citi băieților o poveste înainte de culcare, iar ei, cu părul încă ud după baie, se ghemuiau alături îmbrăcați în pijamale cu imprimeu cu mașini de curse. Nu că Saffy ar fi vrut ce avea ea. Nu se vedea având copii — nu simțise niciodată acea dorință descrisă de Kristen, nevoia primordială de a avea un copil. Dar nu o lăsa indiferentă căldura acestui cămin. Acest farmec. Mâna lui Jake care ciufulea părul băieților, mirosul de busuioc din mâncare plutind în aer. În timp ce Saffy încerca să ingereze cuvintele lui Kristen,

sentimentul creștea, insuportabil, devastator. Se întreba dacă până la urmă o va omorî. Cuvintele lui Laurie i-au revenit în minte, răsunând prea crud în această bucătărie imaculată. *Tu ce îți dorești?*

*

Și apoi era Lila. O umbră în strălucirea gloriei lui Kristen. Lila nu li s-ar fi alăturat niciodată, aici, în bucătăria lui Kristen. Ea ar fi locuit în propria ei lume cristalină, la doar câțiva kilometri mai încolo sau poate într-un alt oraș din regiune. Niciodată departe de casă. Ar fi avut snackuri în dulapul din bucătărie, coșurile de gunoi pline, ferestrele murdare de urme de degete. Saffy o vedea clar, o siluetă pe o canapea uzată, în fața televizorului cu sonorul oprit, descheindu-și cămașa pentru a-și alăpta bebelușul. Eliberarea fierbinte a laptelui. Casa ei ar fi scos zgomote obișnuite, liniștitoare, în timp ce un camion de gunoi ar fi trecut încet pe stradă. O banală zi de marți. Lila ar fi devenit femeie până acum, o mamă aplecată spre bebelușul ei, inhalându-i mirosul dulce de lapte. O femeie matură, transformată spectaculos.

*

Cu patru zile înainte de proces, Kensington a acostat-o în parcare. Trecuseră două săptămâni de când Saffy descoperise Blue House și, deși echipa ei lucrase neobosit, cazul Lawson bătea pasul pe loc. Doi dintre

oamenii ei fuseseră prinși traficând iarbă în spatele tavernei Bullseye și fusese nevoită să-i concedieze. Era o seară lungă de vară, genul de seară pe care altădată ar petrecut-o cu prietenii lângă râu, așezați pe scaune de camping, bând bere și fumând jointuri lângă undițele de pescuit scufundate în apă.

— Căpitane! spuse Kensington în spatele ei, cu vocea lui groasă.

Unul dintre punctele forte ale lui Kensington ca anchetator era capacitatea de a se integra oriunde. Saffy se minuna mereu de mediocritatea lui, de cum reușea să compenseze lipsa rezultatelor cu zâmbetul șarmant, de cum îl bătea pe comisar pe spate, de parcă amândoi ar fi fost membri ai aceleiași fraternități.

— Ai o secundă? întrebă el.

— Sigur.

Saffy puse cana de cafea pe plafonul mașinii, își încrucișă brațele și așteptă.

— Eu... voiam să spun că...

— Haide, locotenente, zi-i odată!

— Îmi pare rău!

Saffy îl privi cu atenție. Maxilar pătrat, fălci scobite în lumina asfințitului. Ce tupeu, atât de tipic din partea lui, să o bage în gura lupului, apoi să-i ceară iertare pentru asta.

— Nu am vrut să te pun în situația asta. Cât privește ancheta, am făcut o mare greșeală. Am dat dovadă de neglijență și îmi pare rău.

— Mersi că recunoști.

— Îți fac cinste cu o bere? propuse el spăsit. A trecut ceva timp de când n-am mai băut împreună. La Lion's Head n-ar trebui să fie prea aglomerat la ora asta.

— Du-te acasă, Kensington, replică Saffy, umplându-se de o frustrare pe care nu o putea numi.

Se săturase. De Kensington, de această slujbă, de acest oraș, de faptul că era prea obosită ca să se bucure de frumusețea cerului roz, îmbibat cu fucsia, care începea să se întunece deasupra parcării.

Abia mai târziu, acasă, în apartamentul ei adormit în lumina dulce a amurgului, și-a dat seama că mai văzuse undeva scena asta. Kensington, cu expresia aceea de pocăință forțată pe chip. Ansel Packer în ușa dormitorului ei de la Miss Gemma. *Îmi pare rău, Saff. Te rog, poți să mă ierți?*

În noaptea aceea, Saffy a visat Blue House. Mergea desculță prin restaurant și podeaua era alunecoasă. Când s-a uitat, avea tălpile roșii. Sânge. Rachel ținea în mână o cafetieră, cu fața căzută și ochii ciuguliți ca ai vulpii, cu pielea pe jumătate descompusă. Blue stătea pe terasa dărăpănată, cu picioarele încrucișate, împreună cu Lila, care era vie. Amândouă râdeau în timp ce împleteau coronițe din margarete. Lila era moartă, iar Blue se uita la Saffy, confuză și devastată, ținând în brațe oasele.

*

Două zile până la rejudecare. Saffy se învârtea în biroul ei ca un leu în cușcă, în timp ce mesageria era plină de e-mailuri și lipsa somnului se făcea simțită în valuri. Vizita comisarului stârnise panică în secție, declanșând zvonuri despre disponibilizări — polițiștii erau stresați, nervoși, demoralizați. Când telefonul scose un bip, se uită automat la ecran, așteptându-se să vadă un alt spam de la magazinul de mobilă preferat al lui Kristen. Dar numele expeditorului îi sări în ochi, de la adresa pe care o aștepta.

De la agenție.

Ne pare rău să vă informăm...

O ceață, coborând.

L-am localizat pe tatăl dumneavoastră, Shaurya Singh.

Decedat, din 2004.

Biroul părea că se învârte în jurul ei. Se ridică de pe scaun clătinându-se și ieși în sala comună. Corinne striga după ea: *Căpitane? Ești bine?* Simțea că nu mai are aer. În timp ce parcarea se materializa în fața ochilor ei și lumina apusului de vară colora orizontul în roz, în timp ce gâfâia în aerul umed, Saffy știu unde trebuia să se ducă.

Acolo unde începuse totul.

*

Blue House era un far în noapte. Interiorul restaurantului era inundat de lumină, ca o scenă fără perdele. Din punctul ei de observație de lângă bordură, cu farurile mașinii stinse, le vedea pe Blue și Rachel

trebăluind în spatele tejghelei. Ansel stătea la bar, cu degetele relaxate pe gâtul unei sticle de bere.

Saffy privea, cu inima strânsă. Un fluture de noapte se cățăra ușor pe parbriz. Blue o ocoli pe mama ei ca să șteargă tejgheaua. Rachel a ridicat un pahar de vin în lumină. Ansel și-a încrucișat brațele, cocoșat pe taburetul de la bar. Saffy avea impresia că se uita la doi părinți și fiica lor, închizând restaurantul sâmbătă seara târziu. Păreau să se simtă bine împreună. Se mișcau cu grația și naturalețea unei familii.

Numai cât se gândea la asta și simțea că i se frânge inima: poate că nu era nimic sinistru. Poate că situația era foarte simplă. Poate că Ansel dorea același lucru ca Saffy. Să știe, în sfârșit, unde îi era locul.

Tatăl ei era mort. *Decedat.* Singura fotografie cu el pe care o văzuse vreodată dispăruse după moartea mamei ei. Și-ar fi dorit atât de mult s-o aibă acum. Erau atâtea lucruri pe care nu le va cunoaște niciodată. Casa în care a copilărit tatăl ei, Dumnezeul la care se rugase el, pantalonii lui preferați. Nuanța exactă a ochilor lui, inflexiunea vocii lui. Odată cu el, Saffy pierduse o parte din ea.

În timp ce Blue mima ceva cu mâinile, Ansel începu să râdă, cu capul dat pe spate. Bucuria lor era palpabilă.

Ea îl ura pentru asta.

*

Se trezi în mașină, în timp ce lumina zorilor se revărsa peste lac. Fuioare de ceață se ridicau din apă și un nor de insecte plutea deja în aerul cald de iulie. Nu intenționase să rămână, nu-și amintea când o furase somnul. Epuizarea din ultimele săptămâni o doborâse. Își amintea că mașina lui Ansel ieșise de pe alee, că luminile restaurantului s-au stins, că silueta lui Blue se mișca în spatele perdelei de la etaj. Saffy avea un gust acru în gură și genele lipite de rimelul pe care îl aplicase înainte să se ducă la birou în ziua precedentă. O durea spatele, cu mușchii contractați.

Era devreme. Abia ora 7. Porni mașina și se îndreptă, fără un scop anume, spre munți.

Nu era nimeni la intrarea pe traseul Cathedral Rock, unul dintre cele pomenite de Rachel. Saffy nu înțelesese niciodată farmecul drumețiilor, dar acesta era unul dintre cei mai cunoscuți munți din lanțul Adirondack, faimos pentru priveliștile ametitoare pe care le oferea din turnul de observație din vârf. Saffy își luă geanta în care avea o sticlă de apă și batoanele proteice pe care le ținea mereu la ea în caz că rămânea până seara târziu la secție. Purta blugi și o pereche de pantofi confortabili, deja acoperiți cu un strat de praf. Se îndreptă agale spre deschiderea dintre copaci.

Mergea în sus pe poteca șerpuită în timp ce soarele urca pe cer, mângâind-o ușor ca o mână care o trezea cu blândețe. A mers minute în șir, fără să știe cât era ora — își

oprise telefonul pentru a economisi bateria —, până când mușchii coapselor o ardeau, până când pantalonii i s-au udat de transpirație la șale. A mers până când a ajuns la linia copacilor, apoi de-a lungul unei creste, de unde se vedeau șirurile de munți de mai jos, expunându-se vulnerabile.

Turnul de observație era chiar în vârf, o construcție ușoară și aerisită. Dedesubt, munții Adirondack se întindeau nepăsători, ondulându-și versanții de un verde intens de vară. Când Saffy a ajuns pe platformă, a privit în jur pe lângă balustradă, lăsând vântul să-i încurce părul, să-i usuce transpirația care îi curgea pe spate.

Era ceva la fata aceea. Blue. Îi inspira un sentiment care nu-i dădea pace. Invidie, își dădu ea seama, în timp ce vântul ondula coroanele copacilor, miniaturali în depărtare. Nu oricui îi era dat să invite un bărbat ca Ansel în lumea sa. Să aibă atâta deschidere și curaj. În toată viața ei, Saffy nu simțise niciodată o asemenea încredere. În timp ce peisajul se întindea sub ochii ei, obscen în frumusețea lui, Saffy se minuna. Știa încă din copilărie că oricine avea o parte întunecată, doar că unii o controlau mai bine decât alții. Foarte puțini oameni se considerau răi și ăsta era cel mai înfricoșător lucru. Natura umană putea fi atât de hidoasă, cu atât mai hidoasă cu cât insista că era bună.

Când a coborât de pe munte, soarele era sus pe cer și ardea. Îi chiorăiau mațele de

foame și o arsese soarele pe umeri. Când a pornit telefonul, avea 11 mesaje vocale de la Corinne.

Căpitane, sună-mă.
E vorba de Lawson.
E mort.

*

Sinucidere, i-a explicat Corinne, în timp ce Saffy gonea prin oraș. Directorul închisorii îl găsise spânzurat cu un cearșaf în celulă.

În timp ce trecea prin Tupper Lake, s-a lăsat cuprinsă de furie. Era furie, da, dar nu doar atât. Nici măcar nu era surprinsă. Bărbații ca Lawson găseau întotdeauna o scăpare. Se confruntase de atâtea ori cu o astfel de situație. Oamenii aceștia se foloseau de fisurile unui sistem care îi favoriza. Și chiar și după ce comiteau cele mai violente crime, se simțeau îndreptățiți să-și revendice libertatea, indiferent cum ar arăta ea. Oprind la un semafor roșu la trei străzi de Blue House, Saffy și-o imagina pe Marjorie, cu părul năclăit de sânge pe gresia din bucătăria plină de fum. Și-l imagina pe Lawson, cu picioarele legănându-se deasupra unui pat de închisoare.

Ciclul era nemilos. Imposibil de oprit. Saffy întoarse mașina în mijlocul drumului, amintindu-și ce îi spusese odată lui Kristen: voia să schimbe sistemul din interior. Iar ea era acum în interiorul lui, se uita printr-un microscop și observa virusul care devora totul.

*

Când a intrat în restaurant, Blue era singură în spatele tejghelei. Butona la telefon și bea dintr-un pahar de apă cu gheață, abia întoarsă de la jogging, roșie la față și transpirată. A tresărit la sunetul clopoțelului de deasupra ușii, apoi a întins mâna după un meniu.

— Câte persoane?

— Doar eu.

Saffy s-a așezat pe un scaun la bar, studiind-o. O adolescentă cu adidași în picioare. Blue avea părul blond-zmeuriu, strâns la spate într-o coadă udă de transpirație, și era stropită de noroi pe gambe. În trăsăturile feței se întrezăreau mici asemănări cu Ansel — linia dreaptă a nasului, ochii ca de pisică.

— Poliția statului New York, spuse Saffy arătându-i insigna. O chemi pe mama ta, te rog?

Când Rachel a ieșit din bucătărie, Saffy era deja cuprinsă de o îndoială care îi producea greață. Confuză și vizibil speriată, Rachel a pus un braț protector pe umerii fiicei sale. Saffy știa că era lipsă de profesionalism din partea ei. Nu era ilegal, dar cu siguranță nici înțelept. Dar când Blue și-a mușcat îngrijorată buza, arăta exact ca în visul lui Saffy, când ținea în brațe grămada de oase.

— Puteți să-mi spuneți care este natura relației voastre cu Ansel Packer?

— Dar ce se întâmplă? întrebă Rachel.

— Te rog, este important. De ce este aici?

— Este unchiul meu, explică Blue. Fratele tatălui meu. Nici măcar nu am știut că există, până luna trecută, când bunica mea a lăsat să-i scape. Tatăl meu a murit fără să știe că avea vreo rudă biologică, așa că eu am luat legătura cu el. M-am gândit că ar trebui să-l cunoaștem.

— Ce vreți de la el? întrebă Saffy.

— Nimic, răspunse Blue încet. Ne ajută să reconstruim terasa din spate. E... în fine, rudă.

Saffy a simțit cum paranoia ei se dezumflă. Era stupid de simplu. Deloc complicat. Dar asta nu însemna că pericolul dispăruse. Se gândea la cearșaful strâns de gâtul lui Lawson, la fața lui vânătă și congestionată.

Și atunci le-a povestit tot, cu lux de amănunte. Le-a spus despre cadavre — despre felul cum oasele fetelor se dispersaseră pe sol, de parcă ar fi încercat să scape. Le-a povestit despre inelul de pe degetul lui Jenny. Chiar și despre stârvul de vulpe din așternuturile ei. Expresia de pe chipul lui Rachel s-a înăsprit în timp ce Blue s-a crispat, vizibil devastată. Când Saffy a terminat de vorbit, a urmat o tăcere lungă, dureroasă. Până și regretul ei că spusese prea mult părea să aștepte în atmosfera umedă și apăsătoare.

— Nu înțeleg! De ce nu e la închisoare? De ce nu a fost arestat? zise Rachel într-un târziu.

Lui Saffy i-a trecut prin minte că există multe alte feluri de a răni pe cineva, nu neapărat fizic. O mașină de gheață uruia în depărtare.

— Versiunea scurtă este că probele nu au fost suficiente. Vă dau toate aceste informații pentru siguranța voastră. Vă rog, țineți-vă departe de el.

Și, cu aceste cuvinte, a plecat, lăsându-i lui Rachel numărul ei de telefon. *Sunați-mă dacă este cazul.* Când a ieșit din restaurant, le-a memorat siluetele uluite în spatele tejghelei — două femei rănite, dar nu mortal — și a înțeles că făcuse ce trebuia. În toți acești ani, îl urmărise pe Ansel Packer pentru a evalua suferința lui și a o compara cu a ei. Dar se părea că Ansel învățase să-și îngroape trecutul, iar pentru Saffy era timpul să înceapă să sape.

*

În noaptea aceea, s-a dus la secție. Era ora 2 dimineața și în clădire nu era țipenie. Calculatoarele se profilau clipind adormite, iar biroul ei era cufundat în beznă. Fără să aprindă lumina, Saffy a bâjbâit după scaunul ei din piele și s-a afundat în el, liniștită de sentimentul imediat de a se afla în poziție de autoritate. Era neprofesionist ce făcuse. Dar, dacă nu putea schimba ceva în meseria ei — această meserie care anihilase orice altceva din viața ei, această meserie care oscila între coșmar și extaz —, atunci măcar putea schimba ceva în altă parte. Tensiunea

acumulată s-a diminuat și nodul din gât i-a dispărut. Vechiul refren îi răsuna în cap, neobosit. *Tu ce îți dorești?*

Își dorea să fie un om bun, indiferent ce însemna asta. Saffy a ridicat privirea în tavan în timp ce lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji și s-a rugat ca efortul de a deveni un om bun să fie de ajuns pentru a nu deveni un om rău.

*

Nu mai avea loc nicio rejudecare. În ziua de luni pentru care petrecuseră atât de mult timp pregătindu-se, Saffy le-a dat anchetatorilor ei o zi liberă. În loc să se prezinte la secție, să răspundă la numeroasele apeluri de la biroul comisarului, de la avocatul lui Lawson, de la jurnaliștii mereu în căutare de informații, Saffy s-a dus la cimitir.

Mormântul mamei sale era neîngrijit. Saffy adusese flori, dar nu-i plăcea cum arătau — păreau prea vii pe lespedea cenușie năpădită de mușchi. În timp ce se apleca pentru a așeza florile lângă numele gravat în granit, a auzit din nou vocea mamei ei, într-un rar și prețios moment de claritate. *Vei vedea, Saffy dragă. Iubirea cea adevărată te va consuma de vie.*

Rachel o sunase, cu vocea tremurândă, dar tonul ferm. Îl gonise pe Ansel de la Blue House. Camioneta lui dispăruse din Tupper Lake. *Unde a plecat?* întrebase Saffy. *Nu știu*, îi spusese Rachel. Ar trebui să fie de ajuns.

Această obsesie o ținuse captivă de prea mult timp. Cazul va rămâne deschis, un mister permanent.

Dar știa că mama ei avusese dreptate — și asta ar trebui considerată o formă de iubire. Genul de iubire care stătea la pândă, care vâna. Care te făcea să tresari, ca un zgomot noaptea. În timp ce îngenunchea la mormântul mamei ei, cu fruntea lipită de lespedea dură, această revelație i s-a părut aproape ca o lepădare de vechea ei piele. De cea care fusese pentru a fi cea de-acum. Ce minune și ce povară, această evoluție neîntreruptă.

1 ORĂ

— Martorul tău este aici, anunță preotul.

56 de minute și spaima trece prin tine ca prin sită. Te-a cuprins un soi de toropeală, dar îți dispare când auzi aceste cuvinte — totul se luminează, mușchii tăi se trezesc, ies din amorțeală.

— Blue, zici tu. A venit.

Acum a crescut. Nu vrea să te vadă. Nu vrea să-ți vorbească. Nu vei putea s-o vezi decât atunci când va apărea în boxa martorilor. Au trecut șapte ani de la vara aceea la Blue House. Probabil că ea s-a schimbat. Dar nu contează. Pentru tine, Blue va avea mereu 16 ani. Pentru tine, Blue va fi mereu adolescenta de la recepția restaurantului, cu degetele mari băgate prin găurile din mânecile hanoracului.

*

Nu a fost un mare eveniment. Nici o revelație zguduitoare. Când te gândești la Blue House acum, simplitatea situației te răscolește: a fost doar o consolare.

Erați doar tu și Blue în iarba înaltă. Ea te întreba despre munca ta, despre școală, despre mâncarea ta preferată când erai copil. Îți povestea despre tatăl ei, un bărbat pe care ai ajuns să-l cunoști printr-o serie de amintiri povestite în acele săptămâni scurte, dar

fericite. Nu îți venea să crezi că această fată ieșise din copilul de pe podeaua fermei, din tragedia care te-a urmărit în toți acești ani. Pe fața ei, ai găsit iertarea.

Viața era ușoară la Blue House. Stăteai la bar în timp ce Rachel și Blue închideau și le spuneai povești despre centrele de plasament, despre Jenny, despre cartea pe care o scriai. Despre Teoria ta. Blue ți-a pregătit o farfurie cu plăcintă de casă — merele ți se topeau dulci pe limbă.

Adevărul ți se pare o prostie, în umbra acestei seri. Atât de simplu încât îți frânge inima. Până la Blue House, habar n-ai avut ce puteai să devii. A fost ceva fugitiv, insesizabil. Nu avea nimic complicat, era tragic de simplu.

La Blue House erai liber.

*

Acum ți se aduce ultima ta masă.

Stai pe podea, rezemat de cadrul patului, cu tava în poală: o bucată grasă de cotlet de porc, o porție de piure de cartofi, un cub de budincă Jell-O verde-neon. Tai carnea cu marginea furculiței — este același meniu pe care îl servesc deținuților de drept comun din Unitatea Walls. Nimic special. Renumita „ultimă masă a condamnatului" nu mai există, a fost interzisă cu ani în urmă, când cererile deveniseră prea excentrice și conducerea a fost preluată de un nou director. Carnea se rupe ușor. Iei o bucată, o duci la gură. Are gust de cauciuc, sărată,

ireală — înghiți, imaginându-ți cum coboară pe gât în jos, apoi în intestine, unde se va dizolva încet odată cu fotografia. Indiferent ce mănânci acum, nu va avea timp să fie evacuat. Mâncarea se va descompune odată cu pielea și organele tale interne, într-un coșciug ieftin din lemn de cedru plătit de stat, la un metru și jumătate sub pământ, într-un loc anonim la cimitirul din apropiere.

Oftezi. Îți dai seama că asta a fost. S-a terminat deja.

Ai ratat și ultima îmbucătură.

*

Preotul se întoarce. Se așază în fața celulei tale, pe scaunul întors invers, ca un profesor care încearcă să fie cool. Ține în mână un exemplar din Sfânta Biblie legat în piele și cu degetul mare mângâie coperta, făcând mici rotocoale în mod repetitiv.

— Pot să-i transmit un mesaj lui Blue. Dorești să-i spui ceva?

Nu mai ai ce să-i spui. Blue a văzut-o deja — dovada cea mai fermă a umanității tale. A Teoriei tale, varianta consolidată. Există în tine o galaxie de posibilități, un univers de promisiuni.

— Cum pot să facă una ca asta?

Preotul face o grimasă, cu o figură spăsită.

— Cum pot să meargă până la capăt cu asta, părinte?

— Nu știu.

— Fata aceea, spui tu. Blue. Ea este dovada vie că eu pot fi un om normal. Pot fi un om

bun.

— Bineînțeles că poți fi un om bun, zice preotul. Toți putem fi. Nu asta este problema.

Nu suporți să-l privești pe acest om burtos. Cărnos, fleșcăit. Îți vine să întinzi mâinile printre gratii, să-l apuci de fălcile pline. Există mijloace verificate prin care ai putea totuși să obții controlul. Ai putea să-l pui într-o situație jenantă. Ai putea să-i arăți că ești mai inteligent. Ai putea să te arunci peste gratii, să-l intimidezi cu forța fizică. Dar aceste opțiuni necesită prea multă energie. Mai ai 44 de minute, iar jocul ți se pare inutil.

— Problema este cum privim noi ceea ce ai făcut tu, continuă preotul. Cum să cerem iertare.

Iertarea este iluzorie. Iertarea este ca un pătrat de soare cald pe covor. Ți-ar plăcea să te ghemuiești în el, să-i simți confortul temporar — dar iertarea nu te va schimba. Iertarea nu te va aduce înapoi.

*

Jenny vine atunci în vizită. O fantomă, o acuzație. Cea mai dulce dintre acuzații.

Ea există acum în distilare pură — în detalii minuscule, mici obiceiuri, amintiri banale ale unei vieți dinainte de acest loc. Un dor de casa aceea veche. De lenjeriile de flanel alese de Jenny de la magazin, de draperiile brodate de deasupra chiuvetei. De covorul bej, care nu părea niciodată să arate curat, de televizorul prăfuit de pe suport.

Încă ți-o imaginezi acolo. Jenny, intrând în casă, în uniforma ei de asistentă, bătând din picioare pentru a-și scutura sarea de pe cizmele de iarnă.

— Iubitule? Am venit!

Textura lui Jenny. Șampon cu miros de fructe, respirație de om mahmur. Îți amintești cum te tachina, cu mâinile pe obrajii tăi.

— Este în regulă să ai emoții, îi plăcea să spună râzând și asta te irita mereu.

Dar, dacă acum ai putea da timpul înapoi, ți-ai pune mâinile peste ale ei și ai savura căldura palmelor ei pe față — Jenny, singura persoană care a îndrăznit să stea între lume și tine.

— *Te rog! Aș vrea să simt ceva, orice! Doar arată-mi cum s-o fac!* ai implora tu.

*

Acum, retrospectiv, vezi legătura. Legătura directă dintre Blue House și Jenny.

Cele două femei Harrison te-au gonit într-o duminică dimineața. Blue și Rachel stăteau în parcarea restaurantului, cu brațele încrucișate, cu o neliniște palpabilă în priviri.

— Să nu te mai întorci aici! Nu te mai vrem aici!

Ai auzit aceste cuvinte de multe ori de-a lungul vieții tale, dar parcă sunau altfel din gura lor. Blue House te făcuse mai vesel, mai blând, îți dovedise atât de multe lucruri. În sfârșit, făceai și tu parte din ceva. Dintr-o familie.

Dar vocea lui Rachel era hotărâtă. Nu știai ce anume aflaseră sau cum, știai doar că era prea mult.

Când te-ai urcat în camionetă și ai ieșit din parcare, simțeai o mâncărime furioasă în vârful degetelor. Totul se încețoșa, se clătina. Le-ai văzut pe Blue și Rachel dispărând în oglinda retrovizoare, privirile lor întipărindu-se pentru totdeauna în memoria ta: le era frică de tine.

Ai mers până în Texas. Ți-au trebuit patru zile ca să ajungi. Nu puteai concepe să te întorci în Vermont; nu puteai nici măcar să te întorci la motel. Ai lăsat totul în cămăruța aceea umedă, hainele și banii, aparatul de ras și periuța de dinți, fotografia cu Blue House pe care ți-o dăruise Blue, făcută într-o dimineață cu cer înnorat. Ai condus, cu o privire pustie, dar plin de furie pe interior, întrebându-te câtă durere va mai putea îndura corpul tău. Disperarea era ca un parazit.

Exista o singură certitudine și aceasta era Jenny. Forma ei. Mirosul ei. Respirația ei acră pe pernă la primele ore ale dimineții. Aveai nevoie de ea cum aveai nevoie de oxigen. Ce naivitate din partea ta, ce prostie, să crezi că Blue House i-ar putea lua vreodată locul.

Așa că ai dormit pe platforma camionetei. Te-ai sucit și te-ai zvârcolit în somn în fiecare noapte vântoasă, până când aerul a devenit umed și autostrăzile mărginite de copaci au cedat locul câmpiilor deșertice.

Jenny îți blocase numărul. De la plecarea ei cu zece luni în urmă, nu sunase decât o singură dată, ca să se asigure că ai semnat actele de divorț. În timpul apelului conferință, se auzea respirația grea a avocatul ei.

Când în sfârșit ai ajuns la Houston, te-ai cazat la un motel prăpădit și ai căutat o bibliotecă publică. Pe un calculator așezat între stive de cărți cu miros de mucegai, i-ai tastat numele. Imediat s-a afișat fotografia ei de profil de pe Facebook: purta o pereche de ochelari de soare din plastic și umerii ei bronzați erau surprinzător de tonifiați. Fusese etichetată, cu câteva zile în urmă, într-o fotografie cu trei femei stând într-o parcare. *Ultima zi de lucru pentru Bethany!* zicea explicația foto. În spatele lor, pe un panou, se vedeau primele patru litere din numele spitalului. Google ți-a arătat: spitalul era situat în suburbii. Nu departe de motel. Inima îți bubuia în piept. Corpul tău a recăpătat momentan o formă pe care o înțelegeai.

Speranța, ca o lamă de cuțit.

A doua zi dimineață, ai așteptat răbdător în mașină, în fața intrării la urgențe. Știai de pe Facebook că Jenny își tunsese părul într-un bob elegant, dar nu ți-ai fi imaginat că îi va sta atât de bine. Îi subția fața, i-o alungea. Jenny arăta bine. Ținea o cană de cafea într-o mână și telefonul în cealaltă. Când a izbucnit în râs, ecoul a ajuns până la tine prin parbriz.

Poate că lucrurile ar fi fost altfel dacă ai fi făcut-o atunci și ai fi vorbit cu ea la lumina zilei, în timp ce oamenii intrau și ieșeau prin ușile rotative. Dar erai prea curios.

Orele treceau, povestea ta se expanda pe măsură ce te sufoca în căldura din mașină. Voiai să reparați relația — voiai o a doua șansă. Voiai să vă întoarceți la casa cu draperiile roșii precum cireșele, să vă petreceți serile împreună, tolăniți pe canapea. Când Jenny a ieșit din tură, soarele la apus scălda asfaltul într-o lumină roz, iar ea era însoțită de un bărbat. Bărbatul purta o uniformă medicală bleu și avea un maxilar colțuros, neras. S-a aplecat spre Jenny și a sărutat-o îndelung pe obraz.

Ai simțit un val de furie care te-a orbit.

După un îndelungat noapte bună între cei doi, care te-a scârbit, după ce bărbatul a urcat în mașina lui și a plecat, ai urmărit-o pe Jenny printr-un cartier de vile ca niște case din turtă dulce, apoi până într-unul mai modest. S-a oprit în fața unui apartament modern, care arăta identic cu cele învecinate, toate zugrăvite în culori pastel, aliniate ca niște creioane colorate. Jenny s-a oprit în fața ușii, căutând în geantă cheile casei. Era aceeași geantă pe care o purta de obicei, din imitație de piele, care se jupuia. În ea, știai, erau o grămadă de chitanțe mototolite și tuburi cu balsam de buze, cu firimituri lipite de capace.

Luminile din apartament s-au aprins. Afară, întunericul se lăsase ca o perdea și totul s-a fixat mai bine în mintea ta în acele lungi minute de așteptare încordată, înainte să cobori din mașină. Degetul bărbatului mângâind obrazul lui Jenny. Durerea, dorința, rușinea — toate s-au solidificat în ceva dezgustător.

Ai rotit mânerul ușii. Încuiată.

Așa că ai dat cu piciorul până când ușa s-a deschis. Mai zgomotos, mai violent decât ai plănuit. Asta va deveni un subiect de controversă mai târziu — pe lângă infracțiunea de omor, acuzarea a susținut și intrarea prin efracție, făcându-te eligibil pentru pedeapsa cu moartea.

Dar, în acel moment, era doar Jenny. Stătea în bucătăria de marmură, cu spatele la aragaz. Casa ei era curată, imaculată. Își cumpărase un espressor modern, care strălucea pe blatul de granit, și avea flori proaspete într-o vază pe pervazul ferestrei. Apa fierbea în ceainicul de pe aragaz, în timp ce la difuzoare răsuna unul dintre vechile ei cântece preferate, de Sheryl Crow. Cântecul era Jenny în forma ei cea mai clară, atât de simplă, atât de plină de așteptări, atât de sentimentală. Un cataclism. În acel moment, ea nu mai era doar Jenny — era încarnarea tuturor femeilor care te abandonaseră.

— Ansel, a spus, tremurând de frică.

Când tu spărseseși ușa, Jenny se repezise să ia un cuțit de bucătărie, strălucitor și solid,

prea mare pentru mâinile ei.

Nu asta îți imaginaseși.

— Jenny, Jenny, eu sunt, ai vrut s-o implori.

O voiai pe acea Jenny pe care o aleseseși pentru răbdarea ei și pentru alinarea pe care ți-o oferea, cea care se răsucea în pat pentru a-și lipi buzele de omoplatul tău. Cea care crezuse că puteai fi mai mult decât erai. Cea care îți oferise o viață care merita trăită.

Dar era doar teroare în acea bucătărie.

A fost o fracțiune de secundă în care lucrurile s-ar fi putut întâmpla altfel. Sau poate că au existat milioane de fracțiuni de secundă alternative în care totul ar fi putut fi altfel — dacă cuțitul nu ar fi lucit în mâna ei, dacă, dacă, dacă... Chiar și când te-ai năpustit asupra ei și ea a ridicat mâinile să se apere, un gest care semăna cu o predare, tu încă îți doreai acele vieți alternative, acele milisecunde care conțineau nenumărate posibilități.

Ea nu era decât o Fată. Iar tu erai doar tu.

*

31 de minute.

Stai țeapăn în colțul îndepărtat al celulei tale. Preotul a dispărut și te apeși cu vârful nasului de perete. E rece, aspru. Corpul tău ți se pare sensibil la fiecare atingere, parcă ai avea febră musculară.

Nimănui nu pare să-i pese. Nimeni nu pare să înțeleagă că intenția poate schimba lucrurile. Dintre toate faptele care te-au adus aici, acesta ți se pare cel mai important: ce s-a

întâmplat în noaptea aceea a venit din adâncul ființei tale. Nu ai plănuit nimic, nici nu ți-ai imaginat. Ai acționat doar mânat de forța a ceea ce știai că ești. Ar trebui să conteze, distanța dintre dorința ta și acțiunile tale. Ar trebui să conteze că ai vrut să o iubești pe Jenny sau cel puțin să înveți s-o faci. Nu ai vrut s-o omori.

HAZEL

2012

Nu a existat nicio Chemare.

Niciun fior rece nu i-a trecut pe șira spinării.

Când s-a întâmplat, Hazel sorta rufele în fața televizorului cu sonorul tăiat. În timp ce împăturea uniforma școlară a Almei, boxerii lui Luis, propriile ei sutiene uzate, Hazel nu a simțit nimic. Nicio durere fulgerătoare, nicio tresărire de îngrijorare. Înfășura șosetele lui Mattie în ghemotoace colorate în timp ce la televizor erau reclame: o bicicletă staționară, un burete care se curăța singur, o asigurare auto.

*

În dimineața următoare, Hazel era aplecată în grădină, cu mâinile pline de lujeri de asclepia, când Luis a apărut pe veranda din spate. Purta pantalonii de trening de sâmbăta și agita telefonul spre ea.

— Hazel, mama ta a sunat de vreo șase ori!

Spaima a fost acerbă, reacția primitivă a corpului ei. Mama ei nu suna decât o dată, de obicei, îi lăsa un mesaj pe un ton vesel. Părinții ei îmbătrâneau. Poate că unul dintre ei căzuse. În timp ce își ștergea cu antebrațul fruntea transpirată, Hazel a sunat-o pe mama

ei. Declicul de la celălalt capăt al firului a fost urmat de un plâns cu suspine.

— Mamă, te rog, ce s-a întâmplat? o implora, simțind că i se golește stomacul.

— Oh, scumpa mea... E Jenny... A murit...

Hazel a simțit că i se întunecă vederea.

— Ansel... L-au arestat. Ea era în apartament și... un cuțit de bucătărie...

Hazel nici nu și-a recunoscut urletul care i-a ieșit din gât. A răbufnit din ea, visceral, o durere care așteptase în adâncul ființei ei, nestăpânită. Luis îi stătea alături când s-a prăbușit pe podeaua încălzită de soare a verandei. Vocea mamei încă se auzea slab din telefonul pe care îl aruncase și care aterizase la trei metri distanță. Hazel se uita fix la o pânză de păianjen de pe piciorul scaunului de pe verandă, mătăsoasă și translucidă. O singură muscă era înfășurată în centru, nemișcată.

Timpul s-a lungit, și-a încetinit curgerea, s-a oprit. Dimineața s-a transformat în după-amiază, presărată de minute ireale care se strângeau ca niște baloane în gâtul ei, sufocând-o. *Corpul*, spunea Luis, vorbind la telefon cu tatăl ei. *O arestare*. Orele treceau, confuze, fără sens.

Singura persoană pe care Hazel ar fi vrut să o sune pentru a-i da vestea era chiar Jenny. Jenny i-ar răspunde, salutând-o pe un ton vioi; devenise mai veselă de câteva luni de când era în Texas. *Am cunoscut un tip*, îi spusese lui Hazel, fericită. *Este asistent la*

chirurgie și este atât de dulce. Îmi pregătește de mâncare, ne uităm la televizor împreună... O să ți-l prezint când o să vii aici. Hazel plănuia să o viziteze împreună cu Alma de Ziua Recunoștinței — rezervase deja biletele de avion. Acum, se gândea la lobii urechilor lui Jenny, atât de delicați. La unghiile surorii ei, cu pielițele zdrențuite.

*

Durerea era o groapă. Un portal către neant. Era o plimbare atât de lungă încât Hazel nici nu-și mai simțea picioarele. O explozie de soare orbitor. Un noian de amintiri: sandale pe trotuar, o stare de somnolență pe bancheta din spate, picioare cu unghiile lăcuite pe gresia din baie. Durerea era o formă de singurătate mare cât o planetă.

*

Patru zile mai târziu, Hazel stătea în bucătăria părinților ei, înconjurată de caserole cu mâncare rece și voci îndepărtate. După-amiaza se transformase într-o seară mohorâtă, iar recepția de după înmormântare era înecată în aceeași ceață care se întinsese peste tot, o peliculă albă peste un iaz.

Hazel refuzase să poarte negru. Căutase prin dulap rochia de bumbac pe care o primise cadou cu ocazia acelui Crăciun din urmă cu mulți ani. Gri pentru ea și verde oliv pentru Jenny. Slujba i se păruse impersonală,

aproape ofensatoare prin faptul că nu avusese nimic memorabil: stătuse cu părinții ei în strana din față, în biserica în care nu călcaseră decât poate de două ori, în timp ce un preot evoca vag minunata personalitate a lui Jenny. Hazel mersese respectuoasă cu cortegiul spre cimitir, unde sicriul fusese coborât încet în pământ, în timp ce cerul amenința să dezlănțuie ploaia asupra lor. Câteva ore mai târziu, încă strângea în palma umedă programul ceremoniei — o foaie de hârtie împăturită, cu fotografia lui Jenny imprimată ieftin în tonuri de gri. Jenny stătea pe marginea canapelei din sufragerie, cu mâinile sub bărbie, cu zâmbetul ei luminos, tânăr și plin de speranță. Pe degetul ei, acel oribil inel mov, care parcă făcea cu ochiul spre obiectiv.

— Putem pleca, dacă vrei, spuse Luis, punând o mână pe spatele ei și întinzându-i încă o cafea în pahar de carton.

În jurul lor, vecinii stăteau cu gura căscată. Mătușile și unchii o îmbrățișau pe Hazel cu brațele lor fragile, murmurând condoleanțe. Cele mai multe persoane veniseră doar pentru spectacol — știa că, pentru colegii tatălui ei și femeile care se duceau la gimnastică acvatică cu mama sa, acesta era cel mai grav și cel mai interesant lucru care se întâmplase vreodată pe strada lor. Se perindau prin fața ei rezervați, un șir interminabil. *Condoleanțe, este o pierdere imensă.* Fraza i se părea goală și lipsită de

sens, de parcă ea își pierduse telefonul mobil, îl uitase pe bancheta unui taxi.

— În curând, spuse Hazel. Lasă-mă un minut.

În zumzetul conversațiilor cu glas scăzut, nimeni nu observase că s-a strecurat afară pe ușă.

Îi țiuiau urechile de tăcerea bruscă a lumii din exterior. A urcat în mașina ei, parcată peste drum, dat fiind că pe alee nu mai avea loc. Cartierul era pustiu în lumina bleumarin a înserării. De aici, casa semăna cu un ecran de televizor pe care rula un film trist. Ce ușurare să fie singură. Hazel nu a pornit motorul, ci doar a stat să savureze câteva momente de liniște, apoi s-a aplecat să deschidă torpedoul.

Era tot acolo. La fel de greu cum își amintea. Acel inel blestemat.

Cu doar zece luni în urmă, o lăsase pe Jenny la aeroport. Atunci își văzuse sora pentru ultima oară. Acum, în timp ce ținea bijuteria în palmă, s-a simțit cuprinsă de un val de furie și odată cu ea i-a revenit în minte o amintire pe care o ținuse ascunsă mulți ani: Ansel, în ziua în care i-a dăruit lui Jenny acest inel. Ansel, în lumina lunii, săpând în pământ.

Ținând în mână inelul cu piatră violet, care parcă o îndemna înainte, Hazel a coborât din mașină și a intrat în grădina părinților ei pe poarta din spate. Arțarul era exact așa cum îl știa dintotdeauna, cu

ramurile ca niște brațe părintești, întinzându-se spre a oferi mângâiere. S-a plimbat în jurul lui de câteva ori. Cu ani în urmă, în acea iarnă, îl văzuse pe Ansel de la fereastra camerei, mânuind lopata tatălui ei. Se convinsese singură atunci, adolescentă fiind, că fusese doar un vis, dar acum, în timp ce se învârtea pe lângă trunchiul copacului, simțea că era crucial să găsească locul.

S-a aplecat să se uite mai bine. Atentă pentru prima dată în ultimele câteva zile, Hazel a reperat un petic de pământ aproape gol, cu iarbă puțină. În timp ce lua lopata tatălui ei de pe peretele din garaj, simțindu-i mânerul de plastic rece sub degete, știa că nu fusese un vis. Îl văzuse pe Ansel aici, în lumina lunii de iarnă. Săpa.

Când lopata a lovit cutiuța, Hazel avea deja unghiile negre de pământ. A aprins lanterna telefonului mobil și a îndreptat-o spre groapă. Găsise o veche cutie de bijuterii de-a lui Jenny, un obiect de plastic, fără valoare sentimentală, în care strângea tot felul de mărunțișuri. A curățat-o de pământ, a ascuns-o stângaci sub rochie și s-a întors discret în casă. Cu capul plecat, s-a îndreptat spre scări.

Părinții ei renovaseră casa de curând și transformaseră fosta cameră a lui Hazel și Jenny într-o sală de sport. Când Hazel a deschis ușa, aproape că se aștepta să-și vadă pantofii de balet atârnați în cui pe perete și produse de machiaj împrăștiate pe comoda

lui Jenny. În schimb, a izbit-o mirosul de echipamente de gimnastică, luciul metalic al ganterelor pe care tatăl ei nu le folosise niciodată. O bandă de alergare trona în mijlocul camerei și o serie de DVD-uri de antrenament stăteau aliniate sub televizorul închis. Într-un colț, încă se vedeau pe covor urmele lăsate de picioarele patului lui Jenny.

S-a așezat pe marginea benzii de alergare și și-a trecut mâna peste banda de vinilin nemișcată. S-a lăsat înghițită de un val de durere, apoi și-a revenit. Ca atunci când erau mici și se jucau în valuri pe coasta Nantucket. *Când vezi un val, trebuie să alegi ce faci,* îi spusese Jenny, autoritară ca întotdeauna. *Ori înoți împotriva lui, ori te lași purtată de el înapoi pe țărm.*

Cutia din poala ei era murdară de pământ. A mai curățat-o, lăsând pământul să cadă pe covor, apoi a deschis capacul. Nu recunoștea nimic din ce a găsit. Nu i-a stârnit nicio urmă de nostalgie. Bijuteriile din interior nu erau ale lui Jenny. Hazel nu le mai văzuse niciodată. O baretă din mărgele și o brățară mică din perle.

Dezamăgirea s-a prăbușit peste ea ca un val înspumat. Poate că Luis știa ce era de făcut în legătură cu bijuteriile, cu groapa din pământ, cu întrebările fără răspuns. Hazel nu putea decât să deplângă această nedreptate. Inexorabilul situației.

Aceasta era acum povestea ei. Va fi mereu ceva ce i s-a întâmplat lui Jenny, dar și ei, iar

ea avea să rescrie narațiunea pentru tot restul vieții, s-o remodeleze, s-o definească, să dea cu ea de perete. Vor trece ani până va învăța să trăiască într-o lume fără sora ei, dacă așa ceva chiar ar fi posibil. Magnitudinea a ceea ce pierduse i se părea incomensurabilă. Încă nu se gândise cu adevărat la Ansel — își respingea furia când o simțea înghiontind-o în coaste, prea cufundată în unda de șoc pe care încerca să o străbată. Nu era vorba despre el. Nu fusese niciodată. I se părea o nebunie, aproape hilar, că o singură persoană, un bărbat absolut mediocru cum era Ansel, putuse să deschidă o prăpastie colosală în existența ei.

Hazel a închis ochii să nu mai vadă aparatul de gimnastică. S-a rugat cu disperare să experimenteze o Chemare, dar nu a primit ca răspuns decât zgomotele înfundate ale recepției de la parter, sunetele propriei ei respirații sacadate. Părea că de aici înainte nu va mai fi nicio Chemare sau, dimpotrivă, va fi tot timpul, în funcție de cum va vedea ea lucrurile. Hazel nu mai era o jumătate dintr-un întreg, ci întregul de una singură — o Chemare nu mai era o magie, nici telepatie, nici vreo formă ciudată de comunicare între gemene. Jenny murise, iar acum legătura dintre ele era la fel de primară și de insesizabilă ca fluidul în care se formaseră amândouă. Era celulară. Era infinită. Era pur și simplu memorie.

SAFFY

2012

Când Saffy a auzit vestea, i-au venit în minte claviculele lui Jenny. Scobitura de la gâtul ei, contractându-se în timp ce inhala fumul țigării. Expresia de pe chipul ei, din urmă cu atâția ani, în fața intrării de la urgențe — de parcă ar fi știut, cumva, unde va duce totul.

Corinne a sunat-o târziu într-o marți. Saffy stătea pe canapea în sufragerie, cu vrafuri de dosare înșirate obscen pe măsuța de cafea. De la sinuciderea lui Lawson, avea tot mai mult de lucru, nu se mai termina: alte morți de supradoză de-a lungul graniței, un cadavru pe care îl moșteniseră de la o altă divizie... Nu conta că, între timp, cazul ei se spulberase. A doua zi dimineața, după data procesului lui Lawson, Saffy și-a luat o cafea foarte mare și s-a întors la muncă.

A răspuns la telefon, scuturându-și firimiturile de popcorn din pliurile tricoului.

— Căpitane, spuse Corinne cu o voce calmă, eficientă. Eu zic să te așezi pe scaun.

— Dă-i drumul, te ascult.

— Jenny Fisk, legat de cazul din 1990. Polițiștii de la Serviciul Omoruri din Houston au găsit-o acum câteva zile. Multiple plăgi prin înjunghiere. L-au adus la audieri pe

fostul soț, dar nu au avut suficiente dovezi pentru a-l reține. Este omul tău, căpitane. Ansel Packer.

Mirosul de popcorn ars i se păru brusc grețos, chimic și respingător.

— Îmi pare rău, spuse Corinne. Știu că nu este un moment bun pentru...

— Mulțumesc, sergent.

Saffy închise.

Cu doar o săptămână în urmă, dormise în fața restaurantului Blue House. Cu doar o săptămână în urmă, stătuse față în față cu Blue și Rachel și le spusese lucruri pe care nu le dezvăluise niciodată nimănui. Asta îi oferise o ușurare imediată, un reconfortant sentiment de mândrie — datorită ei, Blue, o fată de aceeași vârstă cu victimele, era vie și nevătămată, arsă de soare, în șlapii ei de plastic decolorați. Acum o cuprinse un sentiment de vinovăție, apoi de groază. La început un strop, apoi o revărsare.

Saffy nu salvase pe nimeni.

*

Femeia a apărut la ușa ei în seara următoare.

Saffy avea degetele murdare de marinată de la escalopul de pui pe care Kristen insistase să i-l aducă. O ceață crepusculară pătrundea prin fereastră. Se auzea țârâitul neobosit al cicadelor. Și-a șters mâinile pe un prosop de hârtie și s-a dus în șosete până la ușă.

Femeia de pe verandă avea părul tuns scurt și o aluniță mare pe obraz. Fața ei era ca o rană deschisă, vie. Saffy a recunoscut-o imediat, pentru că văzuse fotografia de la știri, în care Jenny Fisk stătea aplecată pe o canapea, zâmbind relaxat, și citise anunțul de deces publicat în ziarul Burlington: *...lăsând în urma ei părinții și o soră geamănă.*

— Îmi cer scuze că vă deranjez acasă, spuse femeia. Mă numesc Hazel Fisk și eu... hmm, am găsit ceva. Sergentul Caldwell m-a trimis la dumneavoastră, a spus că v-ar interesa.

Saffy a condus-o pe Hazel în sufragerie, unde razele blânde ale amurgului se revărsau peste covor. Abia acum și-a dat seama cât de atent, în mod inconștient, studiase chipul lui Jenny — Hazel era umbra surorii ei, marcată de durere.

Hazel a scos o pungă de plastic din geantă și i-a dat-o, explicându-i despre ce era vorba. Saffy a deschis cutia cu urme de pământ pe ea, având grijă să nu lase amprente. Când s-a uitat înăuntru, a simțit în gât un regret melancolic. Ar fi trebuit să simtă ușurare. Satisfacție. Avusese dreptate în tot acest timp. Dar, în timp ce studia bijuteriile, nu simțea decât o durere imensă, o tristețe care părea să se scurgă, apoi să se absoarbă. Părea atât de mic, atât de derizoriu, la fundul pungii de plastic. Inelul cu piatră violet al Lilei.

— Inelul acesta..., spuse Hazel. El i l-a dat lui Jenny în aceeași noapte în care eu l-am văzut

săpând în curte. Are legătură cu celelalte bijuterii, nu-i așa?

Saffy a fost cât pe ce să-i spună adevărul despre acele podoabe, despre ce semnificau ele. Abia acum înțelegea: după ce Ansel îi dăduse inelul lui Jenny, își dăduse seama că se autoincrimina. Bijuteriile îl legau de fetele dispărute, deci trebuia să scape de restul. Sau poate era vorba de altceva, de o motivație psihologică mai complicată la care Saffy nu se gândise. Nu mai conta. Rușinea o ardea pe gât și nu-și găsea cuvintele.

Știuse în tot acest timp. O urmărise pe Jenny atâția ani, când se dădea cu ruj în mașină, când descărca sacoșele de cumpărături din portbagaj. Știuse de ce era capabil Ansel și nu făcuse altceva decât să observe. Nu putea să-i spună lui Hazel despre amploarea eșecului ei. Hazel deja o privea cu un reproș care putea fi interpretat drept durere, devastare. Saffy cunoștea această expresie. Greșelile comise de ea stăteau între ele, ireparabile, imposibil de exprimat în cuvinte.

A condus-o pe Hazel până la mașină, cu mulțumiri și o promisiune. Va face tot posibilul pentru Jenny. În timp ce farurile mașinii se îndepărtau, Saffy a rămas pe alee, sub norul de insecte nocturne care plutea deasupra asfaltului. Implicațiile acestei vizite i se păreau apăsătoare, o umbră de care nu se putea scutura. Acel paralizant *ce-ar fi fost dacă*. Ce-ar fi fost dacă ea nu l-ar fi urmărit pe

Ansel? Dacă ea nu s-ar fi amestecat niciodată, dacă ea l-ar fi lăsat să stea la Blue House? Dacă Ansel s-a dus la familia Harrison doar ca să stea acolo, dacă în tot acest timp el n-a avut decât intenții bune? Exista un univers care lui Saffy i se părea insuportabil — un univers care îl distrugea rapid pe al ei —, în care îl transformase pe Ansel într-un monstru, pentru că așa avea ea nevoie să fie.

*

Fetele încă o vizitau din când în când. Acum erau mai în vârstă, se maturizaseră. Erau mame, călătoare, pasionate de bucătărie. Fane ale unor emisiuni mondene de televiziune, suportere ale echipei de baseball Mets, campioane de pinball feminin la nivel regional. Erau pasionate de drumeții și de brunch-uri de duminică, de karaoke și înghețată, se masturbau dimineața și găzduiau memorabile petreceri de Halloween.

Posibilitățile — numărul infinit de vieți pe care ele nu le trăiseră — o urmăreau și o bântuiau. Adesea, Saffy și-o imagina pe Lila în timp ce își mângâia burta mare, însărcinată fiind pentru a treia oară, rugându-se să aibă o fată. O fată ar fi mai vulnerabilă, dar și mai plină de posibilități. *Imaginează-ți*, părea să spună Lila din adâncul subconștientului lui Saffy, *cât de multe lucruri ar putea deveni o fată.*

*

Când farurile mașinii lui Hazel au dispărut de la fereastră, Saffy a pus puiul înapoi în frigider și și-a turnat un castron de cereale. Cutia cu bijuterii stătea pe masă, imposibil de ignorat. Și-a deschis laptopul, al cărui ecran a luminat ca un far bucătăria în care se lăsase întunericul. Avea un zbor spre Houston a doua zi dis-de-dimineață. L-a rezervat repede, apoi i-a telefonat detectivului Rollins.

Andrea Rollins era una dintre cele 12 femei din grupul informal care se formase după publicarea unui articol de revistă intitulat *Femei în albastru: creșterea numărului de femei în rândul forțelor polițienești*. Saffy pozase alături de Rollins și de celelalte într-o fotografie jenantă care se întindea pe două pagini de hârtie lucioasă. În lunile de după apariția articolului, au început o corespondență sardonică prin e-mail în care comentau și se plângeau de munca lor, schimbând teorii pe care nimeni altcineva nu voia să le audă. Andrea Rollins, era detectiv senior în cadrul serviciului Omoruri din Houston.

— Căpitane Singh, spuse Rollins oftând în receptor. Situația nu arată bine.

— Cine a găsit-o?

— O vecină curioasă, la doar câteva ore postmortem. Ușa de la intrare era deschisă. Vecina a văzut o camionetă albă staționând pe stradă și, cu ajutorul imaginilor de pe camerele de supraveghere, i-am aflat numărul

de înmatriculare. Până să-l localizăm pe Ansel Packer, el deja șterse scaunele mașinii și traversase jumătate de stat.

— Nu ați putut să-l rețineți?

— Arma crimei a dispărut de mult. Ar fi putut s-o arunce oriunde. Am vrut să ridicăm amprente din casa victimei, dar el șterse clanțele ușilor, tot. L-am amenințat bine. Nu cred că va părăsi statul. În orice caz, i-am pus camera de motel sub supraveghere permanentă.

— Rollins, mâine voi fi acolo. Packer este suspect într-un caz mai vechi de-al meu și tocmai am găsit dovezi noi.

Rollins răsuflă lung și șuierat.

— Lasă-mă să vorbesc cu comandantul. Să vedem ce putem face.

— Trimite-mi dosarul vostru, spuse Saffy. Îmi trebuie o mărturisire.

*

Andrea Rollins aștepta la preluarea bagajelor. Era o femeie elegantă, cu părul ondulat, fără machiaj, a cărei oboseală îndelungată se citea în postura umerilor lăsați. În timp ce goneau pe autostrada dogoritoare din Texas, cu sirenele pornite, Rollins a pus-o la curent cu ancheta. Ansel Packer nu voia să vorbească, se închisese în el. Comandantul era sceptic, dar disperat. Saffy avea la dispoziție o oră să îl interogheze.

Saffy privea câmpiile aride, cu vegetație uscată, care defilau de-a lungul drumului. În

acea dimineață, îi revenise în minte o amintire ca o ușurare prin inocența ei: casa lui Miss Gemma, fursecurile din fulgi de ovăz cu stafide. Își amintea ziua aceea cu o luciditate dureroasă, zahărul de pe fursecurile fărâmițate și albite din palma lui Kristen. Ansel crezuse că, oferind acele fursecuri, se va putea cumva revanșa, va putea repara răul pe care îl făcuse. Saffy se gândea încă la acele fursecuri în timp ce Rollins o conducea prin Departamentul de Poliție din Houston, în timp ce dădea mâna cu comandantul. Se gândea la ele și în timp ce promitea, încă o dată, că poliția din New York nu va interfera cu ancheta lor și că poliția din Texas îl putea reține dacă era cazul, că ea voia doar să obțină o mărturisire pentru victime și familiile lor. Se gândea la ele și când a intrat în sala de interogatorii, goală și cenușie.

Fursecurile constituiau dovada vie din amintirea lui Saffy: Ansel Packer era capabil să simtă regret. Ele demonstrau cât de încâlcită putea fi mintea omului. Că oamenii puteau greși în feluri nenumărate și complicate.

*

Sala de interogatorii era cenușie, anonimă. Ansel stătea așezat la masă, cu brațele atârnând moi. Saffy i-a simțit de la ușă mirosul acru și stătut al respirației. Stătea acolo de mai bine de trei ore, iar anchetatorii avuseseră grijă să nu-i lase niciun moment de răgaz. Îi dăduseră un scaun metalic rece și

șubred, plus un zumzăit neîntrerupt, setat la o frecvență iritantă. Îi puseseră o serie de întrebări nesfârșite și umilitoare. Îl interogase polițistul bun, apoi polițistul rău, apoi iar polițistul bun. După spusele lui Rollins, Ansel ceruse doar apă. Se dusese la baie o singură dată. Nu dădea semne că ar vrea să vorbească. Saffy se așteptase ca Ansel să-și susțină nevinovăția, să se înfurie din cauza situației nedrepte. Aparent, exact asta făcuse la început, insistând că nu avea nevoie de un avocat. Dar acum era obosit, epuizat chiar, judecând după privirea lui încețoșată. Saffy se așteptase să simtă suferință, furie sau ură văzându-l, dar nu simțea decât un fel de milă întârziată.

Și-a tras scaunul sub ea, și-a îndreptat jacheta, apoi și-a pus mâinile pe suprafața rece a mesei de metal — un semn de răbdare, de confort subtil. Fața lui Ansel era absolut inexpresivă. Nu a fost o surpriză pentru ea faptul că el nu a recunoscut-o.

— Bun, spuse Saffy. Să vorbim despre Jenny.

Și-ar fi dorit ca el să se revolte, să-i răspundă zeflemitor sau să râdă de ea. Ar fi vrut ca Ansel să răstoarne jocul, să o convingă de inteligența lui. *Dovedește-mi*, l-ar provoca. *Dovedește-mi că meriți toate astea.* Dar el îi răspundea cu o tăcere încăpățânată și dezamăgitoare. Saffy se gândea la acele emisiuni TV, fascinante și înșelătoare — la scene cu avocați îmbrăcați la patru ace care stăteau în fața unor bărbați chipeși. Genii

malefice, minți care plănuiau acte oribile doar de dragul de a face rău, fețe colțuroase care ascundeau o inteligență diabolică. Era aproape patetică, această distanță de realitate: Ansel nu era un geniu malefic.

Nici măcar nu părea deosebit de inteligent. De cealaltă parte a mesei, psihopatul cu minte strălucită pe care ea îl urmărise în toți acești ani părea un bărbat oarecare, îmbătrânit și apatic, buhăit și posac. Saffy știa că unii bărbați ucideau din furie. Alții împinși de umilință, ură sau nevoi sexuale deviante. Ansel nu era special, nici bulversant. Era cel mai puțin subtil dintre toți, o combinație tulbure a tuturor celorlalți. Un om mic și plictisitor care ucidea pentru că așa îi venea lui.

— Dar tu cine ești? întrebă Ansel.

— Poliția statului New York, răspunse Saffy.

Îi arătă insigna, lăsându-i timp s-o vadă bine.

— De ce ești aici?

— Tu de ce crezi?

— Pot pleca oricând vreau.

— Da. Dar am adus ceva ce cred că te-ar interesa, zise Saffy.

Ridică servieta pe genunchi și puse o mână pe încuietoare.

— Te joci cu mine, replică Ansel.

— N-am bătut atâta drum până aici ca să mă joc. De ce nu-mi vorbești despre Jenny? Părea o soție bună.

Ansel lăsă privirea în jos, spre mâinile sale — un simulacru de regret. Încă deținea controlul — furia lui se îngropase mai adânc. Saffy trebuia să sape.

— A fost o soție minunată, zise el.

— Până te-a părăsit.

— Ne-am despărțit de comun acord, o corectă. Ea a primit o ofertă să lucreze în Texas. Am sfătuit-o să accepte.

— Nu asta ne-a spus sora ei.

Ansel pufni disprețuitor.

— Hazel a fost întotdeauna geloasă.

— Geloasă pe ce?

— Pe relația dintre mine și Jenny, pe tot ce aveam. Nu i-aș fi făcut niciodată rău lui Jenny, trebuie să înțelegi.

— Înțeleg. Jenny a fost singura fată pentru tine. Singura pe care ai iubit-o.

— Da.

— Dar au mai fost și alte fete.

Îi lăsă timp să proceseze această remarcă, apoi continuă:

— Blue Harrison.

O crispare bruscă și Ansel își încrucișă brațele pe piept.

— De unde știi chestia asta?

— M-am oprit să mănânc la Blue House. O cunosc pe Rachel, o cunosc și pe Blue. Știu că ai fost în Tupper Lake, ai stat la motelul din apropiere.

— Aveau nevoie de ajutor. Restaurantul merge prost. Le reparam terasa.

— Ce nu pot eu să înțeleg este ce voiai tu de fapt de la ele, spuse Saffy încet.

— Îmi sunt rude.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Și atunci apăru o strălucire pe fața lui istovită. Înțelesese.

— Tu ai fost! Din cauza ta m-au gonit. Ce le-ai spus? răbufni el, răsuflând pe nări.

— Nu i-ai făcut niciun rău. Nu i-ai făcut niciun rău lui Blue, zise Saffy, ignorându-i întrebarea.

— De ce să-i fi făcut rău?

— Are vârsta potrivită.

Stăteau atât de aproape, încât vedea porii de pe nasul lui. El mijii ochii și ridurile i se adânciră.

— Le-am căutat mult timp pe fetele alea, să știi, continuă Saffy. Pe Izzy. Angela. Lila. Erau la școală, de vârsta noastră. Îți amintești de Lila, nu-i așa? Îți amintești, cânta mereu cântecul din genericul serialului *Jeffersons*?

Pe chipul lui se citea o nedumerire uluită, în timp ce o privea, încercând să-și dea seama cine era.

— Ah! Chiar nu mă recunoști, nu?

Telefonul lui Saffy stătea pe masă între ei, programat și pregătit. Când ea apăsă pe *play*, acordurile de început ale melodiei aduseră o explozie de viață între pereții de beton. Notele pluteau, melancolice. În timp ce vocea răgușită a Ninei Simone umplea camera până în toate colțurile, Saffy aștepta

transfigurarea lui Ansel. Saxofonul se tânguia și tremura — *I put a spell on you*. Ansel clipea repede, concentrat, captivat.

— Eram copii. 11-12 ani, spuse Saffy.

Direct la țintă. O tulburare vizibilă. Ansel se foi pe scaun ca și cum ar fi vrut să se ridice sau să fugă și Saffy înțelese că atinsese ceva. Indiferent cât de groasă era carapacea lui, în sfârșit, ea reușise s-o străpungă.

— Mai întâi a fost vulpea, continuă ea. Acele animale, la Miss Gemma, pe malul pârâului. Poți să-mi vorbești despre asta, Ansel? Aș vrea să știu cum te simțeai când le omorai.

— Nu simțeam nimic.

— Nu mi se pare onest din partea ta. Eu credeam că îți face bine să omori. E ca o eliberare. O ușurare. Probabil că îți face bine, nu? Altfel, ce rost ar avea?

— Nu-mi face nimic. Absolut nimic.

Ritmul cântecului se accelera, atingând punctul culminant, eteric și misterios. Saffy băgă mâna în servietă.

— Știi ce sunt astea.

Mai întâi, bareta. Apoi, brățara. Era puțin pământ prins în închizătoarea baretei și între perlele de un alb lăptos ale brățării. Un strat subțire de transpirație acoperise fruntea lui Ansel, care evalua bijuteriile asemenea unui arheolog care descoperise niște artefacte pierdute.

— Sunt curioasă, Ansel. De ce le-ai luat? La ce-ți foloseau?

— Nu știu ce vrei să...

— Stai, nu trebuie să-mi explici. Îți spun eu cum a fost. În anul acela, ai petrecut Crăciunul acasă la Jenny. Aveai... cât? 17 sau 18 ani, nu? Hazel mi-a povestit tot. Părinții ei ți-au oferit niște cadouri frumoase, chiar dacă Jenny te asigurase că n-o vor face, iar tu te-ai simțit mic, sărac și rușinat. Păstrai aceste obiecte de luni bune, pentru că îți aminteau de momentul când aveai impresia că erai mare și important. I-ai dat inelul lui Jenny în ziua aceea pentru că ai vrut să guști din nou din sentimentul puterii de atunci. Dar apoi ți-ai dat seama ce greșeală ai făcut. Te incriminai singur. Dacă cineva recunoștea inelul, erai în belea până la gât. Așa că te-ai trezit în miezul nopții și te-ai dus să îngropi restul în grădină.

— Nu a fost așa.

— Atunci cum a fost?

— I-am dat inelul pentru că era frumos. Am vrut ca ea să-l aibă.

— Dar tu ai luat bijuteriile de la fetele acelea. Când le-ai îngropat trupurile în pădure. Ai luat aceste obiecte ca să-ți amintești. Să retrăiești scena cu toate nenorocirile pe care le-ai comis.

— Nu! spuse el, mai tare de data asta. Nu! Încetează!

— Îți făcea plăcere să-ți amintești. Te excita. Îți...

— Încetează!

Un țipăt ca un lătrat. Ansel respira sacadat.

— Nu m-a excitat niciodată.

A fost ca un trăsnet. Parcă cedase ceva în el, fizic, producând un fior masiv. Era semnul pe care Saffy învățase să-l recunoască după mulți ani în săli de interogatorii ca aceasta: zidurile lui începeau să se clatine. Încă puțină presiune și el se va prăbuși.

— Atunci de ce? De ce a trebuit să iei aceste obiecte? îl întrebă cu blândețe.

Ansel întinse mâna spre brățară, cu degetele tremurându-i violent. Nu se putea opri. Își strecură șiragul delicat de perle pe încheietura lui păroasă, admirând mărgelele alb-ivorii, elegante și feminine.

— Trebuiau să mă protejeze.

— Ai ucis acele fete din același motiv pentru care ai ucis-o pe Jenny. Pentru că te simțeai insignifiant.

— Nu, spuse Ansel, remarcabil de calm. Te înșeli. Nu știu de ce le-am ucis. Nu știu, pe niciuna.

Mângâia afectuos perlele în timp ce vorbea, parcă era în transă. Vocea lui devenise deosebit de copilăroasă. Povestea prindea contur, detaliile începeau să se lege. Reportofonul continua să înregistreze.

Și el a mărturisit.

*

Pe măsură ce Ansel își depăna povestea, Saffy o vedea perfect pe Jenny în seara aceea, așa cum ar fi trebuit să fie.

Ar fi fost cu siguranță obosită. Și-ar fi pus geanta pe masa din bucătărie, ar fi aprins luminile, și-ar fi pus un CD cu Sheryl Crow,

dând sonorul mai tare. Nu ar fi bătut nimeni la ușă — cuțitul de bucătărie ar fi stat, neatins, în suportul său de lemn. Jenny și-ar fi încălzit un castron cu resturi la microunde, apoi le-ar fi mâncat stând în picioare la blatul din bucătărie.

După aceea, ar fi dat drumul la apa caldă să facă o baie. Un strop de ulei de eucalipt. Jenny și-ar fi dezbrăcat uniforma de asistentă și s-ar fi întins în apă; scufundată în căldura aburindă, și-ar fi lăsat mușchii să se relaxeze după o zi obișnuită. S-ar fi lăsat tot mai jos, până când ar fi dispărut complet sub suprafața sticloasă a apei, ca un ecou sau ca o alunecare fără gânduri într-un vis. Bătăile inimii ei — amplificate, miraculoase — ar fi răsunat între pereții de porțelan. Această tăcere, minunată — această existență, o minune. Timpul s-ar fi oprit în loc, sublim.

*

Anchetatorii au intrat imediat în sală. L-au smuls pe Ansel de pe scaun, apoi l-au încătușat în forță. Cu brațele răsucite la spate, părea obosit și slăbit, vag rușinat.

Saffy și-a amintit de momentul când, acasă la Miss Gemma, urcase scara de la subsol în timp ce Ansel venea în spatele ei. Mersul lui agale, inima ei bătând amețitor. Tânjise după acea senzație trecătoare de pericol. Dragostea, i se spusese, era palpitantă, dar și otrăvitoare, o amenințare care provoacă dependență, care sfidează orice logică — dragostea era un zgomot de pași pe treptele de jos ale scării,

niște mâini în jurul gâtului ei. Dar dragostea nu era neapărat întinată de durere. Se gândea la Kristen și copiii ei, stropindu-se cu apă în piscina din curte, cântând pe o melodie pop pe care Saffy nu o cunoștea. Se gândea la Corinne și la soția ei, ținându-se mândre de mână la petrecerea de Crăciun de la secție. Toată viața ei, Saffy fusese obsedată să examineze suferința: ce însemna ea, de ce persista. Petrecuse ani urmărind violența gratuită, fie și numai pentru a-și dovedi că pe ea nu o putea atinge. Ce irosire fusese această căutare. Ce dezamăgire. Rezolvase în sfârșit acest mister epic — atinsese locul unde suferința lui Ansel se cristalizase —, doar pentru a descoperi că durerea lui era la fel cu cea a tuturor celorlalți. Singura diferență era ce alesese el să facă cu ea.

— Saffy, așteaptă!

Din gura lui, numele ei suna ca o rană.

— Tu te gândești vreodată că poate există un univers paralel? O altă lume în care amândoi am avea alte vieți? Unde poate am făcut alegeri diferite? întrebă, cu o voce gâtuită, disperată, în timp ce polițiștii îl trăgeau înainte.

— Mă gândesc tot timpul. Dar nu există decât lumea asta, Ansel, doar asta, zise Saffy, aproape în șoaptă.

Polițiștii l-au condus afară din sală.

Rămasă singură în sala de interogatorii cu pereții goi și impersonali, în care se făcuse o liniște mormântală, Saffy simțea o

dezamăgire cruntă. Nimic din bucuria victoriei. Nici urmă de triumf. Îi era imposibil să-și imagineze viețile pe care le-ar fi putut trăi fără să se gândească la cele pe care le-ar fi putut salva. Așa că decise să nu își mai imagineze deloc. De aici înainte, va uita de tentația acestei lumi paralele. Nu exista decât această realitate, singura, scurtă și imperfectă. Va trebui să găsească un mod în care să o trăiască.

LAVENDER

2019

Medalionul era vechi, cu pete portocalii de rugină. Când Lavender băgă mâna în buzunarul puloverului, simți forma liniștitoare a talismanului, o muchie solidă sub buricul degetului ei mare. Astăzi, îl vedea mai puțin ca o acuzație și mai mult ca o posibilitate. Sau poate doar o amintire din trecut.

— Lapte și zahăr? întrebă fata.

Pentru Lavender, fata era ca un poem. Stând lângă masă, cu cafetiera în mână, gesturile ei erau ca o înșiruire de cuvinte, care se îmbinau într-o frază grațioasă. Însăși existența ei i se părea fragilă, ca și cum imensitatea universului putea să o înghită din nou.

Blue, o fată cu obrajii pistruiați. Blue, un nume într-o culoare vie. Blue, un sentiment care nu era tristețe, ci o floare a melancoliei, cu petalele deschise.

*

Restaurantul era un loc special. Lavender a știut asta din clipa în care a pus piciorul în el. Era un loc intim, cu o energie revigorantă. Harmony vorbea de ani întregi despre aure și Lavender le considerase întotdeauna niște aiureli hipiote. Dar acum, în timp ce

amesteca un cub de zahăr în cafea, degetele tremurându-i de emoție, ideea i se părea credibilă. Blue House părea să iradieze o lumină caldă, difuză.

Lavender sorbi din cafeaua potrivit de amară, în timp ce Blue își dezlegă șorțul și îl atârnă pe spătarul scaunului șubred din fața ei. Inima îi bătea în piept ca un animal care se zbătea să scape. Își imaginase această scenă de atâtea ori, încât aproape i se părea că o trăise deja, dar chipul lui Blue fusese neclar în reveriile ei, o combinație între fotografiile pe care le văzuse, cu Ellis și cu Blue, și amintirile despre ea însăși la aceeași vârstă. 23 de ani. Nu mai era nici adolescentă, dar nici pe deplin femeie. Lavender o privise deschis în această dimineață, când Blue venise s-o ia de la aeroportul din Albany, apoi îi aruncase priviri furișe în timp ce vorbeau în mașină pe drumul spre nordul statului. Blue era exact așa cum și-o imaginase și totodată complet diferită. În timp ce Lavender era numai piele și os, lipsită de eleganță, Blue era rotundă și apetisantă. Buze pline, pometii înalți. Purta o pereche de blugi strânși pe șolduri și rupți la genunchi, și avea părul împletit într-o cosiță lungă, lăsată pe umăr. Pe degete avea o mulțime de inele de argint, precum cele de la vânzătorii ambulanți și din magazinele de vechituri, iar pe interiorul încheieturii avea un mic tatuaj cu o pasăre colibri. Lavender știa din fotografiile pe care le schimbaseră că

Blue moștenise exact culoarea părului ei — o nuanță de blond-zmeuriu care devenea aproape translucidă la soare.

Dar când o văzuse în carne și oase, parcă primise un pumn în stomac. Cât timp au mers cu mașina pe serpentinele drumului de munte, apoi au intrat în Tupper Lake, Lavender a simțit în gât un nod de uimire.

Acum, Blue stătea în fața ei la masă, atât de aproape și atât de reală, încât vedea fiecare fir din genele lungi și mătăsoase ale nepoatei ei. Nu s-a putut abține. Când Lavender a izbucnit în lacrimi, a fost ca o rupere de nori într-o după-amiază de vară.

*

Totul a început cu o scrisoare.

Primul plic sosise cu aproape un an în urmă. Lavender și Sunshine tocmai se mutaseră în casa Magnolia, unitatea familială cu bucătăria cea mai bine echipată din Gentle Valley. Femeile fuseseră de acord în unanimitate ca Sunshine să aibă minunatul aragaz strălucitor. Sunshine, cu mâinile ei roșii, distruse, pe care Lavender i le mângâia în somn. Sunshine, care spunea mai mult decât prin cuvinte atunci când adăuga un praf de scorțișoară într-o tavă cu brioșe cu semințe de in. Sunshine, care, atunci când a sosit scrisoarea, a cuprins-o blând de mijloc pe Lavender, aducându-i instinctiv mângâiere cu prezența ei.

Dragă Lavender,

Nu mă cunoști, dar te salut. Numele meu este Blue Harrison.

Blue obținuse adresa de la bunica ei, Cheryl. Cheryl o avea de ani întregi; i-o dăduse fără tragere de inimă după o conversație despre originile lui Ellis. Dacă Lavender era interesată, Blue ar dori să țină legătura cu ea. Îi lăsase un număr de telefon și o adresă de e-mail în josul paginii.

Lavender pusese scrisoarea sub pernă, unde o lăsase aproape o lună. Aveau o linie telefonică fixă în clădirea Sequoia, dar se simțea stânjenită să vorbească la telefon, neavând experiență practică. Sunshine își scotea uneori laptopul înainte de culcare și se uitau amândouă la fotografiile postate de Minnie. Fiica lui Sunshine își deschisese o brutărie în Mendocino și avea și ea un copil. Dar internetul rămânea pentru Lavender un loc străin și complicat.

Așa că a luat o foaie de hârtie și pixul ei preferat. În toți acei ani, scrisese atâtea scrisori în capul ei...

Parcă exersase pentru acum.

I-a scris despre Gentle Valley. Despre soare, despre portocaliul strălucitor de peste dealuri în zorii zilei, despre rozmarinul care creștea în grădina cu ierburi aromatice a lui Sunshine. Despre călătoria pe care o făcuseră amândouă la Grand Canyon, prima dată când Lavender urcase într-un avion, despre falezele din argilă roșie, despre prăpăstiile care șerpuiau ca meandrele unui râu. La

rândul ei, Blue îi povestea întâmplări simpatice. După mai multe luni în care și-au trimis zeci de scrisori, Lavender a reușit să-și imagineze barba lui Ellis, curba umerilor lui în timp ce dansa după radioul din bucătăria restaurantului.

Lavender a fost cea care a deschis subiectul. A strecurat întrebarea în mijlocul unui paragraf, atât de discret încât putea fi ușor trecută cu vederea. Simplul fapt că așternea cuvintele pe hârtie stârnea în ea, inexorabil, vechiul sentiment de vinovăție.

Știi ceva despre celălalt fiu al meu, Ansel?

Au trecut săptămâni până să vină răspunsul lui Blue. Când a venit, Lavender a înțeles că nepoata ei avusese mare grijă să o menajeze. *Ansel a petrecut câtva timp la Blue House, în urmă cu șapte ani,* a scris ea. *Pot să-ți spun mai multe, dacă ești sigură că vrei să auzi. Dar te previn, este dureros.*

Pentru Lavender, era mai mult decât curiozitate. Știa că adevărul îi va aduce pacea, indiferent cât va suferi. Niciodată până atunci nu căutase să obțină informații. Era un semn. Rănile ei se cicatrizaseră. Zilele ei prinseseră rădăcini. Era pregătită.

Este ceva ce n-ar trebui să afli printr-o scrisoare, răspunsese Blue când Lavender insistase să-i spună mai mult. *Dar am o idee. Ce-ar fi să vii să petreci câteva zile la Blue House?* Femeile din Gentle Valley fuseseră încântate de idee și strânseseră fondurile necesare fără ezitare.

Acum, o privea pe Blue cum vorbea, degajată, cu o încântătoare voce vioaie. Atât de extrovertită. Blue își despletise cosița și își trecea degetele prin păr, răspândind un miros ușor de deodorant, în timp ce îi vorbea despre apartamentul din Brooklyn, despre restaurantul la care lucra în oraș, despre activitatea ei ca voluntar la adăpostul pentru animale. Lavender dădea din cap, uluită. *Eu am făcut această persoană*, se gândea în timp ce Blue flutura din mâini cu lejeritate. Această grație cosmică i se părea un miracol. Ca primul fir de iarbă verde după o iarnă lungă și mohorâtă.

*

După cină, au stat pe verandă. Ghirlande de lumini fuseseră înfășurate pe șipcile din lemn lustruit și adierea vântului aducea miros de flori în aerul umed al nopții. Dinăuntru se auzea zgomotul mașinii de spălat vase. Rachel se retrăsese în camera ei după ce le urase un călduros noapte bună. Mama lui Blue era generoasă și totodată rezervată, răbdătoare față de curiozitatea manifestată de fiica ei.

— Ți se pare ciudat să fii aici? întrebă Blue.

Lavender se aplecă înainte pe șezlongul din plastic, privind fix în curtea cufundată în beznă.

— Este mai ușor decât mi-am imaginat, îi răspunse.

— Uneori încă mai simt prezența tatălui meu aici.

— Cred că și eu o simt.

Era adevărat. Lavender simțea prezența lui Ellis — frânturi de imagini ciudate, fugitive. Era în fotografiile frumos înrămate cu piscurile munților Adirondack, în albastrul luminos al vopselei de pe exteriorul casei. Era în arcuirea și înclinarea obrazului palid al lui Blue.

— A fost și Ansel aici? El v-a găsit? întrebă Lavender.

Întrebarea s-a expandat ca o metastază.

— De fapt, eu l-am găsit, spuse Blue, pigulindu-și unghiile acoperite cu un lac albastru ciobit. L-am invitat aici.

— Sunt pregătită, scumpa mea. Orice ar fi, poți să-mi spui.

— Înainte să încep, zise Blue, aș vrea să știi că am fost fericită să-l cunosc. El a fost fericit aici. Ne-a ajutat cu diverse treburi în jurul casei, nu a cerut nimic în schimb. Seara închideam restaurantul cu mama și stăteam de vorbă până târziu. Viața era ușoară cu el aici. Aproape ca și cum s-ar fi reîntors tata. Uneori, când mă gândesc la ce a făcut, cine este, tot nu-mi vine să cred.

— Continuă, spuse Lavender.

O imensă suferință apăru pe chipul lui Blue, dulce și îndurerat, ca și cum și-ar fi cerut iertare dinainte.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că trebuie să-ți spun asta.

*

Noaptea era o rană deschisă. Inima era un organ care continua să bată. Copacii fosneau, tânguindu-se într-un glas.

*

Lavender a avut un somn agitat. A visat episodic femei pe care nu le cunoștea, niște siluete străine în depărtare, goale și țipând. La parter, frigiderul profesional ghiorăia ca o burtă înfometată. Cuvintele lui Blue îi răsunau în urechi, mici fantome amenințătoare plutind deasupra patului care îi era nefamiliar. Nepoata ei îi făcuse doar rezumatul poveștii, fără să-i dea detalii, dar oricum i se părea monstruoasă.

Lavender nu putea să conceapă. Nu-și putea închipui că băiețelul ei de altădată putuse să facă lucrurile despre care îi vorbise Blue. Nu și-l putea imagina așteptând într-o celulă de închisoare, numărându-și zilele pe care le mai avea de trăit. Nu putea să înțeleagă acel cuvânt. Execuție. Bărbatul în care se transformase copilul ei i se părea îndepărtat asemenea castraveților pe care îi plantase vara trecută și nu rodiseră.

Când n-a mai suportat să stea în pat, s-a strecurat pe hol. Era dimineața devreme, încă nu se luminase. Ușa de la camera lui Blue era întredeschisă și lumina lunii se revărsa peste forma corpului ei în așternuturi. Avea un chip atât de liniștit în somn, atât de dureros de tânăr.

Oferiți-vă un moment în fiecare zi, le spusese Harmony în timpul unei ședințe de terapie în

grup. *Un singur moment în care sunteți absolvite de orice responsabilitate.*

Câtă responsabilitate poate îndura o persoană? se întrebă Lavender. Care era pragul maxim?

S-a lăsat să alunece pe podea lângă ușa camerei lui Blue, cu genunchii trosnind ca niște împușcături. Existau oameni care puteau să privească o atrocitate fără să întoarcă privirea și continuau să meargă înainte — oameni care făceau astfel de lucruri pentru că era alegerea lor. Dar atrocitatea era un lucru la care Lavender nici nu-și putea permite să se gândească. Din hol, respirația lui Blue se auzea calmă și regulată, ca fluxul și refluxul mareei. I s-a părut atunci că maternitatea nu trebuia să fie ceva atât de rigid. Nu avea un arc narativ, un cadru prin care începea sau se încheia. Maternitatea putea fi atât de simplă: o femeie și nepoata sa, sânge din sângele ei, respirând la unison în miezul cel mai întunecat al nopții.

*

Restul vizitei a trecut repede, fiecare zi aducând alte noutăți. Blue și Lavender făceau plimbări în jurul lacului, braț la braț, admirând copacii. Blue i-a arătat colecția ei de mici comori: o ghindă perfect rotundă, o mică figurină din sticlă suflată reprezentând o oaie, un cercel rupt, cu diamant, pe care îl găsise în Central Park. În aceste obiecte, Lavender vedea blândețea nepoatei, puritatea ei ciudată. Blue i-a promis că va veni curând

s-o viziteze în Gentle Valley, unde Lavender i-a garantat o tavă întreagă cu faimoasele rulouri cu scorțișoară ale lui Sunshine. Și-au făcut un selfie împreună, pozând în fața telefonului lui Blue, tâmplă lângă tâmplă, zâmbind, cu munții în fundal.

În ultima seară, Rachel li s-a alăturat la bar la un pahar de whiskey. Cherchelită și obosită, ametită de atâta râs, Lavender a început să povestească. Blue și Rachel o ascultau cu atenție, două siluetele aplecate spre ea, curioase. În timp ce le povestea tot ce își aducea aminte — momentele frumoase, dar și cele oribile, bucuriile, dar și durerile sfâșietoare —, părea că o parte din povara vieții ei se ușura odată cu cuvintele. Acesta era darul celor tineri, se gândea Lavender. Aveau puterea de a duce pe umeri.

— Ansel avea o teorie..., zise Blue, după ce Rachel se dusese la culcare.

Lavender se rezemă de tejgheaua de mahon a barului, cu paharul gol în mână.

— Vorbea mult despre alte universuri care ar putea exista, dacă am face alte alegeri, oricât de mici. Despre universuri infinite sau ceva de genul acesta. Mă mai gândesc uneori la asta... Poate că lucrurile ar fi fost altfel, dacă nu l-aș fi căutat niciodată pe Ansel. Dacă nu l-aș fi invitat aici.

— Și eu îmi pun aceleași întrebări, replică Lavender.

Și era adevărat. Nu se mai întreba despre fermă sau despre California, nici despre

alegerile pe care le făcuse pentru a se salva.

Acelea fuseseră necesare. Dar se întreba mereu despre sutele sau miile de scrisori pe care le scrisese în mintea ei. *Dragă Ansel.* Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi trimis măcar una? Ar fi făcut vreo diferență? Oare copilul ei avusese pur și simplu nevoie de mama lui în tot acest timp?

— Când va avea loc? întrebă Lavender cu vocea puțin gâtuită. Execuția...

— Luna viitoare, răspunse Blue. Am ținut cât de cât legătura. M-a rugat să fiu martor.

— Și te duci?

— Cred că da.

Blue își roti privirea prin sală, peste mesele pătate de înălbitor, peste scaune. Părea să reflecteze.

— I-am scris săptămâna trecută să-i spun că voi veni, adăugă ea.

— De ce ai acceptat?

— Eu am cunoscut doar omul bun din el. Omul care ar fi putut fi. Acele alte universuri despre care vorbea el... Cred că vreau să le onorez.

— E frumos din partea.

Blue ridică din umeri.

— El face parte din familie. Ar trebui să fie cineva acolo, mă gândesc.

— Stai, îmi pare rău..., o întrerupse Lavender, care simți brusc că se sufocă. Nu-mi spune mai mult. Nu vreau să știu data. Nu vreau să-mi petrec timpul așteptând.

Lavender băgă mâna în buzunarul puloverului: era acolo ca întotdeauna, greutatea aceea mică. În lumina palidă, medalionul mamei ei părea o tinichea. O vechitură. În câteva ore, va fi acasă. Va lăsa acest tumult să se liniștească, apoi să se estompeze. Își va relua ritmul zilelor ei împreună cu Sunshine și nu îi va mai cere lui Blue alte detalii. Va face singurul lucru posibil pentru a-și asigura propria supraviețuire. Va refuza să ia în primire.

— Vrei să iei ăsta cu tine? întrebă Lavender.

Blue luă medalionul. Și îl puse simplu la gât. Privind lănțișorul care strălucea pe claviculele ei, Lavender avea senzația că se întorsese în timp. Parcă se uita în oglindă și se vedea pe ea când era tânără, luminoasă, fericită. O femeie care încă nu fusese distrusă.

— Nu va fi singur?

— Nu va fi, îți promit! o asigură Blue.

Lavender a știut atunci că exista iertare în lumea aceasta. Că toate ororile pe care le trăise sau le provocase puteau fi contrabalansate cu atâta bunătate. *Ar fi tragic*, se gândea ea — *inuman* —, *dacă am fi definiți numai de lucrurile pe care le lăsăm în urmă.*

18 MINUTE

Fiecare secundă este un an. Fiecare secundă este un eșec, fiecare secundă este o coardă de salvare. Fiecare secundă se pierde.

*

Când te gândești acum la mărturisirea ta, simți o imensă stupoare — nu-ți vine să crezi că ai spus acele lucruri cu voce tare.

Avocata ta a încercat vag să pledeze pentru mărturie sub constrângere, dar, pentru tine, mărturisirea a venit mai degrabă dintr-o nevoie fiziologică. Nevoia de a expulza ceva. Saffron Singh a fost o punte spre trecut. O linie trasată, o săgeată țintită într-acolo. Când a scos brățara de perle din punga de probe, când a împins spre tine bareta din mărgele, te-a trimis înapoi în trecut. La acele nopți în adâncul pădurii. La acele fete. De-a lungul acelor luni din adolescență, luai bijuteriile cu tine, le țineai în buzunare sau pe bordul mașinii. Te liniștea. Când i-ai dat inelul lui Jenny — un moft necugetat —, te-ai panicat și ai îngropat restul. A fost un șoc să revezi acele podoabe, etalate ca niște cadavre pe o masă.

Apoi, cântecul. O veche preferință muzicală de-a ta. Ți-ai amintit de o vulpe, pe jumătate descompusă. Ironia sorții: copilul din tine te-a adus aici.

Deci nu tu ai spus povestea, ci băiețelul acela. El te poseda, un copil de 11 ani, cu ochi mari și triști, în situația înjositoare din sala de interogatorii. Ai vorbit ca să-l faci fericit pe băiat. Ai vorbit ca să-l eliberezi. Și faptul că știai că astfel îți pecetluiai soarta părea să-ți dea un fel de durere rafinată. Nu avea să fie nicio eliberare.

*

I-ai cerut preotului să nu se mai întoarcă. Nu suporți să-ți petreci ultimele 16 minute din viață uitându-te la fața lui căzută și binevoitoare; oricum îl vei vedea în camera de execuție. Singur, îți strângi Teoria de pe jos. Aduni pagină cu pagină din manuscrisul plin de praf — pare neterminat în mâinile tale, o serie de digresiuni disparate.

Ai vrut să vorbești despre bine și rău. Ai vrut să vorbești despre toate nuanțele moralității. Ai vrut să vorbești, ai vrut să te asculte cineva. Te gândești la deținuții de la Polunsky — la mutările lor de la șah, pline de speranță, la fotografiile pe care le strângeau ca pe niște comori, la suspinele și gemetele lor în toiul nopții. Te cuprinde un val de rușine: Teoria ta trebuia să te facă diferit. Trebuia să te facă special, mai bun, mai grozav.

Acum, ironia acestui fapt ți se pare dureros de tăioasă. Dacă tu crezi în universuri paralele, trebuie să iei în considerare următoarele alegeri:

Ai 17 ani și vezi prima fată la capătul unei alei lungi. E ca o căprioară în farurile mașinii tale. Frânezi, deschizi portiera.

— Vrei să te duc undeva?

Aștepți lângă bordură până când ea a intrat în siguranță în casă.

Ai 17 ani, stai la o masă în restaurant, în fața unei cești de cafea, încercând să-ți faci curaj să-i ceri chelneriței numărul de telefon.

Ai 17 ani, ești în mulțimea de la concert, când ultima fată îți oferă o țigară și tu o iei. O fumezi până la capăt. Îi mulțumești. Te duci acasă.

*

12 minute. Pereții se micșorează, se comprimă. Îți tragi genunchii la piept și, slab, începi să te rogi. Nu ai crezut niciodată în Dumnezeu, dar te adresezi Lui acum, fără convingere, e ultima ta șansă. Doamne, dacă Tu exiști. Doamne, dacă mă auzi. Doamne...

*

Îți amintești de o ploaie de meteoriți. Erai mic, aveai vreo trei ani. Simțeai iarba aspră prin pătura groasă de lână și te uitai spre cer cu uimirea unui copil. Respirația mamei tale era acră și dulce, ca un vis întrerupt la jumătate. Ea te ținea de subsuori în timp ce puncte luminoase săgetau cerul. Ce reconfortant este să știi că ai fost cândva atât de mic încât să fii cuprins cu totul în brațele cuiva. Cândva erau doar iarba și uimirea, în

timp ce pământul se rotea ca de obicei sub spinarea ta.

*

Începi să plângi.

Fără gânduri, fără cuvinte. Plângi ca și cum ar fi ultimul lucru pe care îl vei face vreodată, ceea ce probabil așa și este. Plângi până nu mai ești tu însuți, până când suspinele ți-au cuprins tot corpul și te-au transformat, îngăduitoare, în cineva, în altcineva. Plângi gândindu-te la Teoria ta. La persoana care erai când te-ai trezit azi dimineață. Plângi pentru toate respirațiile pe care plămânii tăi nu le vor mai primi, pentru toate diminețile în care nu vei mai mijii ochii la soare, pentru toate plimbările lungi cu mașina pe drumuri de munte pe care nu le vei mai face, pentru gustul înțepător al whiskey-ului pe care nu-l vei mai simți pe gât. Ai trăit 46 de ani — și pentru ce? Ca să ajungi aici.

Când te oprești din plâns, te îndrepți de spate. Îți ștergi ochii, îți sufli nasul pe podea într-o baltă mică lucioasă. Deși refuzi să te uiți la ceasul de pe perete, le simți trecând, alunecând fără efort din celula ta. Secundele. Vrei să te agăți de fiecare dintre ele, să simți textura vieții tale în timp ce ea îți scapă cu regret printre degete.

*

Ești surprins — deși te așteptai — când auzi zgomotul pașilor crescând dinspre capătul culoarului.

A sosit clipa.

Vag, vrei să te opui. Vrei să lovești cu picioarele și să urli în numele tuturor lucrurilor pe care le vei pierde, dar efortul ți se pare prea istovitor, dureros și inutil. Pe hol, pașii se aud mai tare. Echipa care te va lega de targă. Șase agenți instruiți ai închisorii vor veni după tine și vor veni acum. Știai, bineînțeles, că va veni acest moment, dar nu te așteptai să ți se pară atât de banal: încă o secundă amestecându-se cu milioanele care alcătuiesc existența ta neînsemnată.

Auzi cum se apropie. Pașii sorții care vine să te ia.

Ridici capul când îi auzi.

LAVENDER

ÎN PREZENT

Lavender este aplecată peste cada de rufe. O dor genunchii goi și murdari, cum stă ghemuită pe pământ. Cerul după-amiezii se luminează deasupra clădirii Sequoia. Înăuntru, femeile spală vasele de la masa de prânz și sporovăiesc în troncănit de oale și tigăi. Dincolo de cadă, Lavender vede crestele munților profilându-se prin ceața impregnată de lumina galbenă a miezului zilei. La poalele dealului, Sunshine stă aplecată în grădina de legume, cu o pălărie mare de paie pe cap. Lavender are acum 63 de ani și nu crede în fericire, cel puțin nu în fericirea pură sau absolută. Dar crede în viitor și îl vede acum întinzându-se voluptos pe coasta muntelui, peste iarba ondulată de vânt. Sunshine rupe un dovlecel din vrej. Corpul ei seamănă cu o hartă, cu creste și crevase trasate cu grijă.

Sunetul se aude mai slab la început, abia perceptibil. Lavender se îndreaptă de spate, întrebându-se dacă i s-a părut. Se întinde, încercând să-și dea seama de unde vine. Da, de-acolo. Un geamăt, un gâfâit. Un animal în agonie în adâncul pădurii. Lavender rămâne nemișcată, cu brațele pline de spumă deasupra căzii. Geamătul se aude mai tare.

O ființă suferă.

Ea înclină capul.
Ascultă.

SAFFY

ÎN PREZENT

Saffy iese din duș. Oglinda este aburită, dar, chiar și prin condens, își vede umerii apăsați de importanța acestei seri. Ținuta ei de înmormântare este întinsă pe pat, pare că e o persoană răpusă de oboseală care s-a lăsat să cadă acolo. A purtat această rochie neagră la sute de înmormântări, cu părul strâns într-un coc sobru. Dar, în seara asta, i se pare prea rigidă, prea formală.

Se întreabă, vag, ce face Ansel acum. Mănâncă ultima lui masă sau stă cu privirea pironită în tavanul gri, impersonal. Speră că îi este frig în celula lui, speră că îl chinuie gândurile — speră, desigur, că îi pare rău. Că îi este frică. În timp ce în spatele jaluzelelor soarele apune, Saffy se bucură că Texasul este la mare distanță, că în curând Ansel va fi în cu totul altă parte sau poate nicăieri.

*

Telefonul scoate un bip în timp ce ea își usucă părul.

Un mesaj de la Blue Harrison.

Sunt aici, scrie ea. *Mai este puțin.*

Saffy încă mai trece din când în când pe la Blue House. Își comandă un sendviș cu ton, stă de vorbă cu Rachel la bar. Când Ansel i-a scris să o invite la execuție, Blue a sunat la

secție — *Cred că am să mă duc,* spusese ea cu glas aproape șoptit. *Cred că vreau să fiu acolo.* Saffy nu înțelesese de ce îi telefonase Blue, dar auzise un tremur în vocea fetei. Blue îi cerea permisiunea. Un fel de aprobare. Și-a adus aminte cum arăta Ansel copil, un băiat vulnerabil și instabil, rănit, dar nu distrus, care avea încă libertatea de a alege. Ansel era rău și avea să moară pentru asta, dar Saffy știa, la fel și Blue, că el nu se reducea doar la asta. *Ar trebui să te duci,* îi răspunsese. În fundal se auzea espressorul de la Blue House măcinând. *Vrei să vii cu mine?* întrebase Blue.

Răspunsul a fost ușor. Nu.

*

Comemorarea are loc în parcul de lângă liceu.

Când ajunge Saffy, noaptea s-a lăsat deja ca o pătură de catifea și nu se vede decât pâlpâirea lumânărilor în celălalt capăt al peluzei. Se îndreaptă spre siluetele întunecate, adunate acolo. Nu este un grup numeros, sunt poate vreo 20 de persoane cu capetele plecate în lumina slabă a lumânărilor. A renunțat la rochia de înmormântare, a schimbat-o cu o fustă lungă, albastră, presărată cu margarete. O vede pe Kristen mai la margine, cu brațele încrucișate pentru a se proteja de frigul de aprilie. Când ajunge la ea, Saffy își simte deja sandalele alunecoase sub degetele de la picioare, din cauza ierbii umede.

— Ai reușit să vii până la urmă, spune Kristen.

— Am adus astea pentru tine, căpitane.

Fiul cel mare al lui Kristen îi întinde un buchet de crini. Acum are 15 ani, este slăbănog și stângaci. Saffy îi mulțumește și ia buchetul, a cărui folie de celofan foșnește în mâna ei.

Fotografiile mărite ale lui Izzy, Angela și Lila sunt etalate într-o mare de flori. Saffy recunoaște multe dintre fețele luminate de lumânări care înconjoară fântâna: părinții lui Izzy sunt aici, împreună cu sora ei. Fratele mai mic al lui Izzy avea doar cinci ani când ea a dispărut, iar acum ține în brațe un bebeluș. Mama Angelei, amestecată printre ei, îi trimite un mic salut cu mâna. Este gârbovită, ofilită. Au trecut 20 de ani de când au găsit cadavrele — 29 de la dispariția fetelor — și, totuși, o cameră de televiziune filmează de pe margine adunarea comemorativă, hotărâtă să exploateze subiectul. Saffy se simte dezgustată, știind care este adevărul. Jurnaliștii nu au venit numai pentru aceste fete. Doar ele nu ar fi un subiect pentru public. Nu ar exista nici comemorarea. Dacă le vor acorda atenție, o vor face datorită lui Ansel, a fascinației pe care oameni ca el o stârnesc opiniei publice.

Kristen îi dă lui Saffy o lumânare. Ceara topită se scurge pe degetele ei.

Este aproape ora. La 1500 de kilometri depărtare, se face dreptate. Dar dreptatea, se

gândește Saffy, ar trebui să aducă mai mult. Dreptatea ar trebui să fie o ancoră, un răspuns. Se întreabă cum de un asemenea concept precum dreptatea s-a insinuat în psihicul uman, cum a putut ea să creadă că o noțiune atât de abstractă ar putea fi etichetată, împărțită. Dreptatea nu dă sentimentul că obții o reparație. Nici măcar nu oferă satisfacție. În timp ce inspiră adânc aerul alpin, își imaginează acul intrând în brațul lui Ansel. În vena albastră proeminentă. *Ce inutil*, se gândește ea. Ce absurd. Sistemul i-a dezamăgit pe toți.

*

— Vino pe la noi în seara asta, zice Kristen, în timp ce mulțimea se dispersează. N-ar trebui să stai singură.

Fiul ei este deja în mașină și reglează oglinzile. Mai are 30 de ore de conducere cu însoțitor înainte să-și poată susține examenul pentru permis auto. Cerceii lui Kristen sclipesc în oglinda retrovizoare. Sunt un suvenir pe care Saffy i l-a adus din călătoria în Rajasthan de anul trecut, niște ciucurași de aur cu turcoaze care se potrivesc cu culoarea caldă a ochilor ei.

— Nu pot în seara asta, răspunde Saffy. Am mult de lucru.

Kristen zâmbește cald, sarcastic. Saffy se gândește la câte au trăit împreună, cât de departe au ajuns, prin câte încercări au trecut.

— Frâna, dragul meu, îi spune Kristen fiului ei, în timp ce se așază confortabil pe scaunul pasagerului.

Vocea ei este ca un cântec de leagăn, rezonând în noapte.

*

Este târziu când Saffy ajunge la secție. E vineri seara și a plecat aproape toată lumea. Doar Corinne a mai rămas, aplecată peste hârtii în lumina lămpii de pe birou.

— Căpitane, ce faci aici?

Corinne aruncă o privire spre ceas. Știe ce se întâmplă în seara asta. Întotdeauna a fost foarte atentă, cu un fin spirit de observație. O dată pe lună, Saffy le invită pe Corinne și Melissa la cină, și stau de vorbă în bucătărie în timp ce din cuptor iese miros de somon la tavă sau de pizza făcută în casă. Soția lui Corinne a renunțat la vin; au apelat la metoda de inseminare in vitro în încercarea de a avea un copil. Acum Saffy este recunoscătoare pentru ridurile de laba gâștii și pentru cele din jurul gurii. *Vezi?* ar vrea să-i spună lui Corinne. *Nu trebuie să le ai pe toate în viață. Trebuie doar să știi când este de ajuns.*

Saffy e cât pe ce să se așeze. Cât pe ce să se prăbușească pe scaunul din fața colegei ei și să pună capul pe suprafața răcoroasă a biroului. Cât pe ce să-i mărturisească adevărul: nu se poate duce acasă, în apartamentul ei atât de pustiu. În cele mai multe seri, Saffy se bucură de singurătatea ei, dar, astăzi, acest privilegiu i se pare în zadar.

De ce nu încerci să-ți găsești pe cineva? Ești încă drăguță și destul de tânără. Soția lui Kensington, cu cerceii ei cu zirconiu sclipind în urechi, părea atât de sinceră când spusese asta. Saffy zâmbise politicos, întrebându-se ce credea această femeie că ar avea ea de câștigat.

Tot ce are ea nevoie este chiar aici. O luptă de partea binelui. Singura care contează.

— Cazul Jackson, îi spune lui Corinne.

O senzație de speranță o gâdilă la baza gâtului.

Saffy își ține dosarele stivuite pe birou. Grămezi gata să se prăbușească, mementouri dezordonate — când se lasă pe spate în scaunul rotativ, scuturând mouse-ul pentru a aprinde ecranul calculatorului, lumina albă este reconfortantă, chiar dacă pare să îi adreseze un reproș.

Cazul Jackson așteaptă nerăbdător pe tastatura ei.

În fotografia prinsă cu agrafă în partea de sus a raportului, Tanisha Jackson zâmbește. Are 14 ani, părul în codițe împletite, împodobite cu mărgele mov. Stă într-o curte cu iarba necosită — în spatele ei, mâini întinzându-se după farfurii de carton. Tanisha a dispărut de șase zile. Anchetatorii au câteva piste promițătoare: un profesor de la școala ei, cu un alibi neconvingător, un bărbat ciudat cu o cicatrice pe obraz, care a fost văzut prin oraș. Acum trebuie să cearnă faptele până când adevărul va ieși la

suprafață, strălucitor ca o pepită. Saffy privește lung pistruii care se întind pe obrajii Tanishei. Crede că Tanisha este încă în viață. Că există energie vitală chiar și după traumă, că drumul nu duce întotdeauna la distrugere. Că nu orice fată dispărută trebuie să devină una dintre acele fete.

Minutele se prelungesc, devenind ore. Saffy își ia notițe, disecă informațiile. Va sta aici până în zori. Va sta aici până când va găsi ceva, un fir. Va rămâne aici.

HAZEL

ÎN PREZENT

Hazel stă la marginea piscinei motelului. Câteva șezlonguri din plastic sunt așezate la întâmplare în jurul bazinului gol, pe fundul căruia se întinde un strat de frunze moarte.

Apare mama ei, cu cheia camerei în mână. S-a îmbrăcat special pentru această ocazie: poartă un costum pantalon desprins parcă din anii 1980, cu umerii prea largi pentru silueta ei firavă, și pantofi negri, cu toc jos. Merge pe marginea piscinei abandonate și, pe măsură ce se apropie, Hazel simte o ușoară sufocare. Ar putea fi din cauza umidității aerului sau a faptului că acel costum nu-i vine bine sau a felului cum reacționează mama ei atunci când o zărește. Ochii i se măresc, aprinși de o scurtă sclipire de speranță care se topește în dezamăgire. În acea fracțiune de secundă, mama ei își vede cele două fiice. Hazel nu este niciodată cea bună.

Un sedan bej oprește în parcarea motelului și o femeie cu o tunsoare ca un pudel se apropie de ele. Linda, se prezintă ea în timp ce le întinde mâna cu manichiură franțuzească impecabilă și obraznică. Linda este reprezentanta Departamentului pentru Ajutorarea Victimelor Infracționalității din

Texas — ea le va conduce la închisoare, dar, mai întâi, au de revizuit niște documente.

Luni la rând, mama lui Hazel se prefăcuse entuziasmată. *Nu pot să dorm, Hazel, până nu-l văd mort.* Au trecut șapte ani de la moartea lui Jenny. Tatăl lor a murit în urma un atac de cord șase luni mai târziu, iar mama ei vorbește adesea despre ea și Jenny ca despre un tot, ca și cum ar fi împreună de bunăvoie, dar pur și simplu au ales să trăiască fiecare în altă parte. *Se vor bucura să audă,* murmurase ea când s-a dat verdictul în sala de judecată. Dar această atitudine de bravadă a mamei ei s-a evaporat — când Linda le poftește să se așeze la o masă cu urme de apă, pe care răsfiră teancul de hârtii, mama lui Hazel pare că mai are puțin și o suflă vântul.

Linda recitește încet fiecare pagină. O descriere a crimei comise de infractor — *De parcă am putea uita,* spune Hazel pe un ton aproape răstit — și o expunere a procedurii execuției. Programul serii, de parcă s-ar duce la o piesă de teatru. Ansel a invitat doi martori: avocata sa și un nume pe care Hazel nu l-a mai auzit până acum. Beatrice Harrison.

Ce rost au toate astea? îi vine să întrebe. Oficial, ce urmează să se întâmple astăzi este în beneficiul ei. Pentru Jenny, pentru familia lor, o formă perversă de reparație morală. Dar Hazel are senzația că situația este exact invers. Aproape ca și cum i s-ar face un cadou lui Ansel.

El este cel care acaparează atenția. El apare în mass-media, este subiect de discuții, beneficiază de procedura atent reglementată. O pedeapsă adevărată ar arăta altfel, după părerea lui Hazel — ca o dispariție în neant. O condamnare pe viață într-o închisoare pentru bărbați, unde să putrezească încet, pe măsură ce trec anii. Până i se va uita numele. Un atac de cord sau o alunecare la dușuri, genul de moarte banală pe care o merită. În loc de asta, lui Ansel i s-a oferit acest sacrificiu nobil. Statutul de martir. Hazel se simte vinovată, complice a acestui proces. Vede mereu la știrile serii nenumărați bărbați de culoare împușcați de polițiști care au vrut să-i oprească pentru farurile din spate sparte, transportați în închisoare pentru posesia unui pliculeț de iarbă, iar ea încearcă, lipsit de forță, să le vorbească copiilor despre inechitate, despre discriminare instituțională, despre istoria otrăvită a sistemului de justiție din această țară. Își confecționează pancarte din carton și mărșăluiește prin centrul orașului Burlington, scandând lozinci pentru egalitate. Îi repetă Almei aceste fraze, chiar dacă știe că este un privilegiu să stai în fața camerelor de filmat. Este un privilegiu să fii văzut, să rostești ultimele tale cuvinte într-un microfon. Ansel beneficiază de titlul pompos de *criminal în serie*, o expresie care pare să inspire un fel de fascinație bizară, primitivă. Cărți, documentare și site-uri dubioase de pe internet. Mulțimi de femei, captivate.

În timp ce Hazel își ajută mama să urce în mașina Lindei, care miroase a biscuiți sărați și a odorizant, simte o profundă și imensă neajutorare. Spaima i se cuibărește în stomac, asemenea unui animal pe jumătate adormit.

*

Clădirea din cărămidă roșie este impunătoare. Colonială, maiestuoasă. Lui Hazel i se pare că seamănă cu un tribunal sau un liceu dintr-o suburbie. Își ajută mama să treacă prin intrarea impunătoare.

Sunt întâmpinate de o mulțime de persoane cu figuri sobre. Echipa de suport psihologic în caz de traume, personalul de intervenții de urgență, denumiri care curg prin conștiința lui Hazel precum apa. Directorul închisorii este un bărbat scund și îndesat, cu o strângere de mână moale.

— Cum a fost călătoria? întreabă el.

Hazel nu are să-i dea un răspuns. El îi arată cu un gest tăvița unde trebuie să-și pună pantofii. Betonul se simte rece sub picioarele ei goale. Închisoarea miroase a linoleum, a praf și a metal. Trec prin scanerul de securitate, unde șuvițe din părul mamei ei prins în coc se electrizează, apoi printr-un coridor — o defilare tristă — până la sala de ședințe. Aici, niște scaune de birou viu colorate înconjoară o masă sterilă de lemn.

— Apă? Cafea? întreabă directorul.

Hazel scutură din cap în semn că nu. Directorul pleacă, lăsându-le singure în sala goală, în care respirația tremurată a mamei ei

pare că răsună. *Va fi okay*, ar vrea să-i spună ca să o liniștească. *Va fi mai bine când se va termina*. Dar astfel de promisiuni ar suna fals ieșind din gura ei, așa că se mulțumește să asculte bâzâitul lămpilor fluorescente de deasupra capului, zgomotele închisorii fiind înăbușite de ușa grea de oțel. Se aude un murmur slab de voci masculine. Un strigăt îndepărtat, un hohot zdravăn de râs. Așteaptă.

*

Alma s-a trezit devreme în această dimineață, ca să-i spună la revedere înainte ca ea să ia avionul. A coborât scările, în pijama, și s-a cocoțat pe un taburet la insula din bucătărie, în timp ce Hazel își pregătea cafeaua pentru drum. Avea urme de pernă pe obraji, iar părul negru era strâns într-un coc neglijent și încâlcit, din care șuvițele desprinse îi cădeau pe umeri. Alma are 14 ani acum — poartă aparat dentar din sârme strălucitoare și își ajustează întruna bretelele sutienului sportiv de care nu are nevoie. Înainte de școală, petrece 20 de minute în baie încercând să-și dea o înfățișare care nu este a ei. Când râde, își acoperă repede gura cu mâna, jenată.

— O să fii bine, mamă? a întrebat-o Alma, dându-i bolul de zahăr.

— Da, scumpete, o să fiu bine.

— Mătușa Jenny ar fi mândră. Ar fi mândră de cât ești de curajoasă.

Alma a roșit, stânjenită de propriul ei sentimentalism.

Hazel i-a cuprins obrazul cu mâna.

Hazel nu știe dacă Jenny ar fi mândră de ea. Într-o altă versiune a universului, Jenny ar zâmbi sarcastic. *Hazel, ca de obicei,* ar spune Jenny dând ochii peste cap, în stilul ei. *Se putea să nu faci tu ca totul să fie despre tine?* În alta, Jenny s-ar simți ușurată să o aibă pe Hazel acolo, sosia, dublura ei. Și în alta, Jenny este vie, și amândouă stau la coadă la cafea. Când Jenny se întoarce să o întrebe pe Hazel ce vrea, arată ca o persoană cu totul nouă.

*

Directorul se întoarce în sala de conferințe, urmat de doi bărbați în pantaloni și cămașă. Aceștia iau loc în fundul sălii, dând vag din cap în semn de salut. Poartă ecusoane plastifiate atârnate la gât de un șnur.

Reporterii.

Lui Hazel nu-i plac jurnaliștii. În săptămânile de după mărturisirea lui Ansel, își parcau dubele în fața casei lor și stăteau pe peluza ei. S-au dus să-l vadă pe Luis la biroul lui, au venit la studioul de balet, ba chiar și la grădinița lui Mattie, cu camerele pe umeri. Au încolțit-o pe Hazel la ieșirea de la locul de joacă — *Plecați,* a urlat ea, în timp ce celelalte mame își luau copiii mici de acolo. *Vă rog, lăsați-ne în pace.*

N-a fost niciodată despre Jenny. Jenny nu este interesantă. Bărbați care își ucid fostele

soții, se întâmplă tot timpul.

Este vorba despre celelalte fete.

Întrebarea, desigur, este de ce. Acesta este motivul pentru care reporterii continuă să o hărțuiască, băgându-i microfoanele sub nas, și pentru care lui Ansel i se acordă spațiu în presa cotidiană. El este captivant. Fascinant. Un fenomen național. Este șocant — *interesant,* i-a spus cineva odată — să facă rău într-o manieră atât de imprevizibilă. De ce le-a ucis pe acele fete când era adolescent, apoi n-a mai ucis pe nimeni până la Jenny, 20 de ani mai târziu? De ce ele? De ce atunci?

Hazel nu-și poate imagina o întrebare mai puțin interesantă. Sigur, și ei îi pare rău pentru acele fete, pentru familiile lor. Dar atenția acordată lui Ansel și această mare întrebare o derutează. Nu contează cum s-a simțit Ansel. Suferința lui este irelevantă, nici nu intră în discuție. Nu contează de ce le-a ucis pe acele fete sau pe Jenny. Hazel crede că o persoană poate fi rea și atât. Există milioane de bărbați care vor să le facă rău femeilor. Dar oamenii par să creadă că Ansel Packer este extraordinar, pentru că el chiar a făcut-o.

*

Lumina din toalete este de un verde fluorescent.

Hazel se apleacă peste chiuvetă, respirând șuierat. Expiră, așteaptă ca panica să dispară. Pereții se stabilizează. A fost o greșeală — nu

ar fi trebuit să vină aici. Astăzi, oglinda nu va fi binevoitoare.

Se întâmplă fugitiv, ca niște străfulgerări. Când ridică privirea din chiuveta de porțelan, își vede propria reflexie în oglindă, părul scurt, alunița în formă de lacrimă. Dar Hazel nu va mai fi niciodată doar ea. Jenny se arată brusc — o apariție subită care o zguduie. Jenny zâmbește în curba maxilarului lui Hazel. Se ascunde în pliul pleoapei lui Hazel, zăbovește în adâncitura de deasupra buzei lui Hazel.

Cineva trage apa la toaletă într-o cabină. Hazel iese din transă, se dă înapoi și se lovește de colțul ascuțit al distribuitorului de prosoape de hârtie. Ușa cabinei se deschide cu un scârțâit și apare o fată. O privește pe Hazel cu un aer confuz. Tăcerea se prelungește jenant.

— Scuze, eu..., bâiguie fata într-un final. Doar că... semănați foarte bine.

— Poftim?

Schițează un gest pasiv spre Hazel ca pentru a-i strânge mâna, cu brațul atârnând moale între ele. Pe interiorul încheieturii se vede un mic tatuaj cu o pasăre. Are părul blond spălăcit, în jur de 20 de ani și este vizibil tulburată, deși ochii îi scapără de curiozitate.

— Eu... eu sunt Blue. Chiar îmi pare rău, ar fi trebuit să-mi dau seama. Mi-a spus că Jenny avea o soră geamănă, ar fi trebuit să...

— Ai cunoscut-o pe sora mea? întreabă Hazel.

Blue scutură din cap.

— Nu am întâlnit-o niciodată.

Fata are ochii lui Ansel. O nuanță de un verde deschis, culoarea mușchiului la începutul verii.

— Ai venit aici pentru Ansel, nu-i așa? Ești martorul lui. Nu ești... nu se poate să fii fiica lui.

— Oh, nu, spune Blue repede. Eu sunt nepoata lui.

— Ansel nu are nicio rudă.

— A avut un frate. Pe tatăl meu.

Hazel își amintește de Crăciunul din urmă cu mulți ani. De cum se luminase Ansel la față când vorbise despre fratele său mai mic. După, crezuse că era o mască, o demonstrație teatrală, concepută special pentru a atrage compasiune. Blue trece ezitantă pe lângă ea, deschide robinetul și apasă pe dozatorul de săpun. Hazel vede frânturi din Ansel în curbura umerilor ei. În linia nasului ei. Tot ce altădată crezuse că era adevărat, astăzi i se pare atât de fragil.

— De ce ești aici? De ce să vii pentru unul ca el? întreabă Hazel.

— Sinceră să fiu, nici eu nu știu, răspunde fata și vocea i se gâtuie. Poate pentru că... și oamenii răi simt durere.

Blue se spală pe mâini. Apa care curge în chiuvetă răsună în încăpere ca într-o cavernă. În ochii fetei, Hazel vede suferință. O

suferință diferită de a ei, dar este totuși suferință. Fără să mai adauge nimic, Blue o urmărește cu privirea îndepărtându-se, în timp ce degetele ei pline de săpun se joacă cu medalionul vechi și ruginit, care îi atârnă la gât.

*

Când Hazel își imaginează moartea, o vede ca pe un somn lung și adânc. Nu de puține ori, și-a dorit-o. Nu crede
în rai sau în iad, deși credința ar face cu siguranță lucrurile mai simple. În timp ce merge pe coridor, după ce a abandonat-o pe Blue în fața oglinzii, se gândește cât de stupid este. Cât de absurd. O moarte ca aceasta — sterilă, reglementată, urmărită dintr-o boxă — nu este decât o moarte. Hazel nu știe în ce măsură servește ca pedeapsă. Inutilitatea ei izbește cu putere, o casă care se prăbușește. Hazel caută rostul. Nu are absolut niciun sens. Nu folosește la nimic.

În sala de conferințe, mama lui Hazel bea niște apă dintr-un pahar de carton. Directorul se plimbă de colo-colo pe lângă ușă și, când o vede, îi face un semn din cap spre ieșire. Reporterii își adună lucrurile, în timp ce Hazel strânge mâna firavă a mamei ei.

— Sunteți gata? întreabă directorul.

*

Amintirea îi vine în minte în momentul când face cu ezitare primul pas. În timp ce

merge în urma cortegiului pe culoarul impersonal și pustiu, cu inima bătând să-i spargă pieptul, enormitatea a ceea ce urmează să se întâmple o poartă înapoi în timp.

Haide, Hazel. Jur, merită să vezi priveliștea.

Hazel are opt ani. Stă lângă gardul din fundul grădinii, cu ochii ridicați spre Jenny, care s-a suit în arțar și s-a așezat călare pe cea mai înaltă creangă. Nu au voie să se cațere în acest copac, mama lor le-a avertizat că este prea periculos. De jos, vede tălpile goale ale lui Jenny, înnegrite după atâta joacă pe asfalt. Jenny se apleacă și îi întinde o mână alunecoasă. Cum să nu aibă încredere în ea? Cu un nod de frică în stomac, Hazel lovește panicată cu piciorul în trunchiul copacului, în timp ce Jenny o prinde de încheietura mâinii și o trage în sus. Instalată pe creanga care trosnește, cu picioarele atârnând deasupra gazonului, Hazel își savurează isprava îndrăzneață.

Privește, spune Jenny radioasă.

Cartierul se întinde în jurul lor printre frunzele pătate de lumină. Hazel vede acum în curțile vecinilor, peste garduri și acoperișuri, prin ferestre strălucitoare. Orizontul este larg și, pentru prima oară, nesfârșit. Jenny pare să știe ce i-a oferit, pentru că o bate pe Hazel pe umăr, cu un aer înțelept.

De aici se vede tot, spune Jenny, în timp ce lumea se deschide sub ochii lor. *De la început,*

până la sfârșit.

*

Sala martorilor este un mic teatru. Fereastra este prevăzută cu gratii, draperiile bej sunt închise. Nu există scaune. Hazel o conduce pe mama ei înăuntru și se opresc stinghere în mijlocul camerei de beton, reporterii rămânând respectuoși mai în spate. De cealaltă parte a draperiei, aude un murmur slab, pași târșâiți. Gâlgâitul unei pungi de perfuzie intravenoasă. Bipul persistent al unui monitor cardiac.

Atunci sosește și Jenny, plutind. Când draperiile se deschid și Hazel se uită cu ochii mijiți spre scenă, Jenny este acolo.

Prezența ei este ca o dâră de parfum. O boare. O sclipire. Jenny este în oxigenul care umple plămânii lui Hazel, este în strângerea fermă a pumnului ei. Când se uită prin geam în sala de execuție, Jenny îi face cu ochiul din propria ei reflexie. Hazel știe că acesta este miracolul legăturii dintre două surori. Miracolul iubirii înseși. Moartea este crudă, eternă și inevitabilă, dar nu este sfârșitul. Jenny există în toate camerele în care intră Hazel. Ea le umple, vibrează. Ea se împrăștie, se dispersează, până când nu este niciunde — până când este peste tot —, trăiește oriunde o poartă Hazel.

0

Acum e momentul.

În timp ce pașii se aud pe culoar, îți pui o mână pe obraz. Barba nerasă, osul proeminent. Încerci să memorezi curba maxilarului tău, forma acestui corp în care ai trăit toată viața. Nu știi dacă îți urăști propriul corp sau dacă îți va fi dor de el când va dispărea.

*

Oficialii așteaptă în fața celulei tale. Șase dintre ei, anonimi, plus preotul, directorul Casei Morții și un bărbat chel de la Inspectoratul General. Vocea acestuia din urmă este înăbușită, îndepărtată, parcă se aude de sub apă. Printre barele celulei, ți se pun cătușele la mâini.

Inima ta este un baton de dinamită care așteaptă, inutil, să explodeze. Gardienii descuie ușa și îți fac semn să avansezi.

Un pas, apoi încă unul. Treci pragul.

Drumul de la celulă până la camera de execuție este dureros de scurt. Nici cinci metri. Numeri fiecare pas, înconjurat de escortă de parcă ai fi președintele Statelor Unite. Fiecare secundă se prelungește incalculabil.

Mult prea curând, ajungi în cameră.

Camera de execuție arată exact așa cum ți-ai imaginat. Pereții de cărămidă sunt vopsiți într-o nuanță bolnăvicioasă de verde-mentă, ca o lamă de gumă mentolată. Mirosul de aici este nou: materiale medicale, iz înțepător de substanțe chimice. În centru, se află o targă. Targa are curele de-o parte și de alta pentru fiecare dintre membrele tale — ai zice că este un instrument de tortură medieval — și un microfon atârnă de un fir din tavan.

Ce nebunie, te gândești tu. Ce aberație. Guvernul a plătit bani pentru a cumpăra ceea ce este doar o masă banală, pe care a pus-o în această cameră. 12 oameni s-au trezit în această dimineață, și-au îmbrăcat uniformele și au venit la serviciu pentru a îndeplini această sarcină dementă. Cetățenii din țara ta plătesc taxe pentru a menține această procedură, pentru a furniza cele trei medicamente care îți vor fi administrate intravenos. Vecinii tăi — poștașul, angajatul de la băcănie, mama singură de peste drum — plătesc bani pentru a se asigura că guvernul te poate ucide exact în acest fel.

Nu îți lasă timp. Se mișcă prea repede: ești împins înainte, nici n-ai timp să te gândești că deja picioarele tale trădătoare te propulsează pe targă. Urmează o scurtă agitație în timp ce te leagă — o coregrafie exersată.

Când termină, ești cu privirea în tavan, cu brațele întinse în lateral ca un copil care s-a lăsat să cadă în zăpadă pentru a desena un

înger. Tavanul nu are crăpături. Nu are pete. Îți este dor de elefantul tău.

*

O amintire. Ai nouă ani. Ești așezat pe jos în sufragerie la Miss Gemma, cu degetele îngropate în covorul cafeniu lățos. Stai în cerc cu ceilalți copii, cu o Biblie deschisă pe genunchi. O fată mai mare și drăguță citește din Corinteni și tu îi urmărești buzele, nu-i auzi cuvintele.

— Ce știm despre crucea lui Iisus? întreabă Miss Gemma.

Are ochi cu pleoape lăsate, iar părul ei vopsit seamănă cu un halou în jurul capului. Tot frământă între degete o cruciuliță fină, care sclipește pe pieptul ei cu pete de la soare.

— Crucea ne ajută să înțelegem suferința lui Iisus. De asemenea, ne ajută să-i înțelegem iubirea, zice ea.

*

Apa de colonie a directorului are un miros greu, plutește în cameră ca un nor toxic. El verifică legăturile de pe targă. Echipa medicală se agită în jur, preocupată, indiferentă la disconfortul tău. Preotul este singurul care se apropie de tine — înțelege că nu vrei să vorbești, pentru că doar stă acolo, ca un câine lângă stăpânul său.

Întorci capul în altă parte când îți sunt introduse acele intravenoase. În ambele brațe. Simți micile înțepături, auzi lichidul gâlgâind în pungă. Când asistenta medicală

reglează dispozitivul, îi simți mirosul specific, nu un parfum sau un deodorant, ci felul cum trebuie să miroasă casa ei când intri pentru prima oară. Ca săpunul de castraveți, cu un iz stătut. O șuviță din părul ei s-a lăsat pe cămașa ta, chiar sub axilă, și se ridică în aer când respiri. Delicat, feminin, plutind ușor.

Numele lor îți vin atunci în minte, spre surprinderea ta. Rareori te gândești la acele fete ca la niște persoane separate, dar în acest moment ele sunt diferite. Perfect distincte. Izzy, Angela, Lila. Jenny.

— Stați bine? întreabă asistenta.

— Nu, răspunzi.

— Din cauza perfuziei?

— Nu, spui tu.

Ea iese din cameră.

*

Un zgomot în spatele draperiilor. Târșâit de picioare, murmure.

Martorii.

Înainte să te poți pregăti, draperiile se deschid și nu mai ești singur.

*

Prin geam, în dreapta, apare mama lui Jenny.

A îmbătrânit, s-a cocoșat. Niciodată nu a arătat atât de distrusă, nici în timpul procesului, nici la anunțarea verdictului. Deasupra gulerului jachetei de la taior, fața ei arată devastată, lacrimile îi curg repede și tăcut pe obrajii ca de pergament. Îți dai

seama după cum i se încrețesc sprâncenele: plânge pentru Jenny, dar nu numai. Această femeie te cunoaște de aproape treizeci de ani și citești mila sfărâmată pe figura ei îndurerată. Mama lui Jenny plânge și pentru tine.

Lângă ea, Hazel stă rigidă. Te privește atentă, fără frică sau ezitare. Îți amintești cum te privea pe furiș din cealaltă parte a sufrageriei, cum te dorea. Acum, ea nu zâmbește. Nu plânge. Doar fixează cu o privire acuzatoare neputința ta. Tulburat, îți dai seama că exact așa te privea Jenny. De pe targa înclinată, ți se pare că Hazel este la fel de necruțătoare ca Jenny. La fel de greu de înțeles. Brațul tău tresaltă în cureaua tărgii, o reacție instinctivă a corpului, o cruzime în sine — ai vrea să o atingi pentru ultima oară.

Și iat-o. În spatele geamului, în stânga.

Blue stă lângă Tina. Părul ei blond zmeuriu este pieptănat pe spate, dezvelindu-i gâtul. Silueta ei, altădată subțire, s-a rotunjit, s-a mai împlinit. Blue e ca o seară de vară. Ca o plimbare, în amurg, prin câmpuri de iarbă albastră, ca niște mâini blânde care îți dau părul laoparte de pe ochi. Când îi vezi nasul pistruiat, auzi vocea mamei tale, mai clară ca niciodată.

*

Secundele trec. Îți surprinzi din întâmplare propria reflexie în geam. Ești transparent în mulțimea de fețe din spatele lui. O fantomă deja, pe cale de dispariție. Obrajii tăi arată

scobiți, ochelarii sunt prea mari pentru fața ta. Constați îngrozit că, în aceste ultime minute de așteptare, tu doar semeni cu tine, atât.

Și atunci ești sigur. După toate lucrurile condamnabile pe care le-ai făcut, ai în sfârșit dovada — aici, în ultimele două minute din viața ta. Tu nu simți dragostea în același fel în care o simt ceilalți. La tine, ea este mută, călduță, nu arzătoare sau zguduitoare. Dar ai și tu locul tău într-o categorie umană. Fără îndoială. Umanitatea se poate debarasa de tine, dar nu-ți poate nega asta. Inima îți bate cu putere. Palmele îți transpiră. Corpul tău vrea și vrea. Ți se pare foarte clar acum: ai avut o șansă pe care ai irosit-o. Există bine și există rău, iar această opoziție trăiește în fiecare dintre noi. Binele este pur și simplu ceea ce merită să-ți amintești. Binele este ceea ce dă un rost în toate. Acel ceva pe care l-ai căutat dintotdeauna, dar mereu ți-a alunecat printre degete.

*

Se simte, la început ca niște furnicături abia perceptibile. Un mic nod la baza gâtului. Ceva fragil este captiv în corpul tău, ceva ca o pasăre care bate disperată din aripi.

Frica.

Ți-o înghiți.

*

— Ultimele cuvinte, spune directorul.

Echipa medicală și preotul au plecat deja. Bănuiești că așteaptă undeva în spatele oglinzii cu sticla pătată. Camera ți se pare mai mare acum când nu mai sunteți decât voi doi.

Un microfon coboară spre tine din tavan. Nu te-ai pregătit. Trec zece secunde, insuportabil de lent. De data asta, nu se mai pune problema de a juca jocuri. De a stabili raporturi de forțe, de a păcăli sau impresiona pe cineva. Ți-ai trăit viața într-o imitație atentă, mimând lucruri pe care le-ar spune, le-ar gândi, le-ar simți altcineva, dar acum ai obosit. Microfonul este prea departe de targă. Te zvârcolești în curele, încercând să ajungi la el.

— Promit că voi fi mai bun! spui cu o voce puternică, plină de căință. Mai dați-mi o șansă!

Niciun răspuns. Doar martorii, stânjeniți, își feresc privirea în spatele geamului. În acest moment, îți dorești să fie cineva lângă tine, să simți că te ține de mână. Tot corpul tău se cutremură, căutând să se agațe de ceva mai puternic decât lacrimile.

Directorul își scoate ochelarii.

Este semnalul de tristă faimă.

Acum.

*

Te rogi. În următoarea ta viață, speri să te reîncarnezi în ceva mai delicat — ceva care înțelege acel dor înnăscut care face ca o ființă

să fie întreagă. O creatură grațioasă. O pasăre colibri. Un porumbel.

*

Au jurat că nu vei simți nimic. Au jurat că nu te va durea. Dar există durere în această frică — arzătoare, viscerală. Doare, substanțele chimice ți se răspândesc prin vene, membrele tale se contractă violent în strânsoarea curelelor.

— Nu! implori tu.

O panică mistuitoare, în timp ce otrava îți inundă corpul.

— Nu. Vă rog.

*

În afara acestei încăperi, viața își continuă cursul. Soarele la apus se colorează în roz. Iarba înaltă se întinde pe câmpii nesfârșite. Aerul miroase a molid și a râu, a sare și hortensii. Vezi totul, într-o străfulgerare de perfectă omniscientă: întreaga planetă continuă să se rotească, indiferentă, vie, uluitoare și crudă. Clipește spre tine, scurt, înainte de a-și urma cursul.

*

În timp ce începi să nu-ți mai simți mâinile și vederea ți se tulbură, ceva pare să urce în tine. O masă. Se ridică din piept și se înalță în aer, plutind deasupra camerei înceţoșate. Vrei să întinzi mâna și s-o atingi, dar ești imobilizat. Masa este întunericul din tine, cel care te trage. În această ultimă jumătate de secundă, sfârșitul ființei tale,

înțelegi tragedia și îndurarea totodată. Privești fix în ochiul acestei furtuni devastatoare. Desprins de tine, pare atât de mic. De neputincios.

Pentru o milisecundă, triumfător, exiști fără el. Ești o erupție de lumină. Plin de iubire. Asta este, îți spui. Senzația care ți-a lipsit mereu. În această clipă care se estompează, te inundă cu totul — viața ta este o imensă și minunată generozitate.

O ultimă expirație cutremurată, o ultimă suflare.

Un salt imens, terifiant. Vertiginos, devastator. Strălucitor, glorios.

În sfârșit.

ÎN ALTĂ PARTE

Într-o altă lume, ele dorm. Ele pun masa sau fac jogging în parc, se uită la știri sau își ajută copiii să-și facă temele la mate, lucrează până târziu, plimbă câinele, scot părul care s-a adunat în scurgerea de la duș. Într-o altă lume, este o seară obișnuită pentru Izzy, Angela, Lila, Jenny. Dar ele nu trăiesc în acea lume — și nici în aceasta.

*

Iată cum și-ar dori Izzy Sanchez să ne amintim de ea:

Se află la bordul bărcii cu pânze a bunicului ei, lungită pe un prosop violet. În Tampa, este o zi însorită ca în benzi desenate. Sora ei, Selena, s-a stropit cu spray bronzant și uleiul cu miros de cocos i s-a strâns în adâncitura buricului. Degetele lui Izzy sunt lipicioase, cu unghiile îngălbenite de la mandarina pe care tocmai a descojit-o. Aruncă cojile peste bord și le privește cum plutesc în siajul bărcii. *Un lamantin!* strigă fratele ei mai mic. Mama ei îl ține de subsuori ca să nu cadă peste bord — *ten cuidado, pequeño*. Oasele șoldurilor lui Izzy ies ca niște fălci proeminente din slip, iar degetele ei miros a portocale și a cremă de protecție solară.

Nimeni nu-și amintește de Izzy așa. În afară de sora ei, Selena, dar chiar și ea o face numai când se sforțează să treacă peste oroare. De obicei, Izzy — adevărata Izzy — este invizibilă sub umbra a ceea ce i s-a întâmplat. Tragedia este că ea este moartă, dar și că ea îi aparține acelui om rău, care i-a făcut rău.

Există milioane de alte momente pe care Izzy le-a trăit, dar el le-a înghițit unul câte unul, până când ea nu mai există în majoritatea amintirilor decât ca o însumare a acelor secunde îngrozitoare, distilate constant în frica ei, în suferința ei, în brutalitatea faptei.

De oriunde s-ar afla acum, Izzy își dorește să poată spune:

— Înainte de asta, aveam umerii arși de soare. Jupuiam fulgii de piele și îi aruncam în chiuvetă. Înainte de frică, simțeam alte lucruri. Am mâncat o portocală la soare. Să vă spun ce gust avea.

*

Angela Meyer ar fi călătorit în 27 de țări. Preferata ei ar fi fost Italia, mult mai puțin exotică decât Malaezia, Botswana sau Uruguay, dar ea ar fi iubit inima străveche a acelei țări, înrădăcinată cu mândrie în tradiție. S-ar fi plimbat pe străzile pietruite din Florența, Siena, Sorrento, lingând linguri de plastic de *gelato*, cu capul vâjâind din cauza vinului. Angela și-ar fi luat mama în vacanță pe Coasta Amalfi. Ar fi comandat

paste *alle vongole* pe balconul camerei de hotel de la malul mării, în aerul cu miros de lămâi și sare.

La sfârșitul sejurului, Angela le-ar fi dat menajerelor un bacșiș de 20%. Acele adolescente din zonă ar fi cheltuit banii pe shoturi de tequila la clubul de noapte de peste drum, fără să se gândească la Angela, ci doar la căldură, la trupurile lor tinere transpirate, la jocurile de lumini și ritmul muzicii, bătând totul în uitare.

*

Cel de-al treilea copil al Lilei ar fi fost o fată, în sfârșit.

Ar fi numit-o Grace.

Ea nu există, dar, dacă ar fi existat, Grace ar fi devenit director executiv al Grădinii Zoologice Columbus. Ar fi condus 800 de angajați, 10 000 de animale și o proprietate de 200 de hectare.

Rezidentul ei preferat ar fi fost leopardul de zăpadă: un animal zvelt, maiestuos, cu o haină luxoasă și albă, cu pete negre. Într-o seară înăbușitoare de iunie, după ora închiderii, Grace s-ar fi trezit singură în aripa felinelor, îngrijitorii fiind deja plecați acasă. S-ar fi dus la terariul leopardului, cu gândul să-l admire încă o dată înainte să plece la culcare. Ar fi stat la intrarea în cușca înaltă, uluită de eleganța animalului — ochii lui mari și galbeni i-ar fi întâlnit pe ai ei. O invitație. Ea ar fi tras zăvorul grilajului, cu inima bătând cu putere, avertizând-o, și ar fi

înaintat în cușcă. Doi pași. Încă doi. Cu fălcile întredeschise ca într-un zâmbet, leopardul ar fi privit-o cum se lipește cu spatele de peretele interior și se lasă să alunece jos. Apoi s-ar fi îndreptat încet spre ea, i-ar fi adulmecat mâna întinsă, suflându-i în față miros de carne crudă. Și-ar fi întins labele și și-ar fi încolăcit corpul lung la subțioara ei, lângă coaste. Ar fi dormit împreună.

În zori, Grace s-ar fi trezit cu gura plină de păr, capul gigantic al leopardului culcat pe genunchiul ei.

Și ea s-ar fi gândit: *Câtă blândețe în această lume. Câtă tandrețe în această cruțare.*

*

Ar fi fost 6 552 de bebeluși. Într-un interval de 18 ani, 6 552 de inimi ar fi bătut inconștient în coconul de lichid din pântecele mamelor lor. 204 dintre acești bebeluși s-ar fi născut vineți la față, apoi ar fi fost treziți cu o palmă la funduleț. 81 ar fi murit. Dar 6 471 de bebeluși ar fi luat prima gură de aer după ce ar fi alunecat din peșteri adânci — și-ar fi întins membrele agitate în mâinile lui Jenny care îi așteptau.

Jenny ar fi fost ca o umbră încețoșată. Ochii lor noi, încă orbi, nu i-ar fi putut zări chipul. Dar 6 471 de nou-născuți ar fi simțit atingerea liniștitoare a palmelor ei înmănușate și pricepute, delicatețea cu care vârfurile degetelor ei le-ar fi verificat semnele vitale și i-ar fi curățat. Ar fi auzit vocea lui

Jenny, murmurând aceleași cuvinte de fiecare dată când îi punea în brațele transpirate ale mamelor lor.

Bine ai venit, micuțule, ar fi șoptit Jenny în fiecare urechiușă delicată, ca o cochilie.

Vei vedea. E bine aici.

Mulțumiri

Dedic această carte agentului meu literar, Dana Murphy, pentru că apariția ei se datorează spiritului său profund generos. Dana a avut încredere în munca mea în momentele de teamă existențială și îndoială de sine — mi-a dat sfaturi înțelepte, cu o voce echilibrată, cu onestitatea necesară și cu o înțelegere plină de sensibilitate a scopului urmărit în acest roman. Sunt norocoasă să găsesc în ea sufletul meu pereche artistic și o prietenă dragă și neprețuită.

Editoarea mea, Jessica Williams, mi-a oferit un cămin creativ călduros. Jessica a văzut direct în esența acestei cărți, a luat din ea cele mai bune părți și le-a adus la lumină. Îi sunt recunoscătoare Jessicăi și Juliei Elliott, pentru că au făcut ca această experiență editorială să fie dinamică, încântătoare și plină de satisfacție.

Îi mulțumesc lui Liate Stehlik pentru sprijinul acordat, lui Brittani Hilles și echipei de la William Morrow pentru devotamentul lor, precum și puternicei echipe de vânzări de la HarperCollins pentru uimitoarea lor demonstrație de entuziasm. Mulțumesc editorului de producție Jessica Rozler, corectoarei Andrea Monagle, și lui Neha Patel, *sensitivity reader*. Multe mulțumiri lui Dylan Simburger, pentru ajutorul său precis

în munca de documentare amănunțită. Le sunt recunoscătoare încântătoarelor doamne de la Book Group, precum și lui Jenny Meyer pentru că a crezut în viața acestui roman în străinătate. Mulțumesc lui Darian Lanzetta, Austin Denesuk, Dana Spector și restului echipei de la CAA. Mulțumesc Francescăi Main și editurii Phoenix Books pentru că au oferit acestui roman o casă iubitoare în Marea Britanie.

Îi sunt veșnic îndatorată lui Michelle Brower, care mi-a oferit o carieră ca agent literar — o slujbă de care nu știam că am nevoie, dar care mi-a îmbogățit lumea atât de mult. Le mulțumesc colegilor mei de la Aevitas Creative Management și clienților mei pentru că mi-au încredințat manuscrisele lor.

Mulțumesc inegalabilului meu cerc literar de aici, din Seattle: Kim Fu, Danielle Mohlman și Lucy Tan, vă mulțumesc pentru că m-ați ascultat la o cafea pe parcursul acestor ani. Mulțumesc lui Caitlin Flynn, pentru prietenia ei constantă și pasiunea pentru tot ce înseamnă romane polițiste. Mulțumesc lui Mary Rourke și lui Janet Charbonnier, pentru că mi-au oferit o sursă de relaxare la Acorn Street Shop (și o mulțime de gheme de lână). Mulțumesc lui Dominick Scavelli și Janelle Chandler pentru ajutorul lor din culise.

Le sunt profund recunoscătoare numeroșilor prieteni care m-au încurajat de-a

lungul acestui drum deosebit de sinuos: Jenessa Abrams, Carla Bruce-Eddings, Al Guillen, Maggie Honig, Abi Inman, Zack Knoll, Ida Knox, Ellen Kobori, Danielle Lazarin, Emily McDermott, Kaitlyn Lundeby Miller, Karthika Raja și mulți alții. Știți foarte bine care sunteți.

Nu aș fi fost aici fără familia mea iubită. Le mulțumesc lui Arielle Kukafka, David Kukafka, Laurel Kukafka și Joshua Kukafka. Le mulțumesc lui Avi Rocklin, Talia Zalesne și Zach Zalesne. Mulțumesc lui Shannon Duffy, Pete Weiland și Maddy Weiland, Lisa Kaye, Aiden Kaye și întregului grup. Vă iubesc foarte mult pe toți.

Mulțumesc lui Tory Kamen, evident. Lui Hannah Neff, cea mai dragă și pentru totdeauna. Lui Remy-Bear, cel mai mic dintre cățeluși și cel mai simpatic băiețel, o sursă de bucurie constantă și nestăpânită. Mulțumesc lui Liam Weiland, dragostea mea, pentru această viață uimitoare.